

คำนำ

จิตของคนเรานั้น จะมีค่าก็ต่อเมื่อเราทำให้มันมีค่า และจิตที่มีค่าอย่างแท้จริงนั้น ต้องเป็นจิตที่เป็นอิสระ ไม่มีสิ่งใดทำให้เขาต้องเศร้าหมอง เป็นทุกข์อีกต่อไป

จิตทุกดวงที่เวียนวน เวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ ยังตกเป็นทาสของสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่อยู่ในวัฏสงสาร ยังถูกครอบงำด้วยสิ่งทั้งปวง ซึ่งทำให้จิตเหล่านั้นตกเป็นทาสมาโดยตลอด สุขก็อาศัยเขาสุข อาศัยสิ่งนั้น สิ่งนี้ สิ่งโน้น อาศัยสิ่งต่างๆ ทั้งหลายเหล่านั้น ว่าเป็นความสุข แต่แท้ที่จริงแล้ว มันก็ยังไม่ใช่ความสุข มันเป็นสิ่งที่เราคิดว่า คงจะสุข หลอกตนเองว่า สุขเท่านั้นเอง และยังถูกสิ่งต่างๆ ทั้งหลายเหล่านั้นครอบงำ ทำให้เราเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะสิ่งนั้นบ้าง ทุกข์เพราะสิ่งนี้บ้าง ทุกข์ไปตามสิ่งทั้งหลายทั้งปวง ที่ไม่เที่ยงแท้

จิตของเราจึงไม่มีค่าอะไร เพราะเรายังตกเป็นทาสของผู้อื่นอยู่ บุคคลที่สามารถทำให้จิตแห่งตนนั้น มีค่าได้อย่างแท้จริง จิตดวงนั้นต้องมีอิสระจากสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น และการที่เราจะฝึกฝน ทำให้จิตของตนนั้นมีค่าขึ้นมา เราก็สามารถฝึกฝนได้ จากการถอดถอนสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย บนโลกนี้ที่ครอบงำเรานั้นออกไป จิตดวงใดที่สามารถถอดถอนตน ออกจากทุกสิ่งทุกอย่างได้นั้น จิตดวงนั้นย่อมมีค่ามากกว่าสิ่งอื่นใด

ผู้ที่ปรารถนาที่จะถอดถอนดวงจิตตนออกจากความลุ่มหลง ออกจากเครื่องร้อยรัด พิงพิจารณาธรรม ศึกษาเนื้อหาสาระในหนังสือเล่มนี้เถิด แล้วจะรู้วิธีที่จะไปให้ถึงซึ่งพระนิพพาน เป็นองค์พระอรหันต์พ้นจากความทุกข์ เป็นจิตอิสระ ที่มีค่าอย่างแท้จริง

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 317 ปัญญาธรรม พระอรหันต์	1
ตอนที่ 318 ปัญญาธรรม พระอรหันต์ละตัวตน	6
ตอนที่ 319 ปัญญาธรรม พระอรหันต์ละความลึกลับ	11
ตอนที่ 320 ปัญญาธรรม พระอรหันต์กับการรักษาศีล	16
ตอนที่ 321 ปัญญาธรรม พระอรหันต์กับการละกามราคะ	21
ตอนที่ 322 ปัญญาธรรม พระอรหันต์กับสิ่งที่มากระทบใจ	26
ตอนที่ 323 ปัญญาธรรม พระอรหันต์ละความหลงในสิ่งที่มีรูป	31
ตอนที่ 324 ปัญญาธรรม พระอรหันต์ละความหลงในสิ่งที่ไม่มีรูป	35
ตอนที่ 325 ปัญญาธรรม พระอรหันต์ละการยกตน	40
ตอนที่ 326 ปัญญาธรรม พระอรหันต์กับความฟุ้งซ่าน	45
ตอนที่ 327 ปัญญาธรรม พระอรหันต์ละความไม่รู้	50
ตอนที่ 328 ปัญญาธรรม ดวงจิตพระอรหันต์	56
ตอนที่ 329 ปัญญาธรรม การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ 1	63
ตอนที่ 330 ปัญญาธรรม การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ 2	68
ตอนที่ 331 ปัญญาธรรม การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ 3	73
ตอนที่ 332 ปัญญาธรรม การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ 4	78
ตอนที่ 333 ปัญญาธรรม เคล็ดลับการเป็นพระอรหันต์	84
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	89

ตอนที่ 317 **พระอรหันต์**

ในเช้าของวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ สวนธรรมนิกราช

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอขึ้นเข้าเฝ้า เพื่อทูลถามถึงสภาวะธรรม ของบุคคลผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ พระอริยบุคคล ขั้นที่ 4 นะเจ้าคะ ว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้น มีสภาวะธรรมแบบไหนบ้างนะเจ้าคะ เพราะลูกพอจะเข้าใจ เรื่องของพระอนาคามีบ้างแล้ว ตามที่พระองค์ทรงแนะนำมา แต่ลูกยังไม่รู้จักพระอรหันต์ และสภาวะธรรมของพระอรหันต์นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี ทำจิตทำใจให้สงบ น้อมพลังงานที่เย็น คลื่นพลังงานที่ดี เข้าสู่ศูนย์กลางกายของตน จนจิตกายภายในนั้น มีดวงแก้ว ดวงธรรม สว่างไสว ปรากฏชัดเจนที่จิต และกายแห่งตนเสียก่อน แล้วจึงค่อยพิจารณาธรรมนี้ เพราะธรรมที่จะกล่าวต่อไปนี้ เป็นเรื่องขององค์พระอรหันต์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ดับจากกิเลสตัณหาแล้ว และมีความละเอียดอ่อนมากยิ่งนัก

ฉะนั้น..จึงต้องใช้จิตที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ต้องใช้จิตที่มีพลังมากพอ สงบพอ จึงสามารถที่จะพิจารณาธรรมนี้ตามได้

พระยารธรรมเอย.. ลูกนั้น จงตั้งมั่นในการสดับฟังธรรม เพื่อที่ลูกนั้นจะได้ น้อมธรรมนี้ ไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่อย่างถูกต้อง

และทุกคนที่ฟังธรรมนี้ ก็ควรที่จะฟัง ในรูปแบบเดียวกันกับที่ลูกนั้นทำ คือ การสำรวจระวางจิตใจของตน อย่าให้ฟังชาน อย่าให้มีทิฐิ อัดตา ขึ้นมาปิดกั้น อย่าปล่อยให้จิตใจของตนล่องลอย หรือว่ามีความเป็นตัวเป็นตนขึ้นมา ต้องปล่อยใจว่างๆ แล้วจึงค่อยพิจารณาตาม

พระยาธรรมเมย.. ดวงจิตที่สามารถประพฤติปฏิบัติตนจนเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์แล้วนั้น ดวงจิตเหล่านั้น ถ้าจะเปรียบเทียบ ก็คงจะเปรียบเทียบ กับดวงจิตที่เลอะและปนเปื้อนกับกิเลสตัณหา กับดวงจิตที่ไม่เลอะ ไม่ปนเปื้อน กับกิเลสตัณหา ให้ทำความเข้าใจ 2 อย่างไว้อย่างนี้ จิตที่ยังเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ อยู่ ก็คือจิต ที่ยังมีเชื้อแห่งความรัก โลภ โกรธ หลง คือ กิเลส เชื้อแห่งความอยาก และความไม่อยาก คือ ตัณหา นั้นครอบงำดวงจิตอยู่ จึงยังเป็นจิตที่ปนเปื้อนด้วยกิเลสตัณหา และเป็นไปตามกิเลสตัณหา เวียนว่ายตามสิ่งที่กิเลสตัณหา สั่งให้เป็น สั่งให้ทำ

จิตนั้นไม่ได้รับความเป็นอิสระ เพราะถูกเชื้อเหล่านี้ครอบงำ สั่งให้เป็นไปตาม นั่นคือดวงจิตทั้งหลายที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่ ที่อยู่ในสภาวะธรรมของการไม่อยากเกิด ก็ต้องได้เกิด ไม่อยากทำ ก็ต้องได้ทำ ต้องได้มีความดีนรชนชวนชวาย ความร่ำร้อน และต้องดีนรชนกระวนกระวายอยู่ตลอดเวลาต้องเป็นอยู่อย่างนั้นไม่รู้จบ นั่นคือ ดวงจิตผู้ที่ยังปนเปื้อนด้วยกิเลส และยังไม่ได้ชำระจิตใจของตนให้สะอาด บริสุทธิ์ จึงต้องเป็นเช่นนั้น

ส่วนจิตอีกรูปแบบหนึ่งที่ถึงซึ่งความเป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น

ก็คือ ดวงจิตที่สว่างไสว เป็นอิสระ ไม่ต้องตกอยู่ใต้อำนาจของใคร

ไม่มีเชื้อแห่งความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ เข้าครอบงำอีกต่อไป

ไม่ต้องมีกรรม ไม่ต้องเกิดตามกรรม ดับตามกรรม

คือดวงจิตที่ปราศจากเชื้อแห่งกิเลสตัณหาทั้งปวง จึงไม่ร่ำร้อน จึงไม่ดีนรชนชวนชวาย จึงไม่ต้องเกิด และไม่ต้องตาย จึงไม่ต้องมีสิ่งที่พอใจ หรือว่าไม่พอใจทั้งหลายเกิดขึ้นในดวงจิตเหล่านั้น และดวงจิตเหล่านั้น จึงเป็นผู้ไม่เกิด ไม่ตายอีก เพราะในความเป็นจริงแล้ว..พระยาธรรมเมย..ที่ เราต้องเกิด เราต้องตาย ต้องพลัดพรากจากสิ่งของอันเป็นที่รัก ที่พอใจทั้งหลาย ต้องมีกรรม ส่งผลมาให้เป็นไปตามกรรมนั้นทั้งดีและชั่ว ต้องมีตัวมีตน ยึดตัวยึดตนอยู่นั้น เพราะว่าจิตของเราคลุกอยู่กับกิเลสตัณหา ปนเปื้อนและเป็นไปตามกิเลสตัณหา กรรมวิบากสิ่งเหล่านั้น นำพาให้เราเป็นไป

แต่ในความเป็นจริงแล้วลูก จิตของเรา ก็คือ จิตอันบริสุทธิ์ที่ปราศจากเชื้อเหล่านี้ ไม่มีสิ่งใด ที่จะทำให้ มีดमित เป็นทุกข์ ต้องเวียนต้องวนอยู่ในวัฏสงสาร เป็นไปตามอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น

จิตของเรา คือ ดวงจิตที่เที่ยงแท้ สว่างไสว รู้แจ้ง เห็นจริงตามสรรพสิ่งทั้งหลายในวัฏสงสารนั้น และตนนั้น ก็ไม่มีความยึดในตัวในตนในสิ่งต่างๆ มีก็สักแต่ว่ามี สมมุติว่ามี

มีกับไม่มี มีค่าเสมอเหมือนกัน

จิตที่เป็นพระอรหันต์แล้วนั้น ก็คือ จิตเหล่านี้ละลูก แบ่งแยกง่าย ๆ ก็คือ

จิตที่เลอะ ปนเปื้อนด้วยกิเลสตัณหา

กับจิตที่ไม่เลอะไม่ปนเปื้อนด้วยกิเลสตัณหา นั่นละ

พระยารธรรม.. คือ สภาวะธรรมของบุคคลผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนตนนั้น เข้าถึง ซึ่งความเป็นองค์พระอรหันต์ คือ สภาวะธรรมของดวงจิต ผู้ที่เป็นพระอรหันต์แล้ว

พระยารธรรมเอย.. ถึงแม้ว่า จิตทั้งหลาย ที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนเป็นองค์ พระอรหันต์แล้วนั้น ยังถือครองกายอยู่ คือ กายแห่งมนุษย์ คือขันธห้า ที่มันยังคงมีความ หนัก ความเจ็บ ความป่วย มีภาระหน้าที่อยู่อย่างนั้นก็ตาม

องค์พระอรหันต์เหล่านั้น ก็จะไม่มีความสุข ไม่มีทุกข์ กับสิ่งที่ เป็น มีกาย ก็สมมุติว่า มีไป สักแต่ว่ามี มีเหตุที่จะต้องประกอบกิจการงานใด ก็ทำไปตามเหตุ นั้น มีสุข หรือว่ามี ทุกข์ มีเรื่องดี หรือว่าไม่ดี เกิดขึ้น องค์พระอรหันต์เหล่านั้นก็จะสักแต่เห็น ว่าเป็นธรรมดา ทุกอย่าง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปทุกสิ่ง มันเป็นเพียงแค่เรื่องสมมุติขึ้นมา แท้ที่จริงแล้วสิ่ง ทั้งหลายเหล่านี้ มันไม่มี และตนนั้นเพียงแค่ทำหน้าที่ตามเหตุไป เพื่อรอให้กายนี้ดับไป สลายไป เมื่อกายนี้ดับไป สลายไปเมื่อไร ตนนั้นก็จบกิจที่จะต้องทำ ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกาย

จิตดวงนั้น ย่อมถึงซึ่งพระนิพพาน ตั้งแต่ยังมีกายหยาบ ครองจิตอยู่ หรือว่า จิตยังครองกายหยาบอยู่ แต่ไม่สามารถที่จะสร้างความสุข หรือความทุกข์ใด ให้กับจิตได้ อีกต่อไป

จิตจะมีแต่ความเบื่อหน่ายในวัฏสงสาร

จิตจะมีความวางเฉย ในความเบื่อหน่ายนั้น

เบื่อหน่ายเพราะจะไม่กลับไปปนเปื้อนอยู่กับการเวียนว่ายตายเกิดอีก

วางเฉย เพราะเห็นเป็นธรรมดา

จิตนั้น ย่อมสว่าง รุ่งเรือง

พระอรหันต์ จึงเป็นผู้หมดจากความทุกข์ เป็นผู้ไม่ทุกข์อีกต่อไป

แม้จะครองกายหยาบ หรือจะไม่ครองก็ตาม

พระอรหันต์ คือ ผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนละสังโยชน์ได้ ทั้ง 10 ประการ 10 ข้อ การสลัดกิเลสออกจากตน ทั้งกิเลสแบบหยาบ และแบบละเอียดกิเลสที่จะลุ่มหลง ในกายหยาบกิเลสที่จะลุ่มหลง ในความละเอียดอ่อนบนโลกทิพย์ ไม่ว่าจะ เป็นพรหมโลก

หรือว่าเป็นเทวโลก คือ โลกแห่งองค์เทพ หรือกายทิพย์ ผู้สูงศักดิ์ ที่มีความสุข ละเอียด
ประณีตต่างๆ ท่านพระอรหันต์ทั้งหลาย ย่อมสามารถละสิ่งเหล่านี้ได้ ไม่เห็น ไม่ยินดี ใน
การเวียนว่ายตายเกิดว่า ยังคืออยู่ ทุกสิ่งปรากฏชัดเจน แก่องค์พระอรหันต์

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น องค์พระอรหันต์ จึงเป็นผู้รู้ตื่นอยู่เสมอ

เป็นผู้ที่มีความสุขแบบที่ไม่ใช่สุขของกิเลสตัณหา

เป็นผู้ที่สุขอย่างแท้จริง สุขเพราะว่าตนสงบแล้ว

สุขเพราะว่าตนรู้แจ้งแล้ว

สุขเพราะว่าตนดับเชื้อแห่งความทุกข์ทั้งหลายได้แล้ว

สุขเพราะว่าไม่ต้องไปวนเวียน เวียนว่ายตายเกิดในทะเลทุกข์อีกต่อไป

เหมือนบุคคล ผู้ที่เคยถูกหลอก แต่วันหนึ่งเลิกโดนหลอก

เหมือนบุคคล ผู้ตาบอด แต่วันหนึ่งตากลับดี มองเห็นทุกอย่างตามความเป็นจริง

เหมือนบุคคลผู้หลับอยู่ หลับไหลในกาลเวลาที่ยาวนาน ผันเรื่องแล้วเรื่องเล่า ผันทุกข์เรื่องนั้น
แล้วก็ทุกข์ไปเรื่องอื่น อย่างไม่รู้ตื่นเลย

แล้ววันหนึ่งกลับได้ตื่นจากความฝันเหล่านั้น ซึ่งฝันเหล่านั้น ก็มีแต่ทุกข์ มีแต่การ
พลัดพรากจาก มีแต่ความทรมาณกาย ทรมาณใจทั้งนั้น บุคคลผู้ที่เข้าถึงซึ่งความเป็นพระ
อรหันต์แล้วนั้น มีสมาธิธรรม ความรู้สึก ดังที่กล่าวมาแล้วนั้นละ

พระยารธรรมเอย.. ลองพิจารณาเช่นนี้ดูเถิด ถ้าเกิดจิตของเรา ยังเลอะอยู่ ยังเปื้อน
อยู่ เปื้อนมากเท่าไร เราก็จะทุกข์มากเท่านั้น ถ้าเกิดจิตของเรา สามารถชำระการปนเปื้อน
ได้มากเท่าไร เราก็จะย่อมมีความเบา ความสบายมากเท่านั้น

โดยเฉพาะถ้าหากว่าเรา สามารถที่จะชำระจิตของเรา จนหมดจากเชื้อแห่งกิเลส
อย่างสิ้นเชิงจนจิตของเรา ไม่ต้องกลับไปปนเปื้อนอยู่กับสิ่งเหล่านั้นอีกต่อไป เราย่อมเป็นสุข

พระยารธรรมเอย.. หรือจะเปรียบเสมือน หากว่าเราไม่สบาย เพราะว่ามีเชื้อแห่ง
ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ เข้ามาเกาะกินจิตใจของเรา จนทำให้เรานั้น
เกิดความทุกข์ทรมาน ดิ้นรนขวนขวาย เป็นเหตุให้เรางอกแล้วงอกอีก เกิดแล้วเกิดอีกอยู่
อย่างนั้น แต่วันหนึ่งเราสามารถถอนถอน และดับเชื้อเหล่านั้นได้อย่างสิ้นเชิง ไม่ต้องทุกข์
ไม่ต้องเจ็บ ไม่ต้องทรมานอีกต่อไป พระอรหันต์ท่านนั้น เป็นสุขเช่นนี้ละ..พระยารธรรม..ซึ่ง
เป็นความสุขที่แตกต่างจากความสุขโดยทั่วไป แตกต่างจากสุข ที่เป็นสุขในวัฏสงสารนี้

พระยารธรรมเอย.. เป็นเช่นนี้ละลูก พอจะเข้าใจในธรรมนี้บ้างแล้วหรือยัง จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. ลูกพอจะเข้าใจธรรมที่พระองค์ทรงเมตตาอธิบาย หยิบยกตัวอย่างสภาวะธรรมผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนตนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์ ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ

พระอรหันต์ คือ ดวงจิตที่ปราศจากเชื้อแห่งกิเลสตัณหา

คือ ดวงจิตที่เป็นสุข เป็นอิสระ

คือ ดวงจิตที่ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก ไม่ต้องเกิดมาเป็นทาสของใครอีกต่อไป

คือ ดวงจิตผู้หายเจ็บ หายป่วย

คือ ดวงจิตที่มีความสุข ที่ไม่ใช่สุขแบบผู้ที่ยังสุขด้วยกิเลส ด้วยตัณหา แต่เป็นสุขที่สุขแบบที่ปราศจากกิเลสตัณหา ซึ่งเป็นความสุขที่เที่ยงแท้ ไม่มีวันที่จะดับจะกลับมาทุกข์อีก ลูกพอจะเข้าใจเช่นนี้ บ้างแล้วละเจ้าค่ะ และองค์พระอรหันต์นั้น ก็ยังเป็นผู้ที่ละกิเลสได้ ทั้งกิเลสหยาบ กิเลสละเอียด สามารถละได้โดยสิ้นเชิง ไม่หลงในพรหมโลก ไม่หลงในสภาวะธรรมความละเอียดอ่อน ในที่ใดๆ ทั้งหมดในวัฏสงสารนี้ เป็นผู้รู้แจ้งในการเวียนว่ายตายเกิด ว่าต่อให้จะดี จะละเอียดประณีตเพียงใด ก็คือทะเลแห่งทุกข์อยู่ดี เป็นผู้รู้ตื่น เป็นผู้เบิกบาน เป็นผู้สว่าง รู้แจ้งตามรอยแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าใจเช่นนี้แล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง และนำไปประพฤติปฏิบัติ เผยแผ่ตามความรู้ ความสามารถของลูกทั้งหลายที่จะทำได้ที่จะเข้าใจ

วันนี้ ลูกขอกราบลาگونهเจ้าค่ะไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ในโอกาสหน้าเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 318 **พระอรหันต์ละตัวตน**

ในเช้าของวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ สวนธรรมนิกรราช

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกมีคำถามที่ปรารถนาจะถามถึงเรื่องของ สังโยชน์ 10 ประการขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ จากที่ลูกได้ฟังธรรมสภาวะธรรมขององค์พระอรหันต์แล้ว ทำให้ลูกรู้ว่าองค์พระอรหันต์นั้น ต้องละสังโยชน์ได้ 10 ประการ ลูกจึงมีข้อสงสัยว่า สังโยชน์ 10 ประการนั้น มีอะไรบ้าง และแต่ละข้อ แต่ละอย่างที่จะได้นั้น ละได้แบบไหน ในความละเอียดของการละนะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจ ตั้งใจฟังธรรมให้ดี

พระยารธรรมเอย.. จงทำจิต ทำใจของลูกดังนี้เถิด ปล่อยใจให้ว่างอย่าไปนึกไปคิด ไปสนใจกับสิ่งอื่นๆ ทำใจให้สงบ น้อมเอาดวงแก้วดวงธรรม จากคลื่นพลังงานของพุทธบารมี เข้าสู่ศูนย์กลางกายน้อมพลังแล้ว เพื่อที่จะได้ฟังธรรมอย่างเข้าใจ เข้าถึงนะลูก ก็จงให้จิตใจของลูก พิจารณาตรึกตรองตามธรรมที่ได้ยินได้ฟัง เพื่อให้ลูกจะได้เข้าถึงธรรมเหล่านั้นอย่างแท้จริง ด้วยจิตด้วยใจเถิด

พระยารธรรมเอย.. บุคคลที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์นั้น สามารถที่จะละสังโยชน์ได้ 10 ประการ ดังนี้ คือ

ข้อที่ 1 สามารถที่จะมองเห็นตามความเป็นจริงว่า กายนี้ แท้ที่จริงแล้ว ไม่ใช่ตัวใช้ตนของตน กายนี้ เกิดขึ้นมาจากผลของกรรมที่ตนได้ทำเอาไว้ ทั้งดี และไม่ดี กายนี้เป็นของหนัก เป็นของที่มันไม่เที่ยงแท้ เป็นสิ่งที่มันทำให้เราต้องเกิดทุกข์มากมาย ทุกข์เพราะต้องดิ้นรนขวนขวาย แสวงหาสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย มาสนองความต้องการของกาย มาสนองความจำเป็นในสิ่งที่กายนี้ จำเป็นต้องมี ต้องเป็น ต้องใช้

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่เขานั่น เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติจนรู้แจ้งแล้ว เขาก็จะเห็นความจริงของร่างกาย ว่ากายนี้ เป็นของหนัก

กายนี้ ไม่ใช่ตัว ใจตนของตน

กายนี้ ประกอบด้วยธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ และไม่สวย ไม่งาม ไม่น่าลุ่มหลง

เกิดแล้วก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ และต้องตายไป

กายนี้ เป็นสิ่งที่ไม่น่าครอบครอง ทั้งกายของตน และกายของบุคคลผู้อื่น

เขาสามารถ ที่จะรู้เท่าทันเรื่องของกาย ถอดถอนจนเขานั่น ไม่มีความยึดติดในร่างกายอีกต่อไปเขาจะสักแต่ว่าอยู่กับกายนี้ เพื่อที่จะได้ทำความเพียร ชำระสิ่งที่เขานั่น ควรจะชำระ ให้จบกิจในชาตินี้ เป็นชาติสุดท้าย

เขาจะยินดี ใช้กายนี้ในการประกอบกิจต่างๆ ที่เกิดประโยชน์แก่ตัวของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา นั้น ควรจะทำ ควรจะใช้ ควรจะล้างสิ่งเหล่านั้นให้หมด ให้ดับจากความเป็นตัวเป็นตนของเขา

จิตของเขาย่อมสว่างไสว มองเห็นได้ชัดเจนว่า กายก็คือกาย จิตก็คือจิต

จิตของเขานั้น สว่างไสว เป็นแก้วประกายพริ้ว

จิตของเขานั้น เป็นผู้ไม่ทุกข์

จิตของเขานั้น เป็นผู้ไม่ตาย และไม่เกิด

สิ่งที่ต้อง เกิดอยู่ มีอยู่ ทุกข์อยู่ ก็เป็นเพียงแค่ว่า กิเลสตัณหา กรรม และกาย

ซึ่งกายนี้ ก็ก่อเกิดมาจากกิเลสตัณหา ที่เขานั้นได้สร้างได้ทำ

ซึ่งกายนี้ ก็ก่อเกิดมาจากผลของกรรม ที่กิเลสตัณหาสั่งให้ทำ

กรรมดีบ้าง ชั่วบ้าง ส่งผลมาให้เป็นกาย

กาย มีเชื้อแห่งการเกิด จึงงอกขึ้นมา โผล่ขึ้นมาเป็นกาย ไม่ต่างจากเห็ด ที่มีเชื้อของเห็ดนั้น และมีอากาศ ของธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ อบอ้าว จนมันนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ ถึงเวลามันก็ดับไปหายไป

กายของเราก็เช่นเดียวกัน แท้ที่จริงแล้ว มันก็เกิดขึ้น เพราะมีเชื้อมีเหตุ ที่จะให้มันเกิด คือ ผลของกรรม และกรรมวิบากที่เราได้ทำ ความยึดติด สิ่งต่างๆ เหล่านี้รวมตัวกันมาส่งผลให้มันต้องเกิดมาแท้ที่จริงแล้ว กายก็คือกาย

เราก็คือเรา

จิตคือจิต

กายคือกาย ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกันเลย

กายนั้น เป็นสิ่งที่เบ็ญทุกขั้ยั้งนั้ก เป็นสั้งที่สั้กปรกไม่น่าคบบหา การที่เรารปล่อยั้ให้ จิตของเรา ฤ้กกายครอบง่า เป็นสั้งที่ทำให้เราเร่าร้อนนั้ก เป็นทุกขั้หนั้กนั้ก สั้ดแสนจะยาก ลำบาก กั้บการครอบครองกายนี้ เขาจะเห็นอยั้างซั้ดเจนนั้ เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. ในเรื่งของร่างกาย ตัวของเขาก็ดี ตัวของบุคคลผู้่อันก็ดี เขาย่อม รั้ดีว่าสั้งทั้งหลายเหล่านั้ ไม่ใช่ตัวไ้ซั้ตนของเขา เขามั้นั้ใจอยั้างแน่แท้ ในการที่เขานั้จะตั้อง ทั้งกาย ทั้งสั้งที่เก็ยวซั้งตั้วยกาย ทั้งทุกสั้งทุกอยั้างไปโดยไม้อาลัย ไมยั้ดติดกั้บมันเปรี๊ยบ เสมือคนที้เคยสั้กปรก เมืออาบน้ำแล้วจนนสะอาด ย่อมไมตั้องการกลับไปสั้กปรกอีก

พระยารธรรมเอย.. การที่จิตนั้ครองกายอยู่ นั้มันเป็นเรื่งของการทุกขั้ทรมาน ยั้งนั้ก โดยเฉพาอยั้างยั้ง จิตที่รั้แจ้งเห็นตามความเป็นจริงของสั้งที่ซั้นอยู่แล้วด้วยนั้ กั้ ยั้งจะไมมีความเส็ยตาย อาลัยอาวรณ์ กั้บกายนี้อีกตั้ไปเลย

พระอรหันต์ท่านเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ จนรั้แจ้งเห็นตามความเป็นจริงเช่นนี้

จนสามารถถอดถอนความยั้ดติด ลุ่มหลงในร่างกาย

จนไม่มีเราในกาย ไม่มีกายในเรา

ไม่เก็ยความยั้ดถึ้อในกายของตน และบุคคลผู้่อันอีกตั้ไป

ท่านจะสั้กแต่ว่า อยั้ไปตามเหตุและปัจัจฉัย

ปล่อยั้ให้กายนี้ เขาค่อยๆ ลั้นไป ตั้บไป ตามเหตุของเชื่อที่มันจบบลง ตายชาตินั้แล้ว ชาตินั้ไม่ต้องมีอีก จิตเป็นอิสระ ไม่หลงยั้ดว่านี่คือเรา คือตัวตนของเรา จิตเป็นอิสระ เพราะได้ซั้ดใช้กรรมที่ตนทำเอาไว้ จนหมดลั้นในชาตินั้

จิตเป็นอิสระ เพราะไม่ได้สร้างกรรมที่ไม่ดีเพิ่ม รวมถึงได้ละกรรมดีทั้งปวงทั้งไป โดยไม่มีความยั้ดติด ลุ่มหลง จิตเป็นอิสระ เพราะว้าจิตนั้ปราศจากเชื่อแห่งกิเลสตั้ณหา อยั้างแท้จริงแล้ว เมือไรที่กายนี้ เน่าไป เป็อยั้ไปกลับคั้นสู่พื้นดิน จิตหลุดออกจกกาย จิต นั้ยอมเป็นผู้ไมเก็ยไม่ตาย อีกตั้ไป

เขาจะเห็นซั้ดเจนนั้ในสภาวะธรรมของการครองกาย ว้าเป็นของหนั้ก เป็นทะเลทุกขั้ เป็นที่ๆ ผูกมัด รั้ดดวงจิตเอาไว้ในวัฏสงสารนี้

เขาจะมองดูทุกอยั้างที่มันเก็ยขึ้น ตั้งอยู่ ตั้บไป เห็นเป็นธรรมดา

ปล่อยั้วางจิตใจของเขาว่าง ว้าจกทุกสั้ง

แม้แต่กายของตน ก็ไมมีความยั้ดติดอะไรอีกตั้ไปแล้ว กายของผู้่อันก็เช่นเด็ยกัน

ย่อมเห็นว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่สวย ไม่งาม ไม่น่าปรารถนา ลุ่มหลง

ทุกสิ่งเกิดขึ้นตามเหตุ เป็นไปตามเหตุ และจะดับไปตามเหตุ

ไม่มีความยึดมั่นถือมั่น ในกายของบุคคลทั้งหลาย ต่อให้เป็นบุคคล ที่เคยรัก ต่อให้เป็นบุคคล ที่ใกล้ชิดและผูกพัน ก็จะสักแต่ว่า เห็นว่ากายทั้งหลายเหล่านี้ ก็มีเหตุให้ เกิดมาเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูก เป็นญาติ เป็นพี่น้อง เป็นพวกพ้องบริวาร เพราะมันมีเหตุ มาจากผลของกรรมที่มีร่วมกันมา ทั้งดี และไม่ดี ถึงเวลาเหตุนั้นมันหมดลง ทุกคนก็ต้องดับ คืน สลายคืนกลับไป ตามผลของกรรมแห่งตน ที่ก่อที่ทำเอาไว้

กายนี้ไม่มี กายของบุคคลผู้อื่นก็ไม่มี กายทั้งหลายต้องดับ ต้องเสื่อมไปตามเหตุ ของมัน จะไม่มีญาติพี่น้องจะไม่มีครอบครัว จะไม่มีบุคคลที่รัก ไม่มีพ่อ มีแม่ มีลูก มีสามี หรือภรรยา อยู่ในที่ไหนเลย ทุกอย่าง แค่นี้เป็นสิ่งสมมุติขึ้นมา

จิตของเรา หลงทางมาอยู่ในโลกของสิ่งสมมุติ และเหตุที่ทำให้เราหลงทางอยู่ ก็ เป็นเพราะว่ามีเชื้อแห่งกิเลสตัณหา คือ ความหลง หลงยึดว่านี่คือตัวเรา คือของเรา จึง เกิดเป็น ความรัก รักสิ่งนั้นสิ่งนี้ เกิดเป็น ความโลภ โลภอยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เกิดเป็น ความ โกรธ เมื่อไม่ได้ดังที่ใจปรารถนา จึงเกิดเป็นความอยากได้ อยากมี อยากเป็น ไม่อยากได้ ไม่อยากมี ไม่อยากเป็น กลายเป็นกิเลส ตัณหาขึ้นมา

จิตของเรา ไปจมอยู่กับสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ เลยพาให้เราสร้างเวร สร้างกรรม สร้าง ดี สร้างชั่ว จนจิตของเรานั้นก็ต้องสมมุติเกิด สมมุติดับตามสิ่งเหล่านั้น มาแล้วไม่รู้ก็ภพชาติ จนนับไม่ถ้วน

เราเคยสมมุติเกิดขึ้นมาอยู่ในกาย ของทั้งสัตว์ ทั้งมนุษย์ ของทั้งเทวดาของภูมิ ต่างๆ มากมายเวียนตาย เวียนเกิดหลงทางอยู่ในป่านี้ ก็เพราะความไม่รู้ตามความเป็นจริง ยึดถือในกายตน ยึดถือในสิ่งของ ข้าวของทั้งหลาย ว่านั่นคือของตน บุคคลที่รักทั้งหลาย ว่า คือตัวเรา ของของเรา

วันนี้ เราเป็นผู้รู้แจ้ง ประพฤติปฏิบัติ จนเห็นแจ้งตามความเป็นจริงแล้ว จิตหลุด จากการครองกาย จิตหลุดจากการยึดติดในกายตน กายของผู้อื่น ตัวเราเล่า มีอยู่ที่ไหน ตัวเขาเล่า มีอยู่ที่ไหน สิ่งของ ข้าวของทั้งหลาย มีอยู่ที่ไหนกันเล่า มันล้วนแล้วแต่เป็น สิ่ง สมมุติทั้งนั้น ความหลงพาให้เพลิดเพลิด พาให้นึกยึดคิดว่าเป็นเรา เป็นตัวของเรา

วันนี้ ดวงจิตสว่างไสว รู้แจ้งตามความเป็นจริงของทุกสิ่งแล้ว ความยึดติดไม่มี ความลุ่มหลงไม่มี จบการเวียนว่ายตายเกิด

จิตของพระอรหันต์ ผู้ที่สามารถประพาศิตน จนเข้าถึงความรู้แจ้งเป็นพระอรหันต์ คิดเช่นนี้เห็นตามความเป็นจริงเช่นนี้ เข้าใจในเรื่องของร่างกายอย่างนี้ จนสามารถ ละสังโยชน์ ข้อที่ 1 คือการยึดว่านี่คือเรา ตัวตนของเรา สามารถอยู่เหนือกายได้ ละกายได้ไม่ยึดติดอีกต่อไป เช่นนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. จึงเป็นการถอดถอนเชื้อกิเลสอย่างแท้จริงและละเอียด ละเอียดที่สุด จนไม่มีทางที่จะกลับมาเกิดอีก ละสังโยชน์ข้อที่ 1 คือ การเห็นว่ากายนี้ดี การยึดติดในกาย การลุ่มหลงในกายละได้แล้วอย่างสิ้นเชิง ไม่มีทางที่จะหลงยึดในตัวของมันอีก

พระอรหันต์ ท่านทั้งหลายเหล่านั้น ละสังโยชน์ข้อนี้ได้ เช่นนี้ละ..พระยารธรรม คือ ความละเอียดที่จิตของพระอรหันต์ มองดูกาย เห็นความจริงในกาย ในสังโยชน์ข้อนี้

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง พิจารณาตาม ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าพระอรหันต์นั้นละสังโยชน์ข้อที่ 1 แบบไหน ความละเอียดของการละสังโยชน์เป็นยังไง ทำไมถึงละได้ ว่ากายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา พระอรหันต์เป็นผู้รู้แจ้งในกายเช่นไรบ้าง จึงเป็นผู้ไม่มาเกิดอีก

เข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ไว้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ในสังโยชน์ข้อต่อไปนะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 319 **พระอรหันต์ละความลึงเลสงสัย**

ในเช้าของวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ สวนธรรมนิกราช

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเข้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถาม ถึงสังโยชน์ ข้อที่ 2 ที่พระอรหันต์สามารถละได้นะเจ้าคะ คือสังโยชน์อะไร และสามารถละได้แบบไหน ความละเอียดของจิตพระอรหันต์ ที่สามารถละสังโยชน์ข้อนี้ เป็นยังไงบ้าง นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังนำไปประพฤติปฏิบัติ ตาม และเผยแผ่ด้วยเถิดพระเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟัง ให้ดี..

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่สามารถฝึกฝนตน จนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น ย่อมสามารถละสังโยชน์

ข้อที่ 2 ได้ ดังนี้ คือ ความลึงเลสงสัยใน องค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ เมื่อดวงจิต ดวงหนึ่งสามารถที่จะฝึกฝนตน จนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์ได้แล้วนั้น ย่อมแน่นอนว่าดวงจิตดวงนั้นจะไม่มี ความสงสัย ไม่นั่นใจในองค์พระพุทธเลย แม้แต่น้อย

พระยารธรรมเอย.. บุคคลที่เป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น ย่อมเข้าถึงองค์พระพุทธ อย่างแท้จริงแล้ว จิตของเขาจะตั้งมั่นอยู่กับอารมณ์แห่งนิพพาน ถึงซึ่งคำสอนขององค์พระพุทธเจ้าแล้วอย่างแท้จริงแจ่มแจ้งแล้วในสิ่งทั้งหลายอย่างแท้จริง จนเขานั้นไม่มีความสงสัยอะไรอีกต่อไป

พระยารธรรมเอย.. พระอรหันต์นั้น ท่านย่อมถึงซึ่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการประพฤติปฏิบัติตาม ความมั่นใจแนใจนั้น ไม่ต้องบรรยายถึงว่าเป็นกิเปอร์เซ็นต์ เพราะเป็นสิ่งที่แน่นอนอยู่แล้ว เพราะองค์พระอรหันต์ เป็นผู้ทรงจิตอยู่กับองค์

พระพุทธเจ้า อยู่ในดินแดนพระนิพพาน ดินแดนพระนิพพาน จึงไม่มีอะไรที่จะต้องสงสัยอีกต่อไป องค์พระอรหันต์นั้นประพฤติปฏิบัติ ยึดหลักเดินตามคำสอนสั่งขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งก็คือพระธรรม นั่นละ

ยึดหลักแห่งพระธรรม มุ่งมั่นตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติ ตามคำสอน อย่างเคร่งครัด จนทำตนให้เข้าถึงความแจ้งแล้ว จึงไม่มีความลังเลสงสัยใดๆ ในพระธรรมคำสอนอีกต่อไป เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานเป็นผู้เข้าถึง ด้วยการประพฤติปฏิบัติตาม เป็นผู้ที่มีรู้ รู้ในสรรพสิ่งทั้งหลาย รู้ในการดับความสงสัยแห่งตน จนจิตดวงนั้น ไม่มีความสงสัยใดๆ อีกต่อไป

องค์พระอรหันต์ ย่อมเป็นผู้ถึงซึ่งพระสงฆ์ ย่อมเป็นผู้เคารพนอบน้อมต่อพระสงฆ์ว่า เป็นองค์ที่ตีสยาม เป็นสิ่งที่องค์พระพุทธเจ้าได้สร้างไว้ดีแล้ว บุคคลผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามศีล 227 ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบของสิ่งที่พระภิกษุ ควรประพฤติปฏิบัติตาม เป็นผู้เผยแผ่ธรรม เป็นผู้สืบทอดธรรมตามสงฆ์ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาให้มีองค์พระสงฆ์ ให้ทุกคนได้มาอาศัยองค์พระสงฆ์ ในการประพฤติปฏิบัตินั้น ย่อมเป็นสิ่งที่ดี ย่อมเป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรที่จะต้องลังเลสงสัยในองค์พระสงฆ์ เพราะองค์พระสงฆ์ไม่ใช่ตัวบุคคล

แต่องค์พระสงฆ์ คือสิ่งที่องค์พระพุทธเจ้า ได้ทรงสร้างกรอบเอาไว้ ให้ดวงจิตทั้งหลาย เข้ามาอาศัยองค์พระสงฆ์ ในการประพฤติปฏิบัติตาม สามารถฝึกฝนตนอยู่ในกรอบขององค์พระสงฆ์ จนเข้าถึงความพ้นทุกข์ และก็อาศัยบุคคลผู้นั้น ในการเผยแผ่ธรรมสืบทอดไป จึงไม่มีความลังเลสงสัยใดๆ ในองค์พระสงฆ์ ว่าดี หรือไม่ดี องค์พระอรหันต์ ถึงซึ่งองค์พระพุทธเจ้า เข้าใจแจ่มแจ้งซึ่งองค์พระธรรม และแนใจในองค์พระสงฆ์ จนไม่มีความลังเลสงสัยใดๆ

เมื่อองค์พระอรหันต์ จะต้องประสบพบเจอกับเหตุการณ์ใดๆ ก็ตาม จึงเป็นผู้รู้ตื่น จึงเป็นผู้รู้แจ้ง ว่าเหตุนี้เกิดขึ้นเพราะเหตุนี้ มันเกิดขึ้นเดี๋ยวมันก็จะดับไป เห็นทุกอย่างเป็นเพียงเรื่องปกติธรรมดา สักว่ารู้ อยู่ เห็นอยู่ ดูอยู่ แต่ไม่มีสุขมีทุกข์ใดๆ กับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น

องค์พระอรหันต์ เชื่อมั่น ในเรื่อง กฎแห่งกรรม กรรมใดที่ใครทำแล้ว กรรมนั้นย่อมส่งผลคืน ไม่ว่าจะป็นกรรมดี หรือกรรมชั่ว องค์พระอรหันต์ ย่อมมั่นใจในกฎแห่งกรรม ว่ามันนั้นเป็นสิ่งที่เที่ยงตรง มั่นคง ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่แห่งตนไม่ลำเอียงไปทางใดทางหนึ่งเป็นแน่แท้ องค์พระอรหันต์ เห็นแจ้งในกฎแห่งกรรม รู้ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว นั่นคือความจริง จนไม่มีความลังเลสงสัยใดๆ ในเรื่องกฎแห่งกรรม

องค์พระอรหันต์ ประพฤติปฏิบัติตน จนเป็นผู้รู้แจ้ง จนเห็นแจ้งเข้าใจในสิ่งทั้งหลายบนโลกนี้ ทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรม นามธรรม ว่ามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ทุกสิ่งผูกไว้ด้วยกฎของความไม่เที่ยงแท้ ไม่มีทางที่มันจะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไปได้

มันใจรู้แจ้งเช่นนี้ จนไม่มีความยึดติด หรือไม่มีความสุข ความทุกข์ใด กับสิ่งที่มันเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ดี เรื่องที่ไม่ดี ก็จะไม่มีความหลงสุข หลงทุกข์ ในสิ่งเหล่านี้ หรือลั้ลเสงสัยใดๆ ในสิ่งที่มันเกิด ในสิ่งที่มันดับ

พระอรหันต์ จึงเป็นผู้ที่ทรงอารมณ์จิตไว้เหนือสิ่งทั้งหลาย ไม่มีสิ่งที่ทำให้จิตนั้นกลับไปเศร้าหมอง ปนเปื้อนได้อีกต่อไป

พระอรหันต์.. ย่อมเป็นผู้รู้ตื่น เพราะ สามารถประพฤติปฏิบัติตนจนแจ่มแจ้ง เข้าใจเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ ย่อมมั่นใจในเรื่องของภพชาติ การเวียนว่ายตายเกิด มั่นใจในสวรรค์ ในนรก ในภูมิต่างๆ ที่จิตทั้งหลายวนไป เวียนมา มั่นใจอย่างไม่มี ความลั้ลเสงสัย เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ คือคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า เมื่อเชื่อมั่นเข้าถึง เข้าใจพระธรรมคำสอนโดยไม่มี ความลั้ลเสงสัยใดๆ แล้ว ย่อมเข้าถึงสิ่งเหล่านี้ อย่างชัดเจน อย่างสว่างไสว อย่างมั่นใจ โดยไม่มีแปรเป็นอื่นไป

พระอรหันต์ เป็นผู้มองเห็นสิ่งทั้งหลาย อย่างแจ่มแจ้งตามความเป็นจริงโดยปราศจากความคิด จิตปรุงแต่ง เพราะพระอรหันต์นั้น เห็นสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงของมัน ไม่ใช่เห็นตามความคิดแห่งตน เปรียบเสมือนในที่มีดที่ไม่ว่ามีอะไรบ้าง แต่ตนสามารถสร้างพลังงานของจิตจนสว่างไสวส่องไปในที่มีดนั้น ให้สว่างจุดดวงอาทิตย์ ที่ส่องสว่างทั่วโลก จนมองเห็นทุกอย่างที่มีอยู่ในความมืดนั้นอย่างชัดเจนโดยไม่มีสิ่งใดปิดบัง ซ่อนเร้นได้เลย

จิตดวงนั้น ย่อมเป็นจิตที่อยู่เหนือ การเวียนว่ายตายเกิด
ย่อมเป็นจิตที่อยู่เหนือกฎแห่งกรรม กฎของความไม่เที่ยงแท้
อยู่เหนือความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ
อยู่เหนือความอยาก และความไม่อยาก
แม้จะยังคงอยู่ในกายมนุษย์ ที่ยังไม่ดับไปก็ตาม
ย่อมเป็นผู้รู้ตื่น ถึงซึ่งพระนิพพานแล้วในกาลนั้น

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์นั้น สามารถละสังโยชน์ คือ ความลั้ลเสงสัย สงสัยในองค์พระพุทธ สงสัยในองค์พระธรรม สงสัยในองค์พระสงฆ์ สงสัยในกฎแห่งกรรม

ในโลก จักรวาล วัฏสงสาร ในกฎของความไม่เที่ยงแท้ ย่อมละความสงสัยทั้งหมดนี้ ทิ้งไป
ได้แล้วอย่างสิ้นเชิง

พระยารธรรมเอย.. พระอรหันต์นั้นเป็นผู้รู้ตื่นแล้วอย่างแท้จริง จึงสามารถถอดถอน
ความลังเลสงสัย ที่เป็นปฏิกาย่อย เรื่องเล็กน้อย เรื่องที่มันไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร หรือเกี่ยว
อะไร กับการดับการเกิดแห่งตน จึงไม่สนใจในเรื่องเล็ก เรื่องน้อยเหล่านั้น เพราะไม่ใช่
เรื่องอะไรสำคัญเลย สิ่งทั้งหลายที่มันมีอยู่มากมาย จนหาประมาณมิได้ ว่าเป็นอะไรบ้าง ที่
มันซับซ้อนมากมาย ในวัฏสงสารนี้ จึงไม่ได้มีผลต่อความลังเลสงสัยขององค์พระอรหันต์เลย

เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นในความเป็นจริงแล้วก็เหมือนกัน เหมือนกันตรงที่เป็น
สิ่งสมมุติ เป็นสิ่งหลอกล่อให้ลุ่มหลง เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้ เป็นสิ่งที่จะนำพาให้เราจมอยู่กับ
กองทุกข์ เป็นเรื่องของโลก จึงไม่ได้มีความจำเป็นอะไรที่ชาวธรรมผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ
เพื่อถึงซึ่งพระนิพพาน จะมาสนใจ

พระอรหันต์ มีสติ มีปัญญา ทรงอารมณ์อยู่เหนือความลังเลสงสัยทั้งปวง

เป็นผู้สว่างแจ่มแจ้ง เป็นผู้พ้นทุกข์ เป็นผู้ถึงแล้ว ซึ่งพระนิพพานเป็นแน่แท้

ละสังโยชน์ ข้อที่ 2 คือความลังเลสงสัยได้อย่างสิ้นเชิง

เป็นผู้อยู่เหนือความลังเลสงสัย เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. พอจะเข้าใจในธรรมที่ได้ฟังไปแล้วนั้น บ้างหรือเปล่า เข้าใจว่า
อย่างไรเล่า จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ เข้าใจว่าองค์พระอรหันต์

เป็นผู้ถึงซึ่งองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ ถึงแล้วอย่างแท้จริง

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เป็นผู้ไม่มีความลังเลสงสัยใดๆ ในจักรวาลนี้อีกต่อไป

แม้จะเป็นบางสิ่งที่เป็นเรื่องเล็กเรื่องน้อย หรือว่าซับซ้อนที่ตนนั้นไม่รู้ทั้งหมดก็ไม่ได้
สงสัย เพราะรู้แล้วว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องจอมปลอม เป็นเรื่องไม่เกี่ยวกับการดับการเกิด
ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะต้องรู้ และเป็นผู้รู้ที่ท้ายที่สุดก็เหมือนกัน มีสภาพไม่ต่างกัน

เปรียบดั่งนับเม็ดทราย เม็ดหิน บนโลกนี้ ยิ่งไงก็คณับไม่หมด จึงไม่จำเป็นต้องนับ
เพราะว่ามันมีสภาพเหมือนกัน แลไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรกับเรา

ท่านจึงหมดซึ่งความลังเลสงสัย คือ สัญโยชน์ ข้อที่ 2 ที่ท่านละได้ และอยู่เหนือ
ความลังเลสงสัย อยู่เหนือสัญโยชน์ข้อนี้เจ้าคะ ลูกพอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วละเจ้าคะ

สารุ

ตอนที่ 320 **พระอรหันต์กับการรักษาศีล**

ในเช้าของวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ สวนธรรมนิกราช

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้เข้าเฝ้ามอบน้อมต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงการ ละสังโยชน์ ข้อที่ 3 ขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ สังโยชน์ ข้อที่ 3 ที่องค์พระอรหันต์นั้นสามารถละได้ คืออะไรหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. สังโยชน์ข้อที่ 3 ที่องค์พระอรหันต์นั้น สามารถที่จะละได้ ก็คือการละจากการทำผิด ทำชั่วทั้งปวง สามารถรักษาความดีของตน อยู่ในกรอบของศีล ตามที่ได้สมาทานเอาไว้อย่างบริสุทธิ์ ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ

องค์พระอรหันต์ สามารถละการกระทำที่ไม่ดี คือการสักแต่ว่าสมาทานศีลไป รักษาศีลแบบที่เล่นที่จริง บางที ก็เอาจริง เอาจริง บางที ก็ไม่เอาจริงเอาจริง พระอรหันต์ สามารถที่จะละสิ่งเหล่านี้ได้ เป็นสังโยชน์ข้อที่ 3

พระยารธรรมเอย.. การเป็นองค์พระอรหันต์นั้น ถือเป็นดวงจิตที่บริสุทธิ์ ปราศจากกิเลสตัณหาทั้งปวง เป็นดวงจิตที่รู้แจ้ง และรู้ตื่นในสรรพสิ่งทั้งหลายบนโลกนี้ ในจักรวาล วัฏสงสารนี้ ไม่มีสิ่งใดมาบดบังไม่มีสิ่งใดทำให้เศร้าหมอง มัวหมอง ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้จิตเหล่านั้นที่เป็นองค์พระอรหันต์ กลับคืนสู่การทำผิด ทำชั่วอีก

ซึ่งศีล ก็คือ เกราะแห่งการป้องกันไม่ให้ทำกรรมชั่ว เป็นเกราะแห่งการป้องกันตนเอง ให้อยู่ในกรอบของการทำความดี

พระอรหันต์ เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งความดีอย่างแท้จริง จนจิตของพระอรหันต์นั้น รู้แจ้งในกรรมทั้งหลาย การทำดี จึงไม่ยึดติด การทำชั่ว จึงไม่ทำอีกต่อไป สักแต่ว่าทำ สักแต่ว่าให้เป็นไป ตามเหตุปัจจัยอันสมควร จนกว่าจะดับจากกายที่เป็นกายของโลกว่าวัฏสงสารนี้ไปเท่านั้น

องค์พระอรหันต์ จึงเป็นผู้มีศิลปะบริสุทธิ์ตามระดับศิลปะที่ตนได้ตั้งใจว่าจะรักษาศิลปะเหล่านั้น องค์พระอรหันต์ จึงเป็นผู้ไม่ผิดศิลปะ เมื่อมีศิลปะบริสุทธิ์ ไม่ผิดศิลปะ จึงเป็นผู้ไม่รักษาศิลปะแบบที่เล่นที่จริง องค์พระอรหันต์ทั้งหลาย จึงละสังโยชน์แห่งการทำความคิดแบบที่เล่นที่จริง ถือศิลปะแบบไม่จริงไม่จัง ละสังโยชน์ข้อนี้ออกไปได้อย่างสิ้นเชิง

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์นั้น เป็นผู้รู้แจ้ง รู้ต้น เข้าใจในสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

องค์พระอรหันต์คือ ผู้ทรงจิตบริสุทธิ์ผุดผ่อง อยู่ในคุณงามความดี จึงมีสติ มีปัญญา มากพอที่จะดูศิลปะที่ตนนั้น ได้สมาทานเอาไว้ หรือตั้งใจว่าจะรักษาได้อย่างเป็นกลาง สามารถรักษาศิลปะ อย่างเป็นทางสายกลาง โดยไม่ตึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป จนทำให้ตนนั้น เกิดความเศร้าหมอง การกระทำใดก็ตาม ที่ทำโดยไม่ถูกต้อง ไม่ว่าจะตึงหรือหย่อนไป องค์พระอรหันต์ย่อมมี ดวงปัญญาที่รู้แจ้งกระจ่างในสิ่งเหล่านั้น

ย่อมเป็นผู้สามารถปรับใช้ศิลปะที่ตนมี ให้เหมาะสมกับตน สามารถเป็นผู้รู้ว่าสิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร รักษาจิตอย่างบริสุทธิ์ รักษาศิลปะ อย่างเป็นกลาง ไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น

พระอรหันต์ย่อมรู้เช่นนี้ละลูก จึงมีกรอบของศิลปะสักแต่ว่ามี มีเพื่อ ระลึกไว้ว่าตนนั้นอยู่ในฐานะใด เช่น เป็นฐานะของพระภิกษุสงฆ์ หรือเป็นฐานะของบุคคลใดในโลกสมมุติ ก็ย่อมสามารถประกอบกิจแห่งสมมุติของตนนั้นได้ดี และเหมาะสม โดยไม่ตึงไปไม่หย่อนไป เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. คือสิ่งที่องค์พระอรหันต์ประพฤติปฏิบัติ ทรงสภาวะธรรมของจิตเอาไว้อยู่เหนือสิ่งทั้งหลายทั้งปวง การละสังโยชน์ข้อที่ 3 นี้จึงไม่ได้เป็นปัญหาอะไรเลย กับองค์พระอรหันต์ลูก เพราะองค์พระอรหันต์ เป็นผู้ละกิเลสแล้ว ย่อมไม่มีการทำผิดศิลปะ เป็นธรรมดา เป็นผู้เข้าถึงความรู้แจ้งแล้ว ย่อมสามารถปรับประยุกต์ ใช้ระดับศิลปะที่ตนมี สมมุติที่ตนเป็น ได้อย่างดี อย่างเหมาะสมคู่ควรกับการเป็นผู้รู้ต้น

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ท่านนั้นทรงสภาวะธรรมไว้ เช่นนี้ละลูก ซึ่งต่างจากปุถุชนธรรมดาทั่วไป ที่ยังคงต้องยึดถือกรอบของศิลปะไว้ เพื่อตีกรอบตนไม่ให้ทำความชั่ว และยังสามารถหย่อนไปตึงไป และยังสามารถที่จะผิดพลาดกับการรักษาศิลปะได้ คือการรักษาศิลปะแบบไม่ถูกต้องบ้าง คือ การรักษาศิลปะแบบที่เล่นที่จริงบ้าง

พระยาธรรมเมย.. องค์พระอรหันต์เป็นผู้รู้ตื่น จึงแตกต่างจากปุถุชนคนธรรมดาทั่วไป เช่นนั้นอย่างนั้นละลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังพระพุทธเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. ลูกฟังธรรมแล้ว ก็พอจะเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ ว่าองค์พระอรหันต์นั้น ท่านเป็นผู้รู้ตื่น เป็นผู้ละกิเลสได้แล้ว ท่านจึงรักษาศีลตามที่ท่านสมาทานไว้ได้อย่างบริสุทธิ์ ท่านจึงไม่มีการทำผิดศีล หรือรักษาศีล แบบที่เล่นที่จริงต่อไปอีก ท่านเป็นผู้รู้ตื่น รู้แจ้งในสรรพสิ่งทั้งหลาย ท่านจึงไม่เอากรอบของศีลที่ตนสมาทานนั้น มาทำให้ตนเป็นทุกข์ หรือผู้อื่นเป็นทุกข์ได้ ท่านจึงรักษาศีลเหล่านั้นอย่างเป็นทางสายกลาง และเหมาะสมพอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วละเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. ถ้าอย่างนั้น ก็แสดงว่า องค์พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านนั้นมีศีลอยู่ในจิต ภายใจของท่านโดยปกติอยู่แล้ว อย่างนั้นหรือเปล่าเจ้าคะ เพราะท่านเป็นผู้รู้ตื่น และอยู่ในกรอบของความดีอย่างแท้จริงแล้วนี่เจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ถูกต้องแล้วละลูก

องค์พระอรหันต์คือ ผู้สมาทานศีล ผู้รักษาศีล อยู่ในกรอบของศีล

จนจิตนั้นกลายเป็นจิตที่ดีอย่างสมบูรณ์ ดีอย่างเที่ยงแท้

ไม่มีวันที่จะกลับคืนสู่ การทำผิด ทำไม่ดี อีกต่อไป

จนคำว่าศีลนั้น เข้าไปอยู่ในจิต ในใจ ในกาย

จนจิต ภาย ใจ นั้น ไม่สามารถที่จะประพฤติชั่วได้อีก

แม้ว่าศีล จะมีกำแพงไว้หรือไม่มี แม้ว่าจะยึด จะถือเอาไว้ หรือไม่ยึดถือเอาไว้ จิตดวงนั้น ก็ย่อมอยู่ในกรอบของการทำความดีอยู่แล้ว โดยไม่มีอะไรทำให้บกพร่องได้อีกต่อไป

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ถ้าอย่างนั้น ก็แปลว่า ถ้าหากว่าเราเป็นปุถุชนคนธรรมดา หรือเป็นผู้ที่ยังบำเพ็ญไม่ได้เข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์ เราก็ยังคงต้องถือศีล รักษาศีลเอาไว้ ไม่ให้บกพร่องเพื่อตีกรอบให้เรานั้นไปถึงเป็นองค์พระอรหันต์เสียก่อน เราจึงสามารถมีศีลอยู่ในจิต ภาย ใจ โดยธรรมชาติ อย่างนั้นหรือเปล่าเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ..พระยาธรรม ที่รู้จักซักถามเพื่อเข้าใจอย่างแท้จริง อย่าง

แจ่มแจ้ง ศิล นั้น เป็นเกราะที่จะทำให้เราอยู่ในกรอบของความดีถูก เป็นสิ่งที่จะปิดกั้นไม่ให้ความชั่วไหลเข้ามาหาเรา ไม่ให้เราบกพร่อง ทำความดีอย่างไม่เต็ม ทำความดีแล้วมันรู้ไหล

ฉะนั้น.. トラバโตก็ตาม ที่เรายังเป็นปุถุชนคนธรรมดา เราต้องรักษาศีล ต้องมีกรอบดีไว้ให้เราทำความดี จะได้ไม่ละเมิด ผิดพลาดไปทำในสิ่งที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง จนกว่าเราจะ เป็นองค์พระอรหันต์ ในระดับต่างๆ เราก็จะค่อยๆ เข้าใจ ในการปรับประยุกต์ศีลที่เรา สมาทานเอาไว้ ให้เหมาะกับยุคกับสมัย เหมาะกับตัวของเราโดยที่ไม่ตึงไป ไม่หย่อนไป

และมันก็จะละเอียดขึ้นเรื่อยๆ ตามระดับความสำเร็จ บรรลุธรรมของแต่ละ ดวงจิต โดยเป็นธรรมชาติ จนกว่าจิตนั้นจะสำเร็จ บรรลุเป็นองค์พระอรหันต์ ก็จะเป็นผู้ทรง ความดี มีศีล มีธรรม อยู่ในจิต ภายใจ โดยเป็นปกติ โดยไม่ต้องตั้งเป็นกำแพงเอาไว้ไม่ต้อง ยึด ต้องถือ ต้องแบกให้มันหนัก มันเหน้อย

จิตนั้นก็ย่อมทรงสภาวะธรรมของความดี ความรู้ตื่นอยู่เสมอ ย่อมไม่กระทำในสิ่งที่ ชั่ว ผิดศีล ผิดธรรม ย่อมประพฤติดนได้เหมาะสมในทุกที่ทุกสถานการณ์ ที่ตนนั้นจะต้องเป็น ไป จะต้องดำเนินชีวิตไป ย่อมอยู่ในฐานะของตนได้ดี และเหมาะสม เพราะเป็นผู้รู้ตื่นแล้ว

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูก ได้ฟัง นำไป ประพฤติปฏิบัติตามและเผยแผ่ ลูกพอจะเข้าใจสังโยชน์ตัวที่ 3 หรือ ข้อที่ 3 ขององค์พระ อรหันต์ที่สามารถละได้แล้วละเจ้าค่ะ

พระอรหันต์.. คือ ผู้ที่มีจิตบริสุทธิ์แล้ว จึงไม่ทำผิดศีล ผิดธรรมอีก

คือ ผู้รู้ตื่นแล้ว จึงปรับประยุกต์ ใช้ศีลตามยุคตามสมัย

ใช้ตามระดับที่ตนสมาทานเอาไว้ได้อย่างเหมาะสม เป็นทางสายกลาง

มีศีล อยู่ในกาย วาจา ใจ

มีความดีอยู่เสมอ อย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง

แต่ถ้าเราเป็นปุถุชนธรรมดา หรือยังไม่เข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์ เราก็ยังคงดูศีลเหล่านั้นไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะเป็นคนที่ดีแล้วอย่างแท้จริง คือ เป็นองค์พระอรหันต์ เราจึงค่อยผ่อนศีลภายนอกเหล่านั้นออกไป เราจึงค่อยมีศีลเหล่านั้นอยู่ในจิตใจของเราโดย เป็นปกติ

เป็นผู้รู้แจ้งโลก ทำสรรพสิ่งได้อย่างมีเหตุและผล ทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามความ
เหมาะสม ตามผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานตามปกติของท่านทั้งหลายเหล่านั้น ที่เป็นองค์พระอรหันต์
กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังนะเจ้าคะ
วันนี้ลูกคงต้องกราบลาก่อนนะเจ้าคะ

สารุ

ตอนที่ 321 **พระอรหันต์กับการละกามราคะ**

ในเช้าของวันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงการละสังโยชน์ ข้อที่ 4 ขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์ท่านนั้นทรงละสังโยชน์ข้อที่ 4 ได้ คืออะไรบ้างละเจ้าคะ และท่านละได้แบบไหนยังไง ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตาม และเผยแผ่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี ปรับทำนองของตนเอง ให้มันสบาย ผ่อนคลายจิตใจของตนเอง ให้มันว่าง คลายจิตใจ และร่างกายให้มันพร้อม ที่จะพิจารณาธรรมตาม หายใจเข้าลึกๆ แล้วก็หายใจออก ผ่อนคลาย ปล่อยจิตใจให้คลายจากความกังวล ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับกาย เกี่ยวกับความคิด ความกังวลต่างๆ ไปเสียเถิด ปล่อยใจว่างๆ กายและจิตเบาๆ สว่างไสว ในตัวในตน รู้สึกโล่ง โปร่ง เบาสบายแล้ว จึงค่อยพิจารณาธรรมตามนี้นะ

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ ท่านนั้นสามารถที่จะละสังโยชน์ ข้อที่ 4 คือ การลุ่มหลง พัวพันมัวเมา ติดอยู่จมอยู่กับรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสทางอารมณ์ต่างๆ องค์พระอรหันต์ สามารถที่จะละสิ่งเหล่านี้ได้ โดยที่ไม่พัวพันมัวเมา ลุ่มหลง จมอยู่กับสิ่งเหล่านี้อีกต่อไป เพราะว่าองค์พระอรหันต์นั้น ย่อมเป็นผู้ฝึกฝนตนดีแล้ว ฝึกฝนตนจนรู้แจ้งแล้วในสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกสมมุติใบนี้

องค์พระอรหันต์ ย่อมมีดวงปัญญาที่สว่างไสว

ส่องให้ตนนั้นรู้แจ้งตามความเป็นจริง

ว่ารูปทั้งหลาย เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง

เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

เป็นสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง

ย่อมมองเห็นรูปทั้งหลายที่มีอยู่นั้นเป็นเพียงแค่สิ่งที่มันสมมุติ
มีขึ้นตามเหตุ และก็ดับไปตามเหตุ

ย่อมมองเห็น การเกิดและการดับ

การมีและไม่มีชื่อนอยู่ในรูปนั้นอย่างชัดเจน

รูปนั้น เกิด ตามเหตุ

เหตุ นั้น ก็ยังไม่เที่ยงแท้

เหตุ นั้น ก็มีขึ้นมา แล้วก็ดับไป เช่นเดียวกัน

ฉะนั้น.. เมื่อหมดเหตุรูปก็ดับตามเหตุ เหมือนกันไม่ว่าจะเป็นตัวบุคคล หรือว่า
สิ่งของข้าวของไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ใบหญ้า จะเป็นอะไรก็ตาม

บุคคลผู้ซึ่งเป็นองค์พระอรหันต์นั้น ย่อมมองเห็นทะเลอย่างแจ่มแจ้งในรูปทั้งหลาย
ที่มีอยู่ ที่เกิดอยู่ จะสักแต่ว่าเห็น จะสักแต่ว่ารู้นั้นคือรูปคน นั้น คือรูปของสัตว์ และคน
เป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย สิ่งที่มองเห็นนั้นเป็นคน หรือว่าเป็นสัตว์ เป็นสัตว์ตัวผู้ หรือว่าตัวเมีย

รูปที่มองเห็นนั้นสวยงามละเอียดประณีต หรือว่าเป็นรูปที่มีความไม่สวยงาม
ย่อมมองเห็นเป็นธรรมดา และรับรู้เช่นนี้ แต่จะสักแต่ว่าเห็น เห็นเป็นธรรมดา ไม่ได้
ปรารถนาครอบครอง

ไม่ได้เห็นว่า สิ่งที่สวยงามจากสิ่งที่ไม่สวย ผู้หญิงต่างจากผู้ชาย สัตว์ต่างจากคน
หรือคนต่างจากสัตว์ ย่อมมองเห็นสรรพสิ่งทั้งหลายที่เป็นรูปนั้น มีความเหมือนกันทุกอย่าง
ไม่มีอะไรต่างจากอะไรเลยสักอย่างหนึ่ง องค์พระอรหันต์นั้น ย่อมมีปัญญาที่รู้แจ้ง มองทะเล
แจ่มแจ้ง สิ่งทั้งหลายที่เป็นรูป เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ย่อมไม่ให้คุณค่าอะไรกับสิ่งทั้งหลาย เพียงแต่ไม่ใช่สติไม่มี ไม่รู้ว่า
อันนั้นผู้หญิง อันนั้นผู้ชาย ไม่ใช่สติไม่ดี แบ่งแยกไม่ได้ ว่าอันนั้นคือสิ่งสวยงาม อันนั้นไม่
สวยงาม

ย่อมมีสติอยู่เสมอ และมีความรับรู้ แบ่งแยกได้ เพียงแต่การแบ่งแยกนั้น สักว่า
แบ่งๆ เพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้ไปอย่างผู้ไม่ขาดสติ เพียงแต่สักว่าแบ่งไป ให้รู้ว่าอะไร
คืออะไรเท่านั้น

แต่ความลุ่มหลง พัวพันมัวเมา หลงใหลในสิ่งที่เป็นรูปนั้นย่อมไม่มี เห็นสวย ก็รู้ว่า
สวย เห็นไม่สวย ก็รู้ว่ารูปไม่สวย ดี ไม่ดี เห็นเป็นธรรมดา แล้วก็มีความปัญญาทะลุแจ่มแจ้ง
มองเห็นลึกซึ้งกว่านั้นอีกว่า มีกับไม่มี ก็เลยเหมือนกัน

ฉะนั้น..จึงมองเห็นทะเลทุกสิ่งทุกอย่างที่มันมีอยู่ แบบเห็นสักแต่ว่าเห็น
ไม่ลุ่มหลงกับรูปอีกต่อไป

เช่นเดียวกันกับรสชาติ ลิ้นสัมผัส ก็รู้ว่าลิ้นนั้นสัมผัสรส

รู้ว่ารสชาติเผ็ด เปรี้ยวหวาน อร่อย ขม หรือไม่อร่อย จืดชืด

รู้ แต่ว่าจะจะเป็นเพียงแต่สักว่ารู้

เพราะรู้แล้วนี่ลูกว่า กายนี้มันมีความรู้สึกที่จะรับรู้ได้ว่ารสชาติ ที่แตะลิ้นไปแล้ว
มันเป็นยังไง แต่มันเป็นเรื่องของกาย ความรู้สึกรับรสทางลิ้นของร่างกาย แล้วร่างกายมัน
เป็นยังไง ร่างกายมันก็เป็นรูปไม่เที่ยง รสมันก็เป็นการรับรสที่ไม่เที่ยง

ฉะนั้น..ไม่มีความจำเป็นอะไร ที่จะต้องไปสนใจกับรสชาตินั้น กินของที่อร่อยมี
รสชาติแบบไหนถูกใจไม่ถูกใจ ตรงนั้นไม่มี กินของที่ดี ที่อร่อย ละเอียดประณีตก็สักแต่ว่า
รู้อยู่ แต่ไม่ได้ติด หรือว่าลุ่มหลง พัวพันมัวเมาในรสนั้น รู้ว่ามันเป็นเพียงแค่การรับรสผ่าน
ทางลิ้น พอเข้าไปในท้องแล้ว รสชาติมันอยู่ที่ไหน อย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. องค์พระอรหันต์จึงไม่ติด ไม่ลุ่มหลงอยู่กับรสชาติอาหาร ที่ละเอียด
ประณีต สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย จึงสักแต่ว่ารู้ และดำรงชีวิตอยู่ต่อไป เพียงเพื่อได้บำเพ็ญ
ทำหน้าที่แห่งตน จนกว่าจะใช้ในสิ่งที่เป็นกรรมของตน ที่ส่งผลมามีตัวมีตน มีร่างกายนี้
ให้มันดับไปหมดไป ก็จบกิจแห่งการทำทุกสิ่งเท่านั้นละ

พระยาธรรม.. จึงไม่มีความลุ่มหลงในรสชาติอะไร กลิ่นก็เช่นเดียวกัน เมื่อได้กลิ่น
หอมก็รู้ว่าหอม แต่ไม่ได้สนใจว่ามันหอมเมื่อได้กลิ่นเหม็น ก็รู้ว่าเหม็น มันไม่ได้สนใจว่าเหม็น
เพราะเหม็นกับหอมนั้นมันก็เหมือนกัน เหมือนลมที่พัดผ่านไปมา

รู้อยู่ เห็นอยู่ เข้าใจอยู่เป็นธรรมดาไม่ได้ไปยึดติดหรือว่าพัวพันมัวเมา ว่าตนจะต้อง
มีกลิ่นหอม คนนั้นมีกลิ่นหอม คนโน้นมีกลิ่นเหม็น เห็นเหม็นกับหอมอยู่ในตัวเดียวกันหอม
ยังไงสักวันหนึ่ง ก็ต้องเหม็น เหม็นยังไง สักวันหนึ่ง ก็ต้องเสื่อมไป

กลิ่นนั้น เป็นของไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป มันชวนให้คนนั้นพัวพัน ลุ่มหลง
มัวเมากับมันเท่านั้น การที่องค์พระอรหันต์ จะติดอยู่ในกลิ่นนั้น จึงไม่มี สักแต่ว่ารู้ เพราะ
ว่ามีดวงปัญญาที่แจ่มแจ้งแล้ว

เสียง ก็เช่นเดียวกัน..พระยาธรรมเอย เสียงจะเพราะนุ่มนวลเพียงใด

องค์พระอรหันต์ ก็ยังมองเห็นสิ่งที่มันแฝงอยู่ ซ่อนอยู่ในเสียงเพราะนุ่มนวลนั้น

ถอดถอนจิตของตน ออกจากเสียงที่เพราะนั้น

ได้ยินเสียงที่ไม่เพราะ ก็สักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่าได้ยิน
ไม่เก็บเอามาใส่ใจ ทั้งเสียงเพราะและไม่เพราะ
สักแต่ว่าได้ยิน สักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่าเห็นเป็นธรรมดา
เสียงนั้นก็ไม่ใช่ทั้งแท้ ไม่มีอยู่จริง
เสียงเพราะ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ เดี่ยวก็ดับไป
เสียงไม่เพราะได้ยินเสียงคนนินทา คำว่าเรา
มันก็ไม่เที่ยงแท้ เกิดขึ้น แล้วตั้งอยู่ เดี่ยวก็ดับไป
องค์พระอรหันต์รู้แจ้ง เช่นนี้ละลูก จึงไม่มีความสนใจสิ่งใดๆ อีกต่อไปแล้ว สักแต่
ว่ารู้ สักแต่ว่าเห็น สักแต่ว่าได้ยิน ไปอย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. และองค์พระอรหันต์ ไม่ว่าจะได้สัมผัส ผ่านทางหู ทางตา ทางกาย
ทางใจ ความรู้สึกต่างๆ ที่สัมผัสกระทบเข้ามา ให้รับรู้ว่ามันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนี้ ก็
สักแต่ว่ารู้ ว่ามันเป็นสัมผัสแบบไหน มันคืออะไร

สัมผัสดี สัมผัสไม่ดี มันเป็นสัมผัสแบบลุ่มหลง พัวพันมัวเมา หรือมันเป็นสัมผัส
แบบละเอียดประณีต องค์พระอรหันต์ ก็ไม่ติดในสัมผัสนั้นไม่ติดสุข ไม่ติดทุกข์ ไม่ติดอะไร
ทั้งหมดทั้งสิ้นเลย

สักแต่ว่ารู้ รู้ว่ามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เขาเป็นธรรมดาของเขาเช่นนั้น เราไม่
จำเป็นที่จะต้องไปสนใจ ติดอยู่กับเขา เมื่อได้สัมผัสที่รู้สึกพึงพอใจก็รู้สึกว่าเป็นสุข เมื่อได้
สัมผัสที่ไม่พึงพอใจก็รู้สึกว่าเป็นทุกข์ ไม่ได้สบบารมณแห่งตนก็เลยรู้สึกสุขทุกข์ตามไปด้วย
อารมณ์เช่นนี้องค์พระอรหันต์ จึงละหมดเสียแล้ว เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ก็รูปไม่เที่ยง รูปนั้นเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงไม่สวยไม่งามมองเห็นอย่างชัดเจน
แล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้คน หรือสิ่งของ

ฉะนั้น.. มันก็เลยเกี่ยวข้องไปด้วยตัวคนอื่นที่จะมาสัมผัสเรา เสียงคนอื่นที่จะมา
พูดเพราะกับเรา อาหารที่มองดูแล้วมันน่ากิน น่าทาน น่าอร่อย สิ่งปรุงแต่งต่างๆ ทั้งหลาย
ที่จะมาสัมผัสทางลิ้น ว่ามันอร่อย ว่ามันไม่อร่อย สิ่งเหล่านี้จึงไม่มี

พระอรหันต์ ย่อมรู้ดีว่ารูปไม่เที่ยง รสไม่เที่ยง กลิ่นไม่เที่ยง เสียงไม่เที่ยง สัมผัสก็
ไม่เที่ยงสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มีแต่ทุกข์ทั้งนั้น มันจมอยู่ มีอยู่ในขันธุ์หานี้ ในร่างกายของคน
เรา และสัตว์มันมีอยู่ แฝงอยู่ในกายทุกกาย ของดวงจิตทั้งหลาย ที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน
ในวัฏสงสารนี้

พระอรหันต์ ย่อมลอดถอนตนออกจากวัฏสงสารนี้ได้
สิ่งใดที่เป็นการผูกมัดรัดตึงตนให้อยู่ในนี้ ย่อมไม่มีอีกต่อไป
เป็นผู้ห่างไกลจาก ความลุ่มหลง ความรัก ความโลภ ความโกรธ
เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว ย่อมไม่ถูกอะไรครอบงำได้อีก
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสทางอารมณ์ต่างๆ ย่อมไม่มีอีกต่อไป
เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. คือสิ่งที่องค์พระอรหันต์ท่านละได้ เป็นสังโยชน์ข้อที่ 4 พอจะเข้าใจมั๊ย..พระยารธรรม.. จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิดลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ พอที่จะพิจารณาและนำไปเผยแผ่ได้บ้าง กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังนะเจ้าคะ ลูกจะนำไปพิจารณาทบทวน ให้เข้าใจอย่างแท้จริง ตามคำสอนของพระองค์ และเผยแผ่ ให้ผู้อื่นได้เข้าใจเช่นเดียวกันเจ้าคะ

เพื่อที่ลูกทั้งหลายจะได้รู้ว่า รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสเป็นยังไง พระอรหันต์ละแบบไหน จึงละสังโยชน์เหล่านี้ได้

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์นะเจ้าคะ วันนี้ลูกคงต้องขอกราบลาก่อนเจ้าคะ
สาธุ

ตอนที่ 322 **พระอรหันต์กับสิ่งที่มากระทบใจ**

ในเช้าของวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงการละสังโยชน์ ข้อที่ 5 ขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์นั้นละสังโยชน์ข้อที่ 5 ได้ คืออะไร และละได้แบบไหน ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ.. พระยารธรรมเอย ถ้าอย่างนั้นก็จงตั้งใจฟังให้ดีน้อมจิตน้อมใจ รวมพลังอยู่ในเสียงธรรม ทำใจของตนให้สงบ ละการปรุงแต่งต่างๆ ละการยึดมั่นถือมั่นในตัวในตน ในความรู้ ความนึกคิดต่างๆ ทิ้งไป ให้ใจบริสุทธิ์ ให้จิตนั้นบริสุทธิ์ ให้กายนั้นว่างลง แล้วจงพิจารณาธรรมตามนี้เถิด

พระยารธรรม.. องค์พระอรหันต์ นั้นท่านเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ท่านเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตน จนอยู่เหนือกิเลสตัณหา คือความรัก โลภ โกรธ หลง ความอยาก และความไม่อยาก ละซึ่งกิเลสเหล่านี้ได้แล้วอย่างสิ้นเชิง

ท่านจึงเป็นผู้รู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริงของสรรพสิ่งทั้งหลาย จิตของท่านยก ระดับสูงเหนือกว่า สิ่งที่มีนสมมุติอยู่บนโลกนี้

ฉะนั้น..ท่านจึงเป็นผู้ที่สามารถที่จะละความขัดเคืองใจ ความไม่พอใจ การผูกโกรธ ละสิ่งเหล่านี้ได้เป็นสังโยชน์ข้อที่ 5

พระยารธรรมเอย.. การไม่พอใจนั้นย่อมเกิดขึ้น กับบุคคลที่ยังมีกิเลส คือความหลง ยังหลงอยู่ว่า สิ่งนั้นดี สิ่งนั้นไม่ดี หลงว่าสิ่งนั้นถูก สิ่งนั้นไม่ถูก หลงว่าเราถูก ว่าเขาผิด หลงอยู่ในการเปรียบเทียบเขาเทียบเรา เห็นในมุมของเรา มุมของเขา เลยยังมีความไม่พอใจ ความขัดเคืองใจมันเลยยังมีอยู่ เกิดขึ้นอยู่กับดวงจิตเหล่านั้น

แต่องค์พระอรหันต์ ท่านนั้นเป็นผู้ที่ละซึ่งความหลงแล้ว เมื่อไม่หลงแล้ว ย่อมไม่มีสิ่งใดที่ทำให้ท่านรู้สึกว่ สิ่งนั้นดี สิ่งนั้นไม่ดี เราดี เขาไม่ดี เราถูก เขาผิด ย่อมมองไม่เห็น

ความแตกต่างอย่างนี้อีกต่อไป จะมองสักแต่ว่า เห็นเหตุที่มาที่เป็นของแต่ละเรื่อง แต่ละ
สิ่งแต่ละอย่าง ก็มันมีเหตุเช่นนี้เลยมีเหตุเช่นนั้น ไม่ว่าจะเป็นสิ่งนั้น หรือสิ่งโน้น มันก็ไม่ต่าง
อะไรกัน มันก็เป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น

องค์พระอรหันต์.. จึงละความพอใจไม่พอใจได้ องค์พระอรหันต์ จึงละความ
ขัดเคืองใจในสิ่งต่างๆ ในเรื่องราวต่างๆ ในตัวบุคคล เราเขานั้นจึงไม่มี จะมีดวงปัญญาที่
สว่างไสวที่ตั้งมั่นอยู่ในความรู้ตื่น โดยที่ไม่ขุ่นมัว เศร้าหมองอีก จะสักแต่ว่าเห็น เห็นว่ามัน
เป็นปกติของมันอยู่อย่างนั้น

สิ่งทั้งหลายบนโลก เรื่องราวทั้งหลายบนโลก บุคคลทั้งหลายบนโลก
รวมถึงร่างกายของตนก็ด้วย เลยไม่ได้สร้างความพอใจ
ไม่ได้สร้างความไม่พอใจ
ไม่ได้สร้างความขัดเคืองใจให้กับตนเลย
เพราะตนรู้ อยู่ เห็น อยู่ เข้าใจ อยู่ ว่ามันเป็นธรรมดาเช่นนั้นอย่างนั้น
รู้เหตุที่มาของทุกสิ่งอย่างแจ่มแจ้ง
และองค์พระอรหันต์นั้น ท่านก็เป็นผู้ที่สิ้นแล้วด้วยความโกรธ ท่านจะไม่มี
โกรธเลย ไม่ว่าจะมียะไรเกิดขึ้น กระทบแบบไหน ในเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ยินได้ฟังมา ได้พบ
ได้เห็น

หรือว่าไม่ว่าจะถูกกระทำด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม การผูกโกรธนั้น ย่อมไม่มีในองค์พระ
อรหันต์ เพราะองค์พระอรหันต์ เป็นผู้มีปัญญารู้แจ้งแล้วในเรื่องกฎแห่งกรรมกัฏฐิ ในเหตุ
ต่างๆ ทั้งหลาย ที่มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปก็ดี ในเรื่องที่สมมุติว่าดี สมมุติว่าไม่ดีก็ตาม
ย่อมเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริงของมัน จนไม่จำเป็นต้องไปโกรธอะไรใครเขา

ถ้าเกิดว่ามีเหตุอะไรเกิดขึ้น องค์พระอรหันต์ย่อมมีปัญญา รู้แจ้งว่า เหตุุนั้นที่เกิดขึ้น
เกิดขึ้นเพราะว่าตามผลของกรรม กรรมเราทำไว้ เขาจึงทำคืนให้เราได้ใช้มันไป จงใช้มันไป
เถิด เขาจึงไม่มีความโกรธอะไรเลย ยินดีที่จะชดใช้มัน

เมื่อมีสิ่งที่เกิดขึ้นกระทบมา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ดี หรือไม่ดี
ก็รู้นั่นคือ สิ่งที่ดีมันกระทบเข้ามา ส่งมาเพื่อทดสอบเราให้หลงชั่ว หลงดี
ให้เรานั้นไปยึดติดลุ่มหลง พัวพันมัวเมา กับสิ่งเหล่านั้น
ย่อมมองเห็นโทษที่ซ่อนอยู่ในสิ่งเหล่านั้น
จึงไม่จำเป็นที่จะต้องไปดีใจ เสียใจ

ผูกโกรธ หรือว่าไม่พอใจกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น
องค์พระอรหันต์ เป็นผู้มีความปัญญาสว่างไสวรู้แจ้ง รู้ถึงกฎแห่งกรรม
รู้ถึงเหตุที่มันเกิดเพื่อให้ใช้กรรม
เหตุที่มันเกิดเพื่อมาทดสอบตน
รู้ชัดเจนในทุกสิ่งทุกอย่าง
จนองค์พระอรหันต์ ปราศจากความโกรธ

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ ละสังโยชน์ข้อที่ 5 ได้ คือ การละจากความ
ไม่พอใจ หรือพอใจ ความขัดเคืองใจ ความโกรธ หรือผูกโกรธได้ เช่นนี้ละลูก

องค์พระอรหันต์ ละสิ่งเหล่านี้ได้แล้ว อย่างสิ้นเชิง ไม่มีทางกลับคืน มาเกิดในจิต
ขององค์พระอรหันต์ได้อีกต่อไป ความรู้สึกนี้ ดับลงแล้ว ดับลงอย่างแท้จริง เพราะดับด้วย
สติ ด้วยปัญญา รู้แจ้งถอดถอน ถอนรากถอนโคนออกจากดวงจิตขององค์พระอรหันต์แล้ว

องค์พระอรหันต์ จึงดำรงชีวิตอยู่บนความรู้ที่ตื่น เข้าใจเหตุที่เกิด และดับ แล้วมีสติ
มีปัญญาที่จะแก้ไขเหตุต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็ก เรื่องใหญ่ หรือจะเป็นอะไรก็ตาม
จึงสามารถที่จะแก้ไข ให้มันเป็นไปตามเหตุที่สมควร แต่ความโกรธ ความพอใจหรือไม่นั้น
มันไม่มี เพียงแต่สักว่าแก้ไข สักว่าบอก ว่ากล่าว สักว่าพูดไป ทำไป เพื่อที่จะได้ปรับ และ
แก้ไขสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ให้มันเป็นไปตามดำเนินไป ตามเหตุตามปัจจัยที่มันควรจะเป็นไปใน
ทิศทางที่ดี อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. ที่องค์พระอรหันต์ท่านนั้นสามารถที่จะทรงจิตอยู่เหนือสิ่งๆ ที่เรียกว่า
สังโยชน์ คือกิเลส หรือว่าสิ่งๆ ที่จะทำให้ดวงจิตผู้บริสุทธิ์นั้น ปนเปื้อน มีดมัว มีดมืด เศร้า
หมองไป อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ สิ่งที่องค์พระอรหันต์ท่านสามารถละได้แล้วอย่างแท้จริง

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดง
ธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ ลูกก็พอเข้าใจแล้วว่า...

องค์พระอรหันต์ ท่านเป็นผู้รู้ตื่น ท่านเป็นผู้รู้แจ้ง

ท่านเป็นผู้เห็นเหตุ ทุกสิ่ง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

ท่านจึงมองเห็นสรรพสิ่งทั้งหลาย ตามความเป็นจริง

และมีสติ มีปัญญา มองเห็นสิ่งเหล่านั้นเป็นปกติธรรมดาของโลกวัฏสงสาร

จนท่านนั้นสามารถละความพอใจ ไม่พอใจ

ความขัดเคืองใจ ความโกรธ และผูกโกรธ

สิ่งเหล่านี้ ไม่มีในตัวท่านอีกต่อไปด้วยปัญญาที่รู้แจ้ง

และองค์พระอรหันต์ท่านนั้น ก็ยังสามารถดำรงชีวิตที่มีอยู่ เหลืออยู่บนโลกนี้ใน กายหยาบ ได้อย่างมีสติ มีปัญญา มีเหตุใดเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็ก หรือเรื่องใหญ่ ท่านก็ย่อมสามารถแก้ไข ปรับเปลี่ยน ทำให้มันไปในทิศทางที่ดีขึ้นได้ ด้วยเหตุ ด้วยสิ่งที่ สักว่าทำ สักว่าพูด สักว่าแก้ไขไป ตามเหตุนั้นๆ นี่คือ องค์พระอรหันต์ ที่สามารถละสังโยชน์ ได้แล้วในข้อที่ 5 เพิ่มเข้ามาอีกจาก 4 ข้อที่มีอยู่ลูกพอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วเจ้าคะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. องค์พระอรหันต์นั้น ท่าน เป็นผู้ที่มีปัญญา รู้แจ้ง รู้ตื่น เห็น ชัดในสรรพสิ่งทั้งหลาย จนดวงจิตของท่านสว่างไสว จนรู้ตื่น ไม่มีสิ่งใดที่อยู่ในวิภวสงสาร หรือในโลกสมมุตินี้ทำให้ท่านเศร้าหมองได้อีกต่อไป อย่างนั้นลูกพอเข้าใจเรื่ององค์พระ อรหันต์ มากขึ้นแล้วละเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยารธรรมเอ๋ย.. ฟังธรรมเรื่องของพระอรหันต์ เรื่อง การละสังโยชน์มาแล้ว ถึง 5 ข้อ พอจะดูออกว่า องค์พระอรหันต์นั้น มีสติมีปัญญาแบบ ไหน มีสภาวะธรรมเป็นเช่นไรก็ดีแล้ว

พระยารธรรม.. แต่การละสังโยชน์นั้น ควรที่จะศึกษากันให้ดี ฝึกฝนกันให้รู้แจ้ง ตามความเป็นจริง เพราะกิเลสที่มันซ่อนลึกลึก ลึกมากจริงๆ หากว่าดวงจิตใดที่ไม่เข้าใจ อย่างถ่องแท้ ก็อาจทำให้ตนนั้นต้องลุ่มหลงได้ หลงไปในความละเอียดอ่อนที่ซ่อนอยู่ อยู่ในโลกทิพย์บ้างเอ๋ย ในจิตส่วนลึกของตนบ้างเอ๋ย

ฉะนั้น **พระยารธรรมเอ๋ย..** สังโยชน์ ทั้ง 5 ข้อแรกนี้ เป็นสังโยชน์ที่มันเป็นแบบ หยาบ เป็นกิเลสหยาบ ที่สามารถที่จะฟัง พิจารณา ทำความเข้าใจได้ แต่อย่าเพิ่งหลงนึกว่า ถ้าอย่างนั้นฉันก็คงจะเป็นพระอรหันต์แล้วสินะ อย่าหลงนึกว่ารู้แล้ว ใช่ว่า ลูกต้องแล้ว อย่างนั้นเลย

พระยารธรรม.. เพราะสังโยชน์อีก 5 ข้อสุดท้ายนั้นเป็นกิเลสที่ละเอียด

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเป็นกิเลสที่ละเอียด ก็ยิ่งต้องใส่ใจ ใช้ความรู้ สติปัญญาแห่งตน ตรึก ตรองให้ลึกส่วนใหญแล้วคนหรือดวงจิต มักจะไปติดอยู่ในกิเลสละเอียดเหล่านี้ จึงทำให้ หลงทางและไม่สามารถที่จะไปถึงซึ่งความพ้นทุกข์อย่างแท้จริง

ฉะนั้น ดีแล้วละ **พระยารธรรม..** ที่ฟังธรรมแล้วก็พอจะเข้าใจอยู่ แต่ว่าทุกคนรวม ถึงตัวเธอด้วยนะ..พระยารธรรม..จงเผยแผ่ไปเช่นนี้เถิดว่า

กิเลส 5 ตัว หรือสังโยชน์ 5 ข้อแรกนี้เป็นกิเลสหายาบ ฟังแล้วเข้าใจแล้วดี แต่อย่าเพิ่งตัดสินอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น ต้องฟังสังโยชน์อีก 5 ข้อหลัง ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดมาก เป็นกิเลสที่ซ่อนลึกอยู่ในจิต จึงจะสามารถที่จะไปสู่พระนิพพานได้

องค์พระอรหันต์นั้น.. เป็นผู้รู้แจ้ง รู้ตื่นแล้ว เป็นผู้สว่างไสวแล้วอย่างนั้น เป็นเรื่องจริง

แต่ลูกทั้งหลาย.. ควรที่จะศึกษาสังโยชน์ที่ละเอียด คือ กิเลสละเอียด อีก 5 ข้อ เพื่อเป็นองค์ความรู้ หากวันหนึ่งที่ลูกนั้นพากันประพฤติปฏิบัติไปจนถึงจุดนี้ จุดที่จะต้องสำรวจ ดูกิเลสอันละเอียดอ่อนแห่งตน ลูกจะได้เข้าใจ

และบุคคลผู้ใดที่ปฏิบัติได้แค่สังโยชน์ได้ 5 ข้อแรกนี้ ยังไม่ถือว่า บรรลุเป็นองค์พระอรหันต์ลูก จะต้องได้ทั้ง 10 ข้อ จึงถือว่า บรรลุเป็นองค์พระอรหันต์ จึงถือว่า สามารถดับกิเลสได้ อย่างแท้จริง อย่างนั้นละ..พระยารธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณที่ทรงเมตตา เจ้าคะ ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ ว่าส่วนใหญ่แล้วคนเราจะหลงในช่วง 5 ข้อแรกนี้ แต่ในความเป็นจริงแล้วยังมีอีก 5 ข้อ ที่ละเอียด เป็นกิเลสที่ละเอียด

ดวงจิตทั้งหลาย.. อาจไปติดอยู่ตรงนั้นได้ ถ้าเกิดหลงในตน ว่าตนเป็นองค์พระอรหันต์แล้ว สามารถที่อาจจะไปติดอยู่ในสถานที่ใดที่หนึ่ง โดยที่ละกิเลสละเอียดไม่ได้ เช่น ดวงจิตที่เขานั้นไปติดอยู่ในรูปพรหมบ้าง ติดในฌานบ้างอย่างนี้เป็นต้นนะเจ้าคะ ติดสุขอยู่ในฌานสมาธิ ลูกพอจะมองออกเช่นนี้บ้างแล้วละเจ้าคะ

แล้วลูกจะมาเฝ้าฟังธรรม เรื่องของกิเลสละเอียดอีก 5 ข้อ หรือสังโยชน์อีก 5 ข้อ หลังนะเจ้าคะเพื่อลูกจะได้ทำความเข้าใจให้มันละเอียดไป จะได้ไม่เดินไปหลงทางในครึ่งหนึ่งของการละกิเลส ลูกจะได้รู้ว่า พระอรหันต์ท่านนั้น มีสภาวะจิตแบบไหนจริงๆ ท่านอยู่เหนืออะไรบ้าง เข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าคะ เข้าใจว่าอย่างนี้แล้วเจ้าคะ แล้วลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ะเจ้าคะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อน ไว้ลูกจะกลับมาอีกในโอกาสหน้าเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 323 **พระอรหันต์ละความหลงในสิ่งที่มีรูป**

ในเช้าของวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถาม ถึงการละสังโยชน์ ข้อที่ 6 ขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์นั้น ท่านละสังโยชน์ข้อที่ 6 คืออะไร และท่านละได้แบบไหน ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตาม และเผยแพร่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : เอาละนะ..พระยาธรรม ถ้าอย่างนั้นก็จงตั้งใจพิจารณาธรรมที่ได้ยินได้ฟังนี้ให้ดี ทำกายของตนให้สงบ ทำใจของตนให้ว่าง ว่างเว้นจากความคิดปรุงแต่ง ความฟุ้งซ่านต่างๆ รวมจิตใจกายของตน ให้สงบ ตั้งมั่น ให้เกิดกำลังของฌานสมาธิสักเล็กน้อย เพื่อจะได้มีสมาธิสติปัญญา ในการตรีกตรองธรรม ที่จะได้ฟังต่อจากนี้ไป

ลูกเอ๋ย.. การฟังธรรมนั้น เราต้องใช้สมาธิ จิตที่ตั้งมั่น สติปัญญาในการฟัง เพื่อจะได้พิจารณาธรรมที่ได้ยินได้ฟัง เพื่อที่จะเข้าถึงธรรมเหล่านั้น เพราะธรรมะ พระธรรมคำสอนนั้น เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน เป็นสิ่งที่ต้องใช้จิตที่ตั้งมั่น คือ สมาธิ ต้องใช้สติและปัญญา ในการฟังตรีกตรองธรรมเหล่านั้นให้ดีจึงจะเข้าใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การละสังโยชน์ตั้งแต่ข้อที่ 6-10 นั้น เป็นการละกิเลสที่ละเอียด หากไม่ใช้สมาธิ สติปัญญา ในการฟังและพิจารณาตามแล้ว ก็จะไม่เข้าใจ ฟังไม่รู้เรื่อง ฟังผิดๆ ถูกๆ จะนำไปประพฤติปฏิบัติ ทำความเข้าใจตามไม่ได้..ลูกเอ๋ย

เอาละนะ **พระยาธรรม..** ที่นี้ ก็ปรับจิตปรับใจของตน จนเข้าสู่การพร้อมที่จะฟังธรรมแล้ว ก็จงตั้งใจ พิจารณาธรรมตามนี้เถิด

พระยาธรรมเอ๋ย.. องค์พระอรหันต์นั้น ย่อมเป็นผู้ที่ละกิเลสตัณหาได้แล้วอย่างสิ้นเชิง ซึ่งกิเลสนั้นก็คือ เชื้อแห่งความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ

ตัณหา นั้นก็คือ ความอยาก และความไม่อยาก ซึ่งองค์พระอรหันต์ เป็นผู้ที่มีจิตอยู่เหนือเชื้อเหล่านี้ได้แล้วอย่างแท้จริง

ฉะนั้น..องค์พระอรหันต์ จึงสามารถถอดถอนตนเองให้หลบให้พ้นจากสังโยชน์ข้อที่ 6 คือ การหลงใหลใฝ่ฝัน ในสิ่งที่มันเป็นรูปที่เป็นวัตถุ สิ่งของต่างๆ และหลงใหลใฝ่ฝันในสิ่งที่ป็นรูปฌาน คือ ฌานที่มีรูป เช่น ฌานที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ที่อาจทำให้เกิดความละเอียดประณีตขั้นให้ตนได้เห็นด้วยตัวของตน ความหลงใหลในสิ่งเหล่านี้ ไม่มีอีกต่อไปในองค์พระอรหันต์

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ คือ ผู้หมดแล้วซึ่งความหลง สังโยชน์ข้อที่ 6 ที่ละได้จึงสามารถละได้ในการหลงในรูปที่เป็นวัตถุ หรือ ในฌานที่เป็นรูป แยกออกมาเป็น 2 แบบ เช่นนี้ เมื่อทำความเข้าใจหัวข้อและเหตุแห่งการละได้แล้ว ก็จงพิจารณาตามนี้เถิด

รูปที่เป็นวัตถุ ก็หมายถึง สิ่งของข้าวของที่ละเอียดประณีตทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นที่พัก ที่อาศัย กุฏิศาลา ที่สวยงามละเอียดประณีต หรือว่าจะเป็นเก้าอี้ โต๊ะที่สวยงามละเอียดประณีต อย่างสมัยทุกวันนี้ ก็มีเรื่องของรตราเข้ามาเกี่ยวข้อง มีเรื่องของเครื่องมือสื่อสารของใช้ต่างๆ ที่มันละเอียดประณีตมากมาย เข้ามาเกี่ยวในการประพฤติปฏิบัติ

บุคคลผู้ที่เป็นองค์พระอรหันต์แล้ว ย่อมอยู่เหนือความหลงในสิ่งที่ป็นรูปที่เป็นวัตถุ ที่สวยงาม ละเอียดประณีตเหล่านี้ เช่น ถ้าสมมุติว่าตนได้จำวัดอยู่ในกุฏิ ศาลาที่สวยงามละเอียดประณีตตามเหตุ เพราะว่ายุคสมัยนี้ มีการก่อสร้างที่เจริญก้าวหน้ามาก ตนก็จำวัดอยู่กลางเมือง เลยมีเหตุสร้างกุฏิที่สวยงามขึ้นมา ตนก็เลยจำวัดไปตามเหตุ แต่ก็ไม่ได้ไปสนใจกับกุฏิหลังนั้นว่ามันสวย ไม่ได้มีจิตใจที่ชื่นชม หรือยึดติดอยู่ในกุฏิหลังนั้น เมื่อมีพระรูปใหม่มาอยู่ตนต้องมีเหตุย้ายออกหรือว่าตนไปบำเพ็ญที่อื่น กลับมากุฏิหลังนั้นมีพระรูปใหม่มาอยู่แล้ว ต้องสละออกไป ก็ไม่ได้เป็นทุกข์อะไร ไม่ได้สนใจอะไร

อยู่ก็ไม่ได้ลุ่มหลง เป็นสุขที่ได้อยู่

ถ้าไม่ได้อยู่ก็ไม่ได้เป็นทุกข์ สนใจที่จะได้อยู่หรือไม่ได้อยู่

อยู่กับไม่อยู่ มีค่าเสมอเหมือนกัน

ไม่จำเป็นต้องวิ่งหนีไม่อยู่ในกุฏิที่สวยงาม เพราะอยู่ก็ไม่ได้มีอำนาจต่อจิตใจขององค์พระอรหันต์ และไม่ได้เป็นทุกข์อะไร หากไม่ได้อยู่กุฏิหลังที่สวยงามละเอียดประณีตสุขสบายนั้นไม่ได้ทุกข์อะไร ไม่ได้ติดในความสวยงาม ของรูปที่เป็นวัตถุเหล่านั้นแล้ว

คือ องค์พระอรหันต์ จะสามารถดำรงชีวิตของตนอยู่กับทุกสิ่ง ทั้งหยาบและละเอียด ตามเหตุและปัจจัย โดยปราศจากความลุ่มหลงในรูปที่เป็นวัตถุต่างๆ มีกับไม่มีเสมอเหมือนกัน สวยกับไม่สวย ละเอียดประณีตหรือว่ายาบ ก็ไม่มีอะไรต่างกัน มีสติ

ตั้งมั่น อยู่เหนือสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น อยู่อย่างสงบและสบาย ใจนั้นไม่เป็นทุกข์ หดหู่ เศร้า หมอง กับรูปที่เป็นวัตถุอีกต่อไป

และองค์พระอรหันต์นั้น ท่านก็สามารถที่จะละกิเลสที่มันละเอียด ละเอียดลึกกว่า กิเลสที่มันเป็นวัตถุ ที่มันมีรูปอยู่ในกายหยาบ หรือในโลกใบนี้

พระอรหันต์ เมื่อทำกรรมฐานตาม 1- ฅาน 4 จนเกิดความสุข ความสบาย จนเกิดความสุข จิตสว่าง จนตนนั้นสามารถที่จะมองเห็นโลกทิพย์ คือ โลกที่สุขสบายมากกว่า โลกมนุษย์ โลกสวรรค์ โลกของพรหมในสถานที่ต่างๆ ที่ละเอียดประณีตมากยิ่งขึ้น เห็นใน กายที่เป็นกายทิพย์ เห็นในสิ่งสวยงาม ละเอียดประณีตเหล่านั้น

องค์พระอรหันต์ ก็ไม่ได้มีความลุ่มหลง ยึดติดกับกายทิพย์ ในบ้านที่เป็นบ้านทิพย์ เวียงวัง ที่เป็นวิมานแก้ว วิมานทอง ในกายที่เป็นกายของเทวบุตร หรือว่า เป็นกายของ นางฟ้า

องค์พระอรหันต์ จะสักแต่ว่ารู้ว่าเห็น เพื่อตนนั้นจะได้นำมาพิจารณาถอดถอนไม่ให้ตนนั้นติดอยู่ในวัฏสงสารนี้ และก็อยู่เหนือสิ่งเหล่านั้นได้ โดยไม่ติด ไม่หลง ในสิ่งที่มันเป็นของละเอียด ที่มีรูปซ้อนอยู่ในโลกทิพย์ หรือแม้กระทั่งการเข้าสู่ฅาน 1 ฅาน 2 ฅาน 3 หรือ ฅาน 4 ฅานที่มีรูปต่างๆ เข้าไปแล้ว มองเห็น สัมผัส หรือว่าตนนั้นเห็นสิ่งต่างๆ ที่เกิดเป็นเหตุมหัศจรรย์ ในการทำสมาธิก็ไม่ได้มีความลุ่มหลงในเหตุ หรือในสิ่งเหล่านั้นเลย ไม่ได้สนใจมันเลย มีสติ มีปัญญา อยู่เหนือความลุ่มหลงทั้งหลายทั้งปวง

เห็นรูปที่เป็นวัตถุ ก็สักแต่ว่าเห็นอยู่ รู้อยู่ ดูอยู่ และจัดสรรดูแลตามเหตุปัจจัยอันสมควร ไม่ได้ปล่อยให้จิตใจของตนไปพัวพัน ลุ่มหลง ยึดติด กับสิ่งเหล่านั้น จิตใจของพระอรหันต์ย่อมเป็นสุขอยู่เสมอ อยู่เหนือความลุ่มหลงสิ่งเหล่านั้นที่เป็นวัตถุ ที่เป็นรูปไม่สนใจอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น รู้เท่าทันว่า สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่จะพาให้ตนจมอยู่ในวัฏสงสาร

ทำสมาธิ ได้ฅานที่มีรูป ฅาน 1-ฅาน 4 เห็นสิ่งที่สวยงาม ละเอียดประณีต เกิดความสุขที่ละเอียดประณีต ทำเหตุที่เป็นเหตุมหัศจรรย์ เกิดขึ้นได้เฉพาะตน หรือตนนั้นมองเห็น รู้ได้ เห็นได้ด้วยตัวของตน ก็ไม่ได้ติดอยู่ในสิ่งที่รู้ ที่เห็น ที่ทำได้เหล่านั้น แม้จะสวยงามละเอียดประณีตเพียงใดก็ตาม

องค์พระอรหันต์ ก็ไม่ได้สนใจ รู้เท่าทันว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่จะหลอกจะล่อตนให้เวียนวนเวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวัฏสงสารนี้ไม่รู้จบ เห็นสิ่งที่หยาบก็เห็น ความไม่มีอยู่ในนั้นเห็นสิ่งที่ละเอียดก็เห็น ความไม่มีอยู่ในนั้น

องค์พระอรหันต์ไม่ติดในรูปที่เป็นวัตถุ ไม่ติดในฌานที่มีรูป เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ การละสังโยชน์ข้อที่ 6 ขององค์พระอรหันต์ คือ สิ่งที่ยังองค์พระอรหันต์สามารถประพาศติดน อยู่เหนือความหลงใหลในกิเลสอันละเอียดเหล่านี้ได้

จงประพาศปฏิบัติไปเรื่อยๆ เกิดอุกหมั่นพิจารณาจิตของตน หลงในวัตถุที่เป็นสิ่งสวยงามต่างๆ อยู่หรือเปล่าๆ หลงในฌานสมาธิ ที่เป็นฌานมีรูปอยู่หรือเปล่า ก็ลองพิจารณาไปเรื่อยๆ แล้วก็ถอดถอนให้มันหมด ให้มันสิ้นไป จะได้เข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปพิจารณาและเผยแผ่ ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าองค์พระอรหันต์นั้น ท่านสามารถละสังโยชน์ ข้อที่ 6 ได้ คือ การละจากการลุ่มหลงในรูปที่เป็นวัตถุ และลุ่มหลงในฌานที่มีรูป ความลุ่มหลงจะไม่มีเกิดขึ้นในองค์พระอรหันต์อีกต่อไป

องค์พระอรหันต์ เป็นผู้ที่รู้ตื่น รู้แจ้ง เป็นผู้ที่เห็นชัดเจนในสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่มีอยู่ในโลกสมมุติในวัฏสงสารนี้ ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มีความไม่เที่ยงแท้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป มองเห็นอย่างชัดเจนว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมีแต่ความไม่มี ไม่มีอยู่จริง สมมุติมีขึ้นเพื่อหลอกจิตทั้งหลายให้ลุ่มหลง เวียนว่ายตายเกิด ตามสิ่งเหล่านั้น องค์พระอรหันต์เป็นผู้ละสิ่งเหล่านี้ได้

เข้าใจอย่างนี้แล้วพระพุทธเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 324 **พระอรหันต์ละความหลงในสิ่งที่ไม่มีรูป**

ในเช้าของวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้นจึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงเรื่องการละสังโยชน์ ข้อที่ 7 ขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์นั้นท่านสามารถละสังโยชน์ข้อที่ 7 ได้ คือ การละอะไร และท่านนั้นละได้แบบไหนหรือเจ้าคะ ขอพระองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. สังโยชน์ ข้อที่ 7 ที่องค์พระอรหันต์ทั้งหลาย สามารถที่จะฝึกฝนตน จนละได้นั้น ก็คือการลุ่มหลงอยู่กับสิ่งที่ไม่มีรูป เช่น สิ่งที่เรามองไม่เห็นเป็นรูปธรรม ว่ามีรูปร่างอย่างนั้นอย่างนี้ แต่สัมผัสผ่านได้ทางอารมณ์ เสียงที่เพราะ เสียงที่ไม่เพราะ หรือว่าสัมผัสที่รู้สึกดี สัมผัสที่รู้สึกไม่ดี ย่อมสามารถอยู่เหนือสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ได้

และองค์พระอรหันต์นั้น ก็สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนอยู่เหนืออรูปรูมาณ คือ ฌานที่ไม่มีรูป ตั้งแต่ฌาน 5 – 8 ฌานที่ประพฤติปฏิบัติ ฝึกฝนไปแล้ว ก็จะดับการมีไปเลย ก็จะไม่ต้องมีอะไรอีกว่างดับ หายไป จะมีความสบายอย่างยิ่ง ที่มันไม่ต้องมีอะไร มันจะคล้ายคลึงกันกับพระนิพพาน

ความรู้สึกเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ องค์พระอรหันต์ก็ไม่ลุ่มหลง ไม่ยึดติด ไม่จมอยู่กับความรู้สึกเหล่านี้

องค์พระอรหันต์ย่อมมีสติ มีปัญญา รู้ตื่นอยู่เสมอว่าสิ่งทั้งหลาย ที่กระทบผ่านเข้ามาทางความรู้สึกสุขทุกข์ต่างๆ เหล่านั้นมันเป็นของไม่เที่ยง มันเป็นสิ่งที่ไม่ควรยึดเอาถือเอา ไม่ควรลุ่มหลงจมอยู่กับสิ่งเหล่านั้นว่าดี

ได้ยินเสียงไพเราะ ก็รู้นั่นเป็นสิ่งที่จะทำให้ตนลุ่มหลงอยู่กับเสียงเพราะ เสียงไพเราะ นั้น ได้ยินเสียงที่ไม่เพราะ ไม่ไพเราะ ไม่ถูกใจ ก็จะมีอารมณ์นิ่งเฉยสักว่าได้ยิน และรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เป็นธรรมดา ไม่ใช่ตัวของเรา ไม่ใช่ตัวของเขา เป็นเพียงแค่สิ่งที่ผ่านเข้ามา และก็ผ่านไป จะไม่น้อมเอา ยึดเอาามาใส่ใจ

สัมผัสต่างๆ ที่รู้สึกสุข หรือรู้สึกทุกข์ก็ตาม
สิ่งเหล่านี้ไม่มีผลอะไรต่อจิตใจขององค์พระอรหันต์
เพราะว่าองค์พระอรหันต์ รู้แจ้งดีแล้วว่าสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี
สิ่งเหล่านี้ คือ ของไม่เที่ยงแท้
คือ กิเลสที่ซ่อนอยู่ในสิ่งที่สัมผัส
ซ่อนอยู่ในสิ่งที่ไม่มีรูป ไม่ให้เรารู้เท่ารู้ทัน
ไม่มีรูปให้เราเห็น ว่าเป็นอย่างนั้น หรืออย่างนี้
แต่ถ้าจิตใจของเราไปพัวพัน ลุ่มหลง ยึดเอา ถือเอาสิ่งเหล่านั้นไว้
เราย่อมไม่พ้นจากความทุกข์
องค์พระอรหันต์ ย่อมไม่มีความลุ่มหลงกับ สิ่งที่ไม่มีรูปเหล่านั้น
และองค์พระอรหันต์ย่อมเป็นผู้รู้ตื่น รู้ดีว่า การที่เราเข้าสู่ฌานที่ไม่มีรูปทั้งหลาย
คือการทำสมาธิ เพื่อทรงฌานในระดับสูง เพื่อที่จะนำเอากำลังของฌานนั้นกลับมา
ถอดถอนกิเลส ด้วยการทำตน ให้รู้แจ้ง รู้ตามความเป็นจริง ของสรรพสิ่งทั้งหลายใน
วัฏสงสารนี้ เพื่อให้ตนนั้นสามารถที่จะดับกิเลสต้นเหตุแห่งตนได้ ไม่ใช่สิ่งที่ตน จะไปหลง
อยู่ ติดอยู่ในสิ่งที่เป็ฌานต่างๆ นั้นไม่ใช่หนทางแห่งพระนิพพานเลย แต่เป็นการหลงอยู่
ในฌานต่างหาก

ความลุ่มหลง ไม่ว่าจะหลงดี หรือว่าไม่ดี หลงในสัมผัสสุข ทุกข์ต่างๆ ความลุ่มหลง
เหล่านี้ ย่อมไม่มีในองค์พระอรหันต์

พระอรหันต์เป็นผู้รู้แจ้ง รู้ตื่น ในทุกสิ่งทุกอย่าง
จนไม่มีอะไรทำให้เกิดความลุ่มหลงได้อีกต่อไป
จิตสว่างไสว มองเห็นตามความเป็นจริงที่ซ่อนอยู่ในทุกสิ่งที่มีมันมีอยู่
มีจิตที่สว่างไสว รู้แจ้ง รู้ทันในสิ่งที่มันเกิด มันดับในจิตของตน นั่นคือการลุ่มหลง
อยู่ นั่นคือ การจมอยู่แล้วก็เลยสามารถถอดถอนจิตของตน

อยู่เหนือความหลง หลงในสิ่งทั้งหลาย สัมผัสทั้งหลาย

อยู่เหนือความรัก รักในสิ่งทั้งหลาย สัมผัสทั้งหลาย

อยู่เหนือความโลภ โลภในสิ่งทั้งหลาย สัมผัสทั้งหลาย

อยู่เหนือความโกรธ

องค์พระอรหันต์เป็นผู้ที่ละกิเลสได้แล้วอย่างสิ้นเชิง จึงสามารถมีปัญญาที่รู้ตื่นละ

สังโยชน์เหล่านี้ได้ด้วย

พระยารธรรมเอย.. บุคคล ผู้ที่ยังไม่เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์นั้น อาจเกิดความหลงดี ยึดดี ถือดี คือทำความดีไปได้ระดับหนึ่ง ก็เลยไปยึดเอา ถือเอาความดีนั้นไว้ สิ่งที่ดีนั้นก็เลยเป็นเหตุให้ตนหยุดอยู่ตรงนั้น ไม่สลายความดีนั้นได้

หากว่าสามารถเข้าสู่ฌานที่ไม่มีรูป ทรงฌานอยู่ สัมผัสที่เป็นสุขที่รู้สึกกว่าดี ก็จะไปติดอยู่ในสัมผัสในฌานเหล่านั้น โดยที่ไม่สามารถถอดถอนออกจากสิ่งเหล่านั้นได้ แล้วก็จะไปยึดเอา ถือเอา ว่าตนดีแล้ว ซึ่งองค์พระอรหันต์นั้น จะไม่มีการยึดเอา ถือเอาสิ่งเหล่านี้ไว้เลย

ความดีที่ทำไปแล้ว ก็รู้ว่าทำเพื่ออะไร

รู้ว่าทำไปเพื่อสลาย ดับกิเลสตัณหาในตัวของตน

แต่ไม่ใช่ทำไป ยึดถือเอาไว้

สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับตนดีหรือไม่ดี

องค์พระอรหันต์ย่อมมีปัญญาแจ่มแจ้ง

รู้เท่าทันสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น

แล้วก็นำมาถอดถอนกิเลสแห่งตน แต่คนที่ยึดดี ถือดีอาจหลงทางได้

ลูกเอ๋ย.. ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะลูก มันเป็นกิเลสละเอียด ที่ซ่อนเร้นซ่อนลึกอยู่ในดวงจิตของผู้คน ซึ่งการที่เราจะประพฤติปฏิบัติ จนเข้าสู่ความเป็นองค์พระอรหันต์นั้น เราต้องข้ามสิ่งเหล่านี้ให้ได้ลูก

หากเราเพียงไม่หลงในรูป ที่เป็นวัตถุต่างๆ หากเราเพียงไม่หลงในรูป ที่เป็นรูปฌาน นั้นยังถือว่า ยังไม่ใช่ที่สิ้นสุดแห่งการถอดถอนความหลง เราต้องมาดูมาละสังโยชน์ข้อที่ 7 ด้วย คือการไม่หลงในสิ่งที่เป็นอรูปรูปร่าง สิ่งที่มีรูป ไม่มีรูป ไม่หลงในฌานที่เป็นอรูปรูปร่างที่ไม่มีรูปนั้น จึงถือว่าเราสามารถข้ามพ้น ข้ามผ่านความลุ่มหลงที่ละเอียดเหล่านี้ได้

จงหมั่นฝึกฝน ทบทวนดูตน ให้ดี ฝึกสมาธิได้เพียงเล็กน้อย อย่าเพิ่งหลงว่าตนดีแล้ว ทำได้ดีแล้ว มีสมาธิอยู่แล้ว ฝึกฝนตนเองได้เพียงแค่การทำสมาธิเพียงเล็กน้อย อย่าเพิ่งหลงในการทำความดีแห่งตนว่าได้ทำดีแล้ว ฝึกฝนตนจนเข้าสู่ฌาน 4 ก็อย่าเพิ่งหลงว่าเข้าถึงฌาน 4 มีความเป็นทิพย์เกิดขึ้น มีคุณวิเศษเกิดขึ้นรู้เห็น สัมผัส สื่อสารได้ รู้ภพชาติ คือเกิดคุณวิเศษอันใดก็ตาม อย่าเพิ่งหลงยึดว่าตนดีแล้ว

เพราะสิ่งเหล่านี้ ยังไม่ใช่ที่สุดแห่งความพ้นทุกข์

สิ่งเหล่านี้ ยังไม่ถือว่าดับกิเลสได้ทั้งหมด

ยังไม่ถือว่า จบกิจในการในการทำความดี

เพียงแต่มันจะเป็นมารแห่งความดีที่ขวางกั้นไม่ให้เราเข้าถึงความดีต่อไปได้อีก เท่านั้นแหละลูก จงอย่ายึดเอา ถือเอาความดีเพียงเล็กน้อยนั้นเลย เพราะมันจะเป็นเหตุขวางกั้นความดี ที่ตนพึงจะได้รับที่มากกว่านั้น

หากว่าประพฤติปฏิบัติจนเกิดมาน หรือได้สัมผัสในสิ่งที่เป็นสุข ที่ละเอียด ก็จงรู้ไว้เถิดว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรยึดเอาถือเอา เมื่อเรายังยึดเอาถือเอาอยู่ ความลุ่มหลงยังมีอยู่ในตัวของเรายังอยู่ ยังถือว่าไม่จบกิจ มันเป็นเพียงสิ่งทดสอบที่ละเอียดมาก ที่เรารู้ไม่เท่าไม่ทันมัน แล้วก็พลอหลงไปยึดไปติดอยู่กับมัน

เมื่อเรานั้นสามารถฝึกฝนตน ยก ระดับจิตจนอยู่เหนือความดีทั้งหลาย ทั้งหยาบและละเอียด อยู่เหนือคำว่าดี ทำความดีอย่างไรตัวตน ถึงในความดีที่ละเอียดแค่ไหนแล้วก็ตาม

ยังมีสติรู้ตื่นอยู่เสมอ พิจารณาตนอยู่เสมอว่าตนอยู่เหนือกิเลส อยู่เหนือตัณหาแล้วหรือยัง ตนอยู่เหนือกิเลสที่หยาบ แล้วอยู่เหนือกิเลสที่ละเอียดแล้วหรือยัง หมั่นพิจารณา ถอดถอนตน จนตนนั้นสามารถละกิเลสละเอียดได้ เช่น กิเลสในเรื่องของ อรูป หรือว่าอรูปฌาน สามารถที่จะละได้แล้วในสิ่งเหล่านั้นไม่ได้คิดว่าดี ไม่ได้ยึดว่าตนทำได้ ไม่ได้เห็นความสำคัญ เพียงแต่หยิบยก และเอาสิ่งเหล่านี้ กลับมาทำให้เกิดคุณ เกิดประโยชน์แก่ตน อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. จึงถือว่าเป็นจิตที่จบกิจ ในการทำความดี เพราะสามารถอยู่เหนือกิเลสทุกอย่างได้ ทั้งหยาบและละเอียด สามารถถอดถอนตนออกจากกิเลสตัณหา เป็นองค์พระอรหันต์ได้อย่างแท้จริง

ลูกเอ๋ย.. การเป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น ต้องถอดถอนสิ่งเหล่านี้ได้ ลูก ถ้ายังถอดถอนไม่ได้ ถือว่า.. ยังไม่ถึงซึ่งการเป็นองค์พระอรหันต์

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ ว่าบุคคลผู้ที่เป็นองค์พระอรหันต์ นั้น จะสามารถถอดถอนกิเลสอันละเอียด เช่น การหลงอยู่ในสิ่งที่มันไม่มีรูป เพียงแต่มันผ่านมา ทางสัมผัส ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ แล้วก็ไม่หลงในสิ่งที่มันเป็นฌานที่ไม่มีรูป ไม่ติดสุขอยู่ในฌานไม่คิดว่าตนดีแล้ว ไม่ยึดเอาสิ่งใดมาเป็นตน เป็นของตน ว่าดีอย่างไร

นั่นเจ้าคะ จะรู้ตื่นและอยู่เหนือความลุ่มหลงทั้งหลายทั้งปวง พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ
วันนี้ ลูกคงจะขอลาก่อนนะเจ้าคะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าคะ
สาธุ

ตอนที่ 325 **พระอรหันต์ละการยกตน**

ในเช้าของวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์
ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้า
ฟังธรรม ถึงการละสังโยชน์ ข้อที่ 8 ขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์นั้น
ท่านละสังโยชน์ข้อที่ 8 คืออะไรหรือเจ้าคะ และท่านสามารถละได้แบบไหน ขอพระพุทธ
องค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตาม และเผยแพร่ด้วย
เถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : นั่งให้สงบ ทำใจให้สงบ แล้วลองพิจารณาธรรม ตามนี้ดูเถิด..
พระยารธรรม องค์พระอรหันต์นั้น ท่านเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความรู้แจ้งใน
สรรพสิ่งทั้งหลายแล้วไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เป็นสิ่งที่ดี ท่านก็ย่อมรู้ เข้าใจเหตุที่เกิดขึ้น และ
เป็นสิ่งที่ดีนั้นว่าเป็นเพราะอะไร เหตุมันเกิดมาจากไหน ท่านก็จะมองเห็นว่า มันเป็นปกติ
ของมันอย่างนั้น เมื่อปลุกอะไรลงไป สิ่งนั้นก็ต้องอกขึ้นมาเป็นธรรมดา ตามเหตุและปัจจัย
ของสิ่งที่แต่ละคนได้กระทำลงไป

แต่ละเรื่องแต่ละราวที่มันจะเกิดขึ้น และทุกสิ่งที่มีมันเกิดขึ้นนั้นมันก็ไม่มีอะไร เป็น
ตัวเป็นตน ของเรา ของเขา ยึดเอาอะไรไว้ไม่ได้ ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่มีอะไรทั้งนั้น

เมื่อมีสิ่งที่ไม่ดี เกิดขึ้น ท่านก็ย่อมรู้และมองเห็น เหตุที่มันทำให้เกิดขึ้น แล้วก็มอง
เห็นมันเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ตามเหตุของมันอย่างนั้น ปลุกอะไร ทำอะไร ก็ได้สิ่งนั้นคืนมา

และก็มองเห็นความเป็นธรรมดาในสิ่งไม่ดีนั้น ว่ามันก็ไม่เที่ยงแท้ ไม่ใช่ตัวของเรา
ไม่ใช่ตัวของเขา ไม่มีในตัวเรา ไม่มีในตัวเขา มันเป็นเพียงสิ่งที่สมมุติขึ้นมาเท่านั้น

องค์พระอรหันต์รู้แจ้งตามเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหลาย เกิดเรื่องที่ดีขึ้นมาก ดีขึ้นปานกลาง
หรือดีน้อยเกิดเหตุที่ร้ายมาก ร้ายปานกลาง หรือดีน้อย มีสิ่งใดเกิดขึ้นแบบไหน ท่านก็ย่อม
รู้แจ้ง เห็นเป็นธรรมดา

เช่นการที่ท่านนั้นมองเห็นว่าบางคนมีสภาวะธรรม มีความดีที่มากในมุมมองของ

บุคคลที่ยังเวียนว่ายตายเกิด หรือมองแบบทางโลก มองว่าดีมาก ดีมากกว่าใครๆ ท่านก็แค่
สักว่าเห็นว่ามีชีวิตอยู่ ตามเหตุที่ทำดีนั้น แต่ท่านไม่ได้เอาจิตเอาใจ เอาตัวตนของตน
ไปเปรียบเทียบว่า เขาดีกว่าเรา เราดีไม่เท่าเขา หรือว่าเราดีเสมอเขา

ถ้าเกิดว่าเห็นใครที่ไม่ค่อยจะดี มีแต่คำนิทา กล่าวว่าร้าย มีแต่ข่าวไม่ดีเล่าลือกัน
ไปตามทิศทางต่างๆ ท่านก็จะสักแต่เห็นว่า มันก็ไม่ดีตามเหตุ แห่งกรรมวิบาก กิเลสตัณหา
ตามจิตที่ยังไม่รู้ตื่น ก็เป็นธรรมดาเช่นนั้น ท่านก็จะไม่น้อมเอามาเปรียบเทียบกับตัวของ
ท่านว่า ท่านดีกว่าเขา เขาดีไม่เท่าท่าน ท่านวิเศษกว่าดีกว่า เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. องค์พระอรหันต์นั้น ท่านเป็นผู้ที่สามารถฝึกฝนตนเอง จนเข้าถึง
แล้วซึ่งความรู้แจ้งในสรรพสิ่งทั้งหลายอย่างแท้จริง ดับกิเลสความหลงในตัวในตน ความ
ยึดถือมั่นในเรา ในตัวตนของเรา ดีก็ไม่ยึด ชั่วก็ไม่ยึด ไม่ถืออะไรทั้งนั้น เป็นจิตที่สว่าง ยก
ระดับสูงแล้ว จนท่านนั้นสามารถละสังโยชน์ ข้อที่ 8 ได้ ซึ่งสังโยชน์ ข้อที่ 8 ก็เช่นที่กล่าว
ไปนั้นละ

พระยาธรรม.. มีปัญญารู้แจ้งจนไม่เปรียบเทียบเรา เปรียบเทียบเขา ไม่มีความ
เห็นว่า เราดีกว่าเขา เราเสมอกันกับเขา เรา ดีไม่เท่าเขา อย่างนี้ อารมณ์เปรียบเทียบซึ่ง
กันและกัน ย่อมไม่มี จิตนั้นไม่มีอารมณ์ที่จะเทียบดี เทียบชั่วอะไรอีกต่อไป จะสักแต่ว่า
เห็นตามเหตุชั่วนั้นว่ามันเป็นอย่างนั้น เห็นตามเหตุดีว่ามันดีเพราะมันเป็นอย่างนั้น รู้แจ้ง
ตามความเป็นจริงเช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ละการเปรียบเทียบเขา เปรียบเทียบเรา

ละการเอาตน ยึดตัว ยึดตน ยกตนให้สูงเหนือผู้อื่น

ละการที่จะยกเอาผู้อื่นสูงเหนือตนมากดข่มตน

การแบ่งแยกอย่างนี้ ย่อมไม่มี

จิตขององค์พระอรหันต์ ย่อมสว่างไสว รู้ว่า สิ่งที่ดีก็ตาม สิ่งที่ไม่ดีก็ตาม มันก็เป็น
เพียงแค่เรื่องสมมุติขึ้นมา

จิตที่ไม่รู้ตามความเป็นจริง ก็ยึดเอา ถือเอา มาเป็นตัวเป็นตน ของตน แล้วก็อาศัย
สิ่งที่ตนยึดเอา ถือเอานั้น ไปทำกรรมชั่วบ้าง ทำกรรมดีบ้าง ทำอยู่อย่างนี้ไม่รู้จบไม่รู้สิ้น
นั่นเป็นเรื่องของปุถุชน จิตที่เป็นผู้ที่ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ องค์พระอรหันต์นั้น ย่อม
มองเห็นเป็นธรรมดา เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. จึงไม่รู้ว่าวาย จึงไม่ยกตนข่มท่าน จึงไม่ยกท่านข่มตน จึงทำความดี แต่เฉพาะตามหน้าที่ที่ตนนั้นควรจะทำ ทำไปตามเหตุ อย่างไม่สุข ไม่ทุกข์ ทำไปเรื่อยๆ จนกว่าจะจบกิจ คือกายนี้ดับไปแค่นั้นล่ะ

พระยาธรรม.. องค์พระอรหันต์สามารถละความรู้สึกเหล่านี้ได้ลูก

องค์พระอรหันต์ จึงมีจิตตั้งมั่นในแสงสว่าง ที่ปราศจากแล้วซึ่งกิเลสตัณหา คือความหลง ในตนว่าตนดีแล้ว คือ การรู้สึกว่ายังไม่ดี มั่นใจอย่างเต็มที่ ในสิ่งที่ตนเป็นอยู่ รู้อยู่ เห็นอยู่ และทำอยู่ มั่นใจอย่างเที่ยงแท้ มั่นใจโดยปราศจากความหลง ในความมั่นใจนั้น มั่นใจแบบจิตที่ถึงแล้วซึ่งพระนิพพาน คือไม่กลับมาเกิดอีก ไม่ถูกกิเลสตัณหา ครอบงำอีก ไม่เกี่ยวข้อง ด้วยเรื่องของวิภวสังสารอีกต่อไปแบบนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. คือ องค์พระอรหันต์ ผู้ที่สามารถประพตติดี ปฏิบัติดี ฝึกฝนตนจน เข้าถึงการละสังโยชน์ ข้อที่ 8 คือ ละการเปรียบเทียบเขา เปรียบเทียบเรา อย่างนี้ล่ะ

พระยาธรรมเอย.. ฉะนั้น ลูกก็จงระลึกกันไว้อยู่เสมอ นะลูก ว่าการที่เรา นั้นยก ระดับตนสูงเหนือผู้อื่น คิดว่าเราดีกว่าเขา นั้นมันก็เป็นกิเลสชนิดหนึ่ง เป็นกิเลสในรูปแบบ ที่จะยกตนให้มีทิฐิ มีอัตตาตัวตน หลงในตัวในตนของตนนะลูก เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เป็นสิ่ง ที่ควรละเสีย พยายามฝึกฝน ละทิ้งอารมณ์ความรู้สึกเหล่านี้ไป จะได้ไม่อาศัยอารมณ์เหล่านี้ ในการสร้างกรรม โดยการข่มผู้อื่นโดยที่รู้ตัวก็ดี ไม่รู้ตัวก็ดี เฟ่งโทษผู้อื่น ด้วยการยกตน สูงเหนือผู้อื่น

พระยาธรรมเอย.. พยายามพากันฝึกฝนให้ดีลูก แล้วก็อย่านึก อย่าคิดว่าบุคคลผู้ อื่นเขาดีเสมอเท่ากับเรา การที่ดีเสมอกัน ก็ยังถือว่ามีภวระดับของความดี เปรียบเทียบ กันและกัน ว่าเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ ความมีตัวมีตนก็ยังมีอยู่ ก่อให้เกิดความหลงได้ลูก อย่า ไปเปรียบเทียบว่า เราดีไม่เท่าเขา ยกเขาให้สูงจนทำให้เรานั้นรู้สึกว่ายังไม่ดี ต่ำต้อยยิ่งนัก ไม่สามารถที่จะทำได้อย่างเขาหรอก ก็อย่าไปคิดเช่นนั้น เพราะจะเป็นการทำให้ตนนั้น โดน กดลงไปหมดกำลังใจ เปรียบเทียบแล้วจะทำให้ตนหมดแรงในการทำความดี ซึ่งมันก็เป็น กิเลส ทำให้หลงในตัวเรา หลงในตัวเขา มันไม่ดีหรอกลูก

จงปฏิบัติเอาเฉพาะแต่ตน แต่เรื่องของตนเองดีกว่า

เพราะว่าทุกคนเกิดมา มีเหตุของการเกิดที่แตกต่างกัน

มีเชื่อกิเลสที่ครอบงำจิตใจ ที่แตกต่างกันไป

มีความคิด ความรู้ ความสามารถ ที่แตกต่างกันไป อย่าเอาเราไปเทียบเขา

เพราะเขากับเรานั้น มันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันที่จะต้องเปรียบเทียบ

มันไม่ได้สำคัญอะไรเลยที่เราดีกว่าเขา เขาดีกว่าเรา เพราะเส้นทางของเขา กับของเราที่วนเวียน เวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ มันต่างกัน อย่างมัวแต่ไปนึกถึงเรื่องราวเหล่านี้ จงสละทิ้งมันเสียเถิดลูก เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นอะไรเลย ต่อดวงจิตทั้งหลายที่ประพฤติปฏิบัติ

เราควรจะแข่งกับตัวเราเองต่างหาก ควรจะดูที่ตัวของเรานั่นเอง ตอนนี้อย่างไรก็ตาม เราทำอะไรไป ทำได้มากแค่ไหน ความดีเหล่านั้น ช่วยชำระกิเลสมากเพียงใด ความชั่ว ยังเหลืออีกเยอะไหม เป็นตัวค้ำหนุ่กิเลสในใจของเรา ให้มันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ หรือความชั่วลดน้อยลง กิเลสน้อยลง ความดีมากขึ้น จิตสะอาด บริสุทธิ์มากขึ้นแล้วหรือยัง รู้ที่เรา ดูที่เรา รู้หนทางแห่งตน ทำหนทางแห่งตนให้ดีก็พอ

พระยารธรรมเอย.. จุดมุ่งหมายขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ประพฤติ ปฏิบัติไป สร้างความดีไปตรัสรู้เข้าสู่พระนิพพานไป เพื่อดีกว่าใครๆ เพื่อสูงเหนือกว่าใครๆ ไม่ใช่เช่นนั้นลูก

ถ้าไปยึดเอาถือเอาตัวนั้น มาเปรียบเทียบ มายึดถือซึ่งกันและกัน ย่อมเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามหลักธรรม อย่างแท้จริง ย่อมกลายเป็นอัตตาที่ยิ่งใหญ่ คลุมโลก คลุมจักรวาล ออกจากวัฏสงสารนี้ไม่ได้ ลูก เราต้องประพฤติปฏิบัติ เพียงเพื่อให้ดับกิเลสตัณหาแห่งตนให้ได้

ฉะนั้น.. จึงไม่มีการเทียบเขา เทียบเรา การประพฤติปฏิบัติ ตรัสรู้ธรรม จนเป็นองค์พระพุทเจ้า ก็เพียงเพื่อดับกิเลสแห่งตน ผู้ซึ่งสร้างบารมี สร้างกรรม ทำดี ทำชั่วมา ในรูปแบบที่จะต้องสั่งสมบารมี เพื่อไปเป็นองค์พระพุทเจ้าองค์หนึ่ง และองค์พระพุทเจ้านั้นก็สำเร็จเป็นพระพุทเจ้าเพียงเพื่อจะได้บอกทางชี้ทางให้แก่ผู้อื่น แต่ไม่ใช่ยึดเอา ถือเอาว่าดีกว่าใครๆ

องค์พระอรหันต์ ก็เช่นเดียวกัน ประพฤติปฏิบัติธรรม ทำความดี จะมากเพียงใด จะมากกว่า น้อยกว่า ยากกว่า ง่ายกว่า แต่ละองค์ แต่ละดวงจิต ก็ไม่ได้ทำเพื่อฉันดีกว่าเธอ เก่งกว่าเธอ เสมอเธอ จะไม่ได้ทำเพื่อ เปรียบเทียบซึ่งกันและกัน

ลูกเอ๋ย.. แต่ทำเพื่อให้จิตของตนละกิเลสให้ได้ เพื่อเข้าสู่พระนิพพาน

ฉะนั้น.. ไม่ได้ทำ เพื่อยึดเอา ถือเอาความดีเหล่านั้น ว่าดีกว่าคนอื่น เสมอคนอื่น หรือดีไม่เท่าคนอื่น การเปรียบเทียบเขา เปรียบเทียบเรา สิ่งที่ทำเช่นนี้จึงเป็นเรื่องของโลก

เรื่องของกิเลสไม่ใช่เรื่องขององค์พระอรหันต์

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น บุคคล ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงองค์พระอรหันต์ จึงควรละเสีย ซึ่งการกระทำ และความคิดเหล่านี้

จึงควรระลึกไว้ว่า พระอรหันต์ ละสิ่งเหล่านี้จนหมดสิ้น

เพราะสิ่งเหล่านี้ คือการแบ่งแยกเขา แบ่งแยกเรา

เปรียบเทียบเขา เปรียบเทียบเรา

ยึดเอาถือเอา สิ่งที่เรามี เขามี มาเป็นอัตตา เป็นตัวตน

ไม่ถึงซึ่งพระนิพพานหรือลูก

องค์พระพุทเจ้า ไม่ยึดไม่ถือสิ่งเหล่านี้

องค์พระอรหันต์ ก็ไม่ยึดไม่ถือสิ่งเหล่านี้

องค์พระปัจเจกพุทธเจ้า ก็เช่นเดียวกัน

ทุกคน ทุกดวงจิต ทุกท่าน สร้างความดีเพื่อดับกิเลส ไม่ใช่สร้างความดีเพื่อเปรียบเทียบกับใครคนใดคนหนึ่ง ความมีจึงไม่มีอีกต่อไป ลูก จงพิจารณาตาม เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. และพากันฝึกฝนจิตแห่งตน ให้ละวางอารมณ์ ความรู้สึกเหล่านี้ พยายามฝึกฝนให้เข้าใจตัวของตนให้มากที่สุด เข้าใจกิเลสต้นหว่ามันมี ไม่มี เข้าใจการทำความดี รู้เหตุแห่งตน และดับเหตุที่เกิดขึ้นให้ได้ นั่นคือจุดมุ่งหมายของดวงจิต ของผู้ที่จะไปสู่พระนิพพาน ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าองค์พระอรหันต์ นั้นท่านละสังโยชน์ข้อที่ 8 ได้ คือ การเปรียบเทียบเขา เปรียบเทียบเรา เขาดีกว่าเรา เราดีกว่าเขา เสมอกับเขา เขาเสมอกับเรา การเปรียบเทียบแบ่งแยกเช่นนี้ กิเลสตัวละเอียดที่จะทำให้ก่อความหลงเป็นตัวอัตตานี้ย่อมไม่มี

เข้าใจอย่างนี้แล้วเจ้าค่ะ ทุกคนมีเพียงจุดมุ่งหมายเดียว คือ ขำระกิเลสตนให้หมด เพื่อดับการเกิดไปสู่พระนิพพานเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกจะน้อมไปประพฤติปฏิบัติตามและเผยแพร่ เพื่อให้ทุกคนได้รู้จักสังโยชน์ ข้อที่ 8 ขององค์พระอรหันต์ กิเลสที่ควรละ ตัวนี้เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 326 **พระอรหันต์กับความฟุ้งซ่าน**

ในเช้าของวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ถึงการละสังโยชน์ ข้อที่ 9 ขององค์พระอรหันต์นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์ท่านนั้น สามารถละสังโยชน์ ข้อที่ 9 คืออะไร ละได้แบบไหน เพราะอะไรหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี ไหนลองขยับเข้ามานั่งให้ใกล้ๆ แล้วลองนั่งให้สบาย ทำใจให้มีความสุขที่สุด แล้วก็ปล่อยจิตปล่อยใจที่มีความสุขที่สุดนั้นให้มันว่างอีกทีหนึ่ง ทรงอารมณ์นั้นเอาไว้ ทำอย่างนั้นแล้วจึงค่อยฟังธรรม จะได้เข้าใจว่าองค์พระอรหันต์ ท่านนั้นเป็นแบบไหน รู้สึกยังไง ละสังโยชน์ข้อที่ 9 ได้เพราะอะไร เพราะตนนั้นเข้าใจอะไร เข้าถึงอะไร จึงได้ละสังโยชน์ข้อที่ 9 นี้ได้

ลองทำดู ถ้าทำได้แล้ว คำตอบก็จะอยู่ในตัวของลูก ลูกก็จะเข้าถึง และสัมผัสถึงอารมณ์ขององค์พระอรหันต์ ที่สามารถละสังโยชน์ ข้อที่ 9 ได้ลูก ไหน..พระยาธรรม.. ลองกล่าวธรรมที่ลูกลองฝึก ดูซิว่ามันเป็นยังไง

พระยาธรรม.. สาธุเจ้าคะ.. ลูกลองทำดูแล้ว ก็สบายดีเจ้าคะ ลูกขยับเข้ามานั่งใกล้พระองค์แล้ว ลูกก็ได้รับคลื่นพลังงานที่สงบ ทำให้จิตใจของลูกสว่างขึ้นในทันใด แล้วลูกก็เลยมองเห็นความสุขในแสงสว่างนั้น เสร็จแล้วที่นี้ก็ปรับจิตให้ว่าง เป็นการวางเฉย แบบว่าเฉยๆ กับความสุขนั้น โดยไม่สุข ไม่ทุกข์ จิตตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์ของความรู้สึกวางเฉยนะเจ้าคะ ลูกรู้สึกเช่นนี้พระพุทธเจ้าคะ

พระพุทธรูป : องค์พระอรหันต์นั้นท่านก็รู้สึกคล้ายคลึงกันกับความรู้สึกที่ลูกนั้นมี จึงสามารถละสังโยชน์ข้อที่ 9 คือ การลึงเลสงสัยว่า ตนนั้นจะสามารถไปนิพพานได้หรือเปล่า ตนนั้นจะไปนิพพานดี หรือไม่ไป หรือว่าตนจะไปนิพพานไม่ได้แน่

ความรู้สึกที่มันฟุ้งซ่าน สงสัยเหล่านี้ มันไม่มีอยู่ในองค์พระอรหันต์ เพราะว่าองค์

พระอรหันต์เป็นผู้เข้าถึงแล้วซึ่งพระนิพพาน เป็นผู้ที่เข้าสู่กระแสของร่มบารมีขององค์พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ากระแสแห่งนิพพาน คือกระแสแห่งความหลุดพ้นแล้วอย่างแท้จริง
โดยไม่ต้องมีความสงสัยใดๆ

องค์พระอรหันต์นั้น สามารถวางเฉยกับสิ่งที่มันผ่านไปมา สุข ทุกข์ ทั้งหลาย รู้
แจ้งในสิ่งทั้งหลาย จนองค์พระอรหันต์นั้นไม่มีจิตฟุ้งซ่านเรื่องจะไปนิพพานดี หรือไม่ไป
เพราะองค์พระอรหันต์เป็นผู้รู้แจ้ง และทรงอารมณ์อยู่ในนิพพานอยู่แล้ว การกลัวว่าจะไป
ไม่ถึง หรือสงสัยว่าจะไปไม่ถึง การสงสัยว่าจะไปหรือไม่ไป สิ่งเหล่านี้จึงไม่ใช่ สิ่งที่องค์พระ
อรหันต์มี

ฉะนั้น **ลูกเอ๋ย..** เมื่อพากันประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์แล้ว
สังโยชน์ข้อนี้ ต้องละได้ ต้องหมดไปจากใจ

พระยารธรรมเอ๋ย.. เมื่อเข้าถึงคลื่นพลังงานที่ดี คือ ดินแดนแห่งความพ้นทุกข์ ใจ
นั้นย่อมรับรู้ได้ เข้าถึงอย่างแท้จริง ดวงจิตดวงนั้นย่อมสงบ มั่นใจว่าตนอยู่ที่นั่นเป็นแน่แท้
และตนสามารถมองข้ามสุข ทุกข์ ต่างๆ ทั้งหลาย จนวางเฉย

จนจิตตั้งมั่นอยู่เคียงข้างองค์พระพุทธรูป อยู่กับองค์พระอรหันต์อยู่ในดินแดนพระ
นิพพาน อรหันต์เกิดขึ้นในใจตน ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มีในตนแล้ว จึงทรงอารมณ์จิตวางเฉย
อย่างสง่างาม ไม่มีการฟุ้งซ่านตามสิ่งใดๆ อีก เช่นที่ลูกหลงฝึกทำนั่นล่ะ

พระยารธรรม.. การขยับเข้าถึงองค์พระพุทธรูป จิตก็จะสงบ และสว่าง เมื่อจิต
มองข้ามความสุข ที่มันผ่านหู ผ่านตา ผ่านความรู้สึกนั้น จนวางเฉยได้และทรงอารมณ์อยู่
อย่างนี้ เป็นปกติ ก็จะไม่มีความทุกข์ใด จรเข้ามาอีกต่อไป

พระยารธรรมเอ๋ย.. องค์พระอรหันต์ทั้งหลาย จึงสิ้นแล้วซึ่งความสงสัย ฟุ้งซ่านใน
เรื่องที่ยังไม่เป็นเรื่อง ในเรื่องที่ยังเป็นสิ่งที่คอยเกาะกวนจิตใจของตน ให้อุ่นวายไป

องค์พระอรหันต์ มีดวงปัญญาสว่างแจ่มแจ้ง มั่นใจในพระนิพพานที่ตนยืนอยู่ ถึง
อยู่ รู้ อยู่ จึงไม่ต้องสงสัย จะไปหรือไม่ไป ก็อยู่อยู่แล้วไม่ต้องสงสัย จะไปได้หรือไม่ได้ ก็อยู่อยู่
แล้ว ความลังเลสงสัย เอาแน่เอาอนไม่ได้เหล่านี้เลยไม่มี อย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. พอจะเข้าใจเรื่องของสังโยชน์ ข้อที่ 9 บ้างแล้วหรือยัง จงกล่าว
ธรรมนั้นมาเถิด ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ตามความรู้สึก
ที่พระองค์ได้ทรงให้ลูกลองทำดู

องค์พระอรหันต์นั้น ท่านสามารถเข้าถึงร่มโพธิ์ร่มบารมีแห่งพระพุทธเจ้า
เข้าถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสอนสั่งแล้วอย่างแท้จริง
ทรงเข้าถึงพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติได้อย่างแท้จริง อยู่ในร่มบารมีแห่งพระรัตนตรัย
ทรงพลังจิตอยู่ในดินแดนพระนิพพาน

ถึงแม้จะครองกายหยาบอยู่ก็ตาม แต่จิตนั้นถึงแล้วซึ่งพระนิพพานจึงหมดความ
ลังเลสงสัย ฟุ้งซ่านว่าตนจะไปนิพพานดี หรือไม่ไป หรือจะไปได้ หรือไม่ได้ ความลังเลสงสัย
เหล่านี้ จึงไม่มีอยู่ในจิตของผู้ที่เป็นองค์พระอรหันต์อีกต่อไป เพราะท่านเป็นผู้ถึงแล้ว เหตุ
ใดจึงจะสงสัยอยู่ทำไม เพราะท่านเป็นผู้ที่อยู่ที่นี่อยู่แล้ว จะคิดไปทำไมว่าจะไปได้ไม่ได้

ท่านย่อมรู้ ย่อมเบิกบาน ย่อมมีจิตที่ตั้งมั่นอยู่ในนิพพาน

ไม่มีทางหวนกลับคืนสู่ปุถุชนธรรมดาหรือการเวียนว่ายตายเกิดอีก

เปรียบเสมือนบุคคลผู้รู้แล้ว ว่านั่นคือโคลน

ไม่มีทางที่กลับลงไปลุยโคลนอีก

ไม่มีความจำเป็นอะไรอีกต่อไปแล้ว

เปรียบเสมือนบุคคลที่ได้กายที่สบายแล้ว

อยู่ในที่ที่พันทุกข์แล้ว ไม่จำเป็นต้องกลับไปเป็นผู้ที่ยังเป็นทุกข์อยู่

ยังต้องดิ้นรนชวนชวาย

เมื่อรู้แล้วว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นที่ที่ไม่ดี

เป็นที่ที่เป็นทุกข์ เป็นที่ที่ไม่น่าปรารถนา

จิตดวงนั้นย่อมไม่กลับคืนมาอีกต่อไป

ย่อมเป็นผู้รู้ตื่น ทรงอารมณ์ตั้งมั่น ความสงสัยว่าไปถึง ไปไม่ถึง จะไปหรือไม่ไป จึง
หมดสิ้นจากพระอรหันต์ทุกพระองค์แล้ว พอจะเข้าใจอย่างนี้แล้วเจ้าคะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. ถ้าอย่างนั้น ถ้าเราจะปฏิบัติตนเองให้เป็นองค์พระอรหันต์
เราก็ต้องพิจารณาถอดถอนความสงสัยเหล่านี้ ทิ้งไปให้หมดให้ได้อย่างนั้นหรือเจ้าคะ
เราถึงจะเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้
ด้วยเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. การที่ลูกนั้นประพฤติปฏิบัติ ทำความดีไปเรื่อยๆ จนจิตของลูก
เข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์แล้ว ลูกนั้นก็รู้เองว่า พระนิพพานมีอารมณ์เช่นไร
มีสภาวะธรรมเป็นแบบไหน ลูกก็จะรู้เองว่า วัฏสงสารนี้ทุกข์เพียงใด มันเป็นที่ที่ไม่น่าอยู่

ไม่น่าอาศัย มากขนาดไหน แล้วลูกก็จะเกิดความมั่นใจอย่างที่สุดเองว่าจะไม่กลับมาที่นี่อีก
ลูกนั้นประพฤติปฏิบัติตน จนทรงอารมณ์ของพระอรหันต์ได้เมื่อไหร่ ลูกก็จะรู้เองว่า
การที่ถึงพระนิพพานแล้วเป็นเช่นไร ลูกก็จะไม่มีความสงสัยอีกว่า จะมาได้ หรือไม่ได้
จะทำได้หรือไม่

ฉะนั้น.. การที่ลูกจะสามารถละสังโยชน์ตัวนี้ได้

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณา เพื่อถอดถอนอะไรมากมายเลย

ขอเพียงแค่ประพฤติปฏิบัติ ฝึกฝนดับกิเลสของตนให้หมดให้สิ้น

แล้วอารมณ์เหล่านี้จะปรากฏขึ้นกับลูกอย่างชัดเจน

และมันก็จะค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ

ตั้งแต่การเข้าสู่การเป็นพระอริยเจ้าในระดับต่างๆ แล้วละ

พระยาธรรม.. อารมณ์แห่งพระนิพพาน ย่อมมีอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ายังไม่ละเอียด
มากเท่านั้นเอง

ฉะนั้น จงมุ่งมั่นตั้งใจทำความดีไปเรื่อยๆ ธรรมชาติของการชำระกิเลส จะทำให้
เรามองเห็นความจริงแห่งกิเลส จนเรามั่นใจ จนเราไม่มีความสงสัยอะไรอีกต่อไปใน
วิถีสงสาร เมื่อเราอาบน้ำจนสะอาด เราย่อมรู้ดีว่าสะอาดแล้ว และไม่กลับไปปนเปื้อนอีก
เป็นแน่แท้ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. ส่วนการพิจารณานั้น ควรเป็นการพิจารณาดูว่าอารมณ์เหล่านี้ ของ
เรายังเหลืออยู่หรือเปล่า ยังซ่อนอยู่ตรงไหนหรือเปล่า พิจารณาดูตนถ้าเกิดมันยังเหลือ ยัง
ซ่อนอยู่

ฉะนั้น..แปลว่า เรายังไม่ถึงการเป็นองค์ พระอรหันต์อย่างแท้จริง ยังคงต้องฝึกฝน
จิตไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ จนกว่าเราจะหมดความฟุ้งซ่าน ลังเลสงสัย ว่าเรานั้นจะไปนิพพานดี
หรือไม่ไป จะไปได้หรือไม่ได้ ความลังเลสงสัยเหล่านี้มันจะหมดไปจากเรา จึงถือได้ว่า เรา
ถึงพระนิพพานแล้วอย่างแท้จริงเช่นนี้ละ

พระยาธรรมเอย.. ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ เพื่อฝึกฝนตนจนเป็นองค์พระอรหันต์
ได้แล้ว สิ่งเหล่านี้ จะปรากฏชัดเจนแก่เรา มันจะหลุดจากเราไปเอง จงพิจารณาดูตนว่า
เหลือมากเหลือน้อย แล้วก็หมั่นทำความดี เพื่อขัดเกลาให้มันหมดไปจากเราอย่างนั้นละลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังเจ้าคะ ลูกพอจะเข้าใจแล้วว่า มันไม่ใช่เรื่องของการพิจารณาถอดถอน เพราะว่ามันเป็นกิเลสที่มันแฝงตัวอยู่ในเรา ให้เราปฏิบัติจนละเอียด สิ่งเหล่านี้ มันก็จะหายไปจากเรา ก็จะทำให้เรารู้แจ้งในสิ่งต่างๆ ของวิภูษาสาร และมันก็จะไปนิพพาน และเมื่อเราปฏิบัติจนเข้าถึงแล้ว เราก็จะมั่นใจว่า เราไปถึงแน่ แล้วเราก็จะไม่มี ความสงสัยในสิ่งเหล่านี้ ถ้าว่ละสังโยชน์ ข้อที่ 9 ได้โดยสมบูรณ์

เข้าใจอย่างนี้แล้วเจ้าคะ กราบขอพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นะเจ้าคะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ พระพุทธเจ้าคะ

สาร

ตอนที่ 327 **พระอรหันต์ละความไม่รู้**

ในเช้าของวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้รวมพลังพุทธบารมี เพื่อที่จะน้อมจิตขึ้นเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อที่จะเฝ้าฟังธรรมถึงสังโยชน์ตัวสุดท้ายขององค์พระอรหันต์ ที่สามารถละได้

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อรวมพลังจนเต็มศูนย์กลางกายแล้ว จึงได้ให้จิตของตน ค่อยๆ ลอยออกจากกาย ไปสู่ดินแดนแห่งความสงบสุข ในสถานที่ที่องค์พระอรหันต์ และองค์พระโพธิสัตว์ ท่านประทับอยู่ ซึ่งในที่นี่ ก็มีเหล่าเทวดา ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ และสามารถเข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่สูงแล้ว เพียงแต่ไปติดอยู่ในโลกที่ละเอียด เช่น เทวโลก หรือพรหมโลก ไปติดอยู่ในโลกเหล่านั้น เขาเหล่านั้นต่างก็มาฟังธรรมกัน เพื่อที่จะอาศัยธรรมที่จะหมุนธรรมจักรต่อไปนี้ ให้จิตเหล่านั้นส่วนหนึ่งได้เข้าสู่พระนิพพานได้

เพราะองค์พระอริยเจ้าเหล่านั้น ท่านก็รอคอยการมาในคราวครั้งนี้ของพระยาธรรมิกราช ที่จะกล่าวธรรมเรื่องของการละสังโยชน์ข้อที่ 10 นี้ ซึ่งจะทำให้องค์พระอริยเจ้าเหล่านั้นสามารถน้อมธรรมนี้ เพื่อเข้าสู่พระนิพพานได้

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าไปถึงในที่นี่แล้ว องค์พระพุทธรูปเจ้า พระองค์ท่านทรงประทับนั่งอยู่บนบัลลังก์บัวที่เป็นแก้ว และมีพระวรกายที่ใส สว่างไสว ประทับสูงเหนือทุกดวงจิต ส่วนองค์พระอรหันต์ก็เป็นกายแก้วสว่างไสว นั่งรอบพระพุทธองค์ท่าน ส่วนองค์พระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ก็นั่งรองลงมาอีกจุดหนึ่ง ทางฝั่งซ้าย

พระอริยเจ้าทั้งหลาย ผู้ที่ได้มีโอกาสเข้าถึงพระนิพพาน ในบนโลกทิพย์นั้น ต่างก็มาฟังธรรมกัน อยู่ทางด้านขวา และเทวดาทั้งหลายในชั้นสวรรค์ต่างๆ ต่างก็มาเฝ้าฟังธรรมในฝั่งขวา ในฝั่งซ้ายที่ต่ำลงมา องค์พระพุทธรูปเจ้าอยู่สูงสุด ข้าพระพุทธเจ้านั่งอยู่ตรงแทบเท้าของพระองค์ ทางด้านซ้าย ส่วนองค์พระอรหันต์ ก็อยู่รอบข้างพระองค์ท่าน พระอริยเจ้าและพระโพธิสัตว์ ก็อยู่ชั้นต่ำลงมา เป็นชั้นๆ ลงมา

โลกนี้ก็เปิดสว่างไสว ทุกสิ่งถูกเปิดออก ทุกคนเหมือนจะหลุดออกไปอยู่นอกวิภวสังสาร มองกลับมา เห็นวิภวสังสารนี้ เป็นเพียงโลกกลมๆ โลกหนึ่ง เป็นเพียงดินแดน

แห่งหนึ่ง เป็นเพียงสถานที่หนึ่งเท่านั้น ซึ่งทุกดวงจิตโยกออกไปอยู่นอกจักรวาล วัฏสงสาร
ข้าพระพุทธเจ้าจึงได้กราบขอบน้อมต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบลงแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธ
องค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้า
ฟังธรรมถึงการละสังโยชน์ ว่าท่านนั้นละสังโยชน์ข้อที่ 10 ได้ คือการละอะไร และสังโยชน์
ข้อนี้ มีความสำคัญอย่างไรต่อดวงจิตทั้งหลาย ผู้ประพฤติปฏิบัติจนเข้าถึงความเป็นองค์พระ
อรหันต์ หรือว่าใกล้จะเป็นองค์พระอรหันต์หรือเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงแสดง
ธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงพากันตั้งใจฟังธรรม
นี้ให้ดี

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นองค์
พระอรหันต์ ได้แล้วนั้น ย่อมเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เป็นอยู่เหนือวัฏสงสารแล้วอย่างแท้จริง
ไม่ว่าจะยังอยู่ในนั้นอยู่ ก็ไม่ติดอยู่ในนั้นแล้ว เป็นผู้ที่สามารถเอามานบังตาตนออกได้แล้ว
อย่างแท้จริง จึงมองเห็นว่าวัฏสงสารนี้ แท้ที่จริงแล้ว เป็นเช่นไร

มองเห็นได้อย่างชัดเจนเลยทีเดียว จนรู้แจ้งวัฏสงสารในทุกที่ทุกแห่งหน การที่เรา
นั้นยังเวียนวน เวียนวายตายเกิด อยู่ในที่ที่มันเป็นทะเลทุกข์อยู่ ต่อให้เราอยู่ในมุมใดของ
ทะเลแห่งนั้น ก็ย่อมเป็นทุกข์ การที่เราถูกคุมขังไว้อยู่ในที่ที่เป็นเพลิงไฟ ต่อให้อยู่ในมุมไหน
ของเพลิงไฟนั้น ก็ย่อมเร่าร้อน

ฉะนั้น.. องค์พระอรหันต์ จึงสามารถละสังโยชน์ข้อที่ 10 ได้ คือ การถอดถอนจิต
ของตนอย่างแท้จริง ออกจากความเห็นว่า การเกิดในมนุษย์โลก หรือเทวโลก พรหมโลก
ในที่ต่างๆ ที่สมมุติว่าดีในวัฏสงสารนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ดีเพราะที่เหล่านั้นก็คือที่ๆ หลอกให้
เราไปหลงอยู่ ติดอยู่ ทุกข์อยู่ เป็นกิเลสที่ละเอียด หลอกจิตทั้งหลายให้ยังคงรู้สึกว่าได้
เห็นว่ามันยังน่าปรารถนาอยู่ เลยเวียนวน เวียนวายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร เพราะถูกสภาพ
ธรรมเหล่านี้หลอกไว้

องค์พระอรหันต์ เป็นผู้รู้แจ้งแล้วจึงอยู่เหนือการถูกหลอกทั้งปวง

รู้ดีว่าต่อให้เกิดไปอยู่ในสวรรค์ชั้นใด

หรือในพรหม เกิดเป็นพรหม หรือเป็นเทพ ท้ายที่สุดแล้วก็ไม่พ้นจากความทุกข์

เพราะถูกความเป็นพรหม หรือเป็นเทพนั้นครอบงำ
ให้ต้องติดอยู่ในวัฏสงสารนี้ ความทุกข์มันก็ยังมียู่
เกิดเป็นมนุษย์ ก็ไม่มีอะไรดี เกิดมาเพื่อชำระกิเลสแห่งตนเท่านั้น
หากไม่รู้การชำระกิเลส ก็จมอยู่ในกองทุกข์ทั้งปวง
สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ จึงเป็นที่ที่องค์พระอรหันต์มองเห็นทะลุแจ่มแจ้ง อย่างแท้จริง
ไม่กลับไปอีก ไม่ปรารถนาอีก ไม่เห็นว่ามันดีอยู่

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ รู้แจ้ง แค่ว่าอยู่ในที่ใดของวัฏสงสารนี้ก็ตาม
ยอมไม่เป็นสุขอะไรเลย อยู่ในที่ใดของวัฏสงสารนี้ก็ตาม ย่อมเป็นที่ที่เป็นทาสแห่งความ
ทุกข์ เป็นทาสแห่งกิเลสตัณหา ย่อมเป็นที่ที่ไม่เที่ยงแท้ ถูกคุมด้วยกฎแห่งกรรม ย่อมเป็น
ที่ที่ไม่น่าอยู่ ไม่น่าอาศัยเลย

จิตทั้งหลาย.. ผู้ที่ยังเวียนวนอยู่ในนั้นก็เพราะว่า ยังไม่รู้ ยังไม่ตื่น ยังไม่แจ้ง
เลยหลงวน ไปตามความไม่รู้ เลยติดอยู่ในสิ่งที่โดนหลอก โดนครอบงำนั้น

จิตทั้งหลาย.. เลยหลับไหลอยู่ในวัฏสงสาร ไม่รู้ตื่น

จิตทั้งหลาย.. ในวัฏสงสารนั้น เป็นเพียงสิ่งที่สมมุติขึ้นและดับไป

จิตทั้งหลาย.. ผู้เวียนว้ายตายเกิดในวัฏสงสาร หาประโยชน์อะไรจากสิ่งเหล่านั้น
ไม่ได้เลย

มีแต่ทุกข์เท่านั้น ที่เกิดขึ้นทุกข์เท่านั้น ที่มีอยู่ ทุกข์เท่านั้นที่มันดับไป แล้วเกิดใหม่
ตามความไม่รู้ตามความเป็นจริงของดวงจิตทั้งหลายนั้น ที่เวียนว้ายตายเกิด ช่างเป็นเรื่อง
ที่น่าสงสารยิ่งนัก เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ เป็นเรื่องที่ควรแก่การช่วยเหลือ

และจิตผู้ที่หลุดพ้นแล้วนั้น ก็จะมองเห็นเพียงว่าโลกใบนี้ วัฏสงสารนี้ เป็นที่ที่น่า
สงสาร น่าช่วยเหลือ ไม่น่าเข้าไป จิตของตนออกจากที่นั่นแล้ว ไม่ควรวนกลับไปอีก เพราะ
ไม่มีสิ่งใดดี

องค์พระอรหันต์ รู้แจ้งเช่นนี้ละลูก อยู่เหนือจักรวาล วัฏสงสาร อยู่เหนือโลก
เหนือการเวียนวนทั้งปวง มีแต่จิตที่เป็นเมตตา เมตตาที่เป็นอุเบกขา เมตตาที่ตนไม่ทุกข์
และทรงพลังพุทธบารมี

ทรงพลังความดีที่บริสุทธิ์ จุดช่วยดวงจิตทั้งหลายให้ออกมา โดยไม่ปรารถนาสิ่ง
อื่นใด นอกจากความตั้งใจช่วยเหลือด้วยใจที่บริสุทธิ์ บริสุทธิ์แบบไม่ปรารถนาสิ่งใด ไม่สุข
ไม่ทุกข์ ในสิ่งที่ช่วยนั้น

พระยาธรรมเมย.. สังโยชน์ข้อที่ 10 นี้มันเป็นกิเลสที่ละเอียดยิ่งนัก ซึ่งจิตทั้งหลายที่หลง ติดอยู่ในเทวโลกก็ดี ติดอยู่ในพรหมโลกก็ดี ติดอยู่ในพรหมก็ดี ทุกดวงจิตเหล่านั้นยังหลงติดสุขติดสบาย ติดความดี ความละเอียดประณีตอยู่ จึงข้ามสังโยชน์ตัวนี้ไม่ได้ เมื่อข้ามตัวนี้ไม่ได้ ก็เลยติดอยู่แค่ตรงนั้น

เพราะไม่รู้ ไม่เห็นตามความเป็นจริงว่า วัฏสงสารนี้เป็นที่แห่งทะเลทุกข์ อยู่ด้านบนหรือด้านล่างของทะเลก็ย่อมทุกข์ ไปติดอยู่ในสิ่งหลอกล่อ ที่หลอกล่อให้จิตนั้นจมอยู่ตรงอยู่ตรงนั้นรอคอยศาสนาเสื่อมไป ศาสนาดับไป หมดกำลังแห่งบุญ แห่งบารมี แห่งฌานที่ประพฤติปฏิบัติไว้ ก็ร่วงลงมาเกิดใหม่ ในที่ที่มันเป็นทุกข์ ในยุคที่มันทรมาณ อย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. เป็นที่ที่องค์พระอรหันต์รู้แจ้งแล้วเช่นนี้ แต่จิตที่ติดอยู่ในเทวโลกหรือโลกพรหม ติดอยู่ในสิ่งเหล่านั้น ที่เหล่านั้นเป็นผู้ที่ยังหลงอยู่มากก็มี จิตที่ปรารถนาจะถอดถอนออกจากที่นั่นก็มี จิตเหล่านั้นไม่รู้ตามความเป็นจริงจึงติดอยู่

แต่องค์พระอรหันต์นั้น ก็รู้ก็เห็นก็เข้าใจว่า

ที่ตรงนั้น คือ กิเลสละเอียด

ที่ตรงนั้น คือ ที่ที่หลอกให้เราติดอยู่

องค์พระอรหันต์ จึงละสังโยชน์ข้อที่ 10 ได้ ไม่ลุ่มหลงในวัฏสงสารนี้ ว่ามีที่ใดที่ดีเลย ถอดถอนตนออกจากวัฏสงสารนี้แล้วอย่างแท้จริง ไม่เห็นว่าความดีในวัฏสงสารนั้นมันมีอยู่ จิตขององค์พระอรหันต์ทั้งหลาย ย่อมประพฤติได้เช่นนี้ แม้อยู่ในกายหยาบ อารมณ์เช่นนี้ก็ยังมีเกิดขึ้นอยู่ในองค์พระอรหันต์ จึงสามารถเป็นพระอรหันต์ได้ลูก

ถ้าเกิดว่า เราทำความดี ปฏิบัติดี ดีจริงแต่ยังติดอยู่ในสังโยชน์ข้อนี้ เราก็อาจจะต้องไปติดอยู่ในพรหม หรือในเทวโลกในที่ใดที่หนึ่ง ที่ละเอียด จนไม่เข้าถึงพระนิพพานได้นะลูก

ฉะนั้น.. จงพากันประพฤติปฏิบัติ ฝึกฝนเรียนรู้ถึงสังโยชน์ทั้ง 10 ข้อให้ดี สังโยชน์ทั้ง 10 ข้อนี้ เปรียบเสมือนเป็นกำแพงขวางกั้นไม่ให้ลูกทั้งหลายเข้าถึงพระนิพพาน ทำให้ลูกทั้งหลายติดอยู่ในวัฏสงสารนี้ เราต้องข้ามกำแพง ทีละกำแพง ทีละกำแพง ข้ามให้มันได้ ฝึกฝนตนให้มันได้ แม้แต่กำแพงสุดท้าย หากลูกข้ามผ่านไม่ได้ ลูกก็จะถูกกำแพงนั้นคุมขังเอาไว้ในวัฏสงสาร เข้าไม่ถึงความเป็นพระอรหันต์ เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. จงหมั่นตรึกตรองทบทวนดูให้ดีว่า สังโยชน์ทั้ง 10 ข้อนั้น มีอะไรบ้าง และตนต้องชำระล้างแบบไหน พิจารณายังไง จึงจะได้ละได้ก็ข้อ เหลือก็ข้อ ใ้อ้อที่เหลือ

มันมากหรือน้อย

จุดมุ่งหมายคือ การทำให้มันหมด แม้เพียงข้อเดียว ก็ไม่ให้มีอยู่ในเรา ข้อสุดท้ายที่สุดแล้ว คือ การยังมองเห็นความดีในวัฏสงสารนี้ ก็ให้มันหมดไป จะได้เข้าสู่พระนิพพานอย่างแท้จริงนะลูก จะได้หลุดออกมานอกวัฏสงสาร เช่นตั้งวันนี้ที่พากันมา

เออล่ะนะ ที่นี้ ก็เข้าใจแล้ว ก็พากันกลับไป ประพฤติปฏิบัติตามหน้าที่แห่งตนที่มีอยู่ที่รู้อยู่ ควรปฏิบัติต่อไปให้มันดี จงพากันถอดถอนความรู้สึกรู้สึก ที่มันเป็นสุขอันจอมปลอม จงพากันถอดถอนสิ่งที่มันละเอียดประณีต และคิดว่าดีแล้วทั้งหลาย

เช่น เครื่องประดับประดาต่างๆ ตามร่างกาย ที่อยู่ที่อาศัย ที่ที่คิดว่าสุขที่สุด สบายที่สุด เหล่านั้นนะลูก สิ่งเหล่านั้นล้วนแต่เป็นสิ่งที่หลอกให้ลูกติดอยู่ หลงอยู่ ยึดอยู่ ทั้งนั้นละกลับไปแล้ว ก็สลายไปเสีย

พิจารณาให้เห็นความไม่เที่ยงในสิ่งที่ครอบครองอยู่ มีอยู่เหล่านั้นให้เห็นตามความเป็นจริงถอดถอนจิตที่ไปติดอยู่ในความสุขละเอียดประณีต

การเห็นว่าในวัฏสงสารนี้ ที่ใดที่หนึ่งยังดีอยู่ ย่อมเป็นเหตุเกาะเกี่ยวตนไว้ในวัฏสงสาร

ลูกเอ๋ย.. จงคลายสิ่งที่จะทำให้ตนนั้น โดนเกาะเอาไว้ในวัฏสงสารนี้ ให้มันหลุดจากตนเสียเถิด พิจารณาเห็นแต่ความว่าง ความไม่มี ความดับ ความเสื่อมไป ทำอยู่อย่างนี้กันบ่อยๆ นะแล้วก็จะสามารถออกจากวัฏสงสารได้ ก็พากันติดอยู่ในนี้มาตั้งนานแล้ว โดยที่ไม่รู้ว่าจะถอดถอนยังไง

เมื่อเราสามารถปฏิบัติทำความดี มาจนถึงจุดนี้แล้ว เราก็ต้องข้ามตัวนี้ให้ได้ อย่าไปติดอยู่ในมัน อย่าไปถืออยู่ในมัน ไม่มีอะไรดีหรือลูก สิ่งที่ยังพาให้เราจมอยู่ในความทุกข์

เห็นมัยเล่า แม้แต่วันนี้ ที่ลูกทรงอยู่บนความสุขที่ลูกคิดว่าสุขที่สุดกันแล้ว เกิดเป็นมนุษย์นั้นสุข เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหม นั้นสุข มันสุขยังไงเล่า แม้แต่พระโพธิสัตว์ ก็ยังมีภาระหน้าที่มากมาย มีสิ่งที่ต้องทำ ต้องเป็นต้องไป ก็ยังทุกข์อยู่ดี จงสลายเถิดลูก สลายสิ่งที่สุข คิดว่าสุขเหล่านั้นละ คือตัวยึดเราเข้าไว้ เมื่อไหร่ก็ตามที่เราเห็นว่า ดีอยู่ สุขอยู่ ดีแล้ว สุขแล้ว นั้นละ เราจะหลงอยู่ในวัฏสงสารไม่รู้จบ จงถอดถอนความรู้สึกรู้สึกทั้งหลายเหล่านี้ทิ้งไป เสียเถิดหนา

จงเอาจิต เอาใจของตน ชำระล้าง ด้วยการพิจารณาถึง ความไม่มี
จนกว่าจิตของลูกจะใสเป็นแก้วประกายพริ้ว
จนกว่าจิตของลูกจะปราศจากความมี และความไม่มี
ทรงอารมณ์อยู่นิ่งทุกสิ่งทุกอย่าง ถือว่าใช้ได้ อย่างนี้ละ
พระยารธรรม.. พวกนี้น้อมนำไปประพฤติปฏิบัติตาม ทุกชั้น ทุกที่ทุกแห่งหน
ทุกภพทุกภูมิ เมื่อฟังธรรมแล้ว ก็ตั้งใจปฏิบัติตาม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้พวกลูกได้ฟัง ลูกทั้ง
หลายยินดีน้อมธรรมนี้ ไปชำระกิเลส ประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อดับการเกิดแห่งตน ให้ได้
อย่างแท้จริงเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกทั้งหลาย กราบขอลาพระพุทธองค์ก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรม
ใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 328 **ดวงจิตพระอรหันต์**

ในเช้าของวันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้น้อมพลังพุทธบารมีจนเต็มในศูนย์กลางกาย จึงได้โยกจิต ออกจากกาย ไปสู่ที่ที่ไม่มีโลก ที่ที่ไม่มีวิภูสงสาร ที่ที่เป็นอิสระ ที่ที่อยู่เหนือความพันทุกข์ ทั้งปวง เพื่อเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน นอกวิภูสงสาร เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้โยกจิตไปถึงในที่แห่งนั้น เป็นแต่เพียงความว่างเปล่า โลงโปร่งไม่มีอะไรสักสิ่งสักอย่าง กายที่ไปก็เป็นกายโล่งๆ เหลือเพียงแค่ความรู้สึกเงาๆ คล้ายคลึงกันกับว่าให้เราารู้ว่า นั่นคือรูปลักษณะของจิตดวงหนึ่งเท่านั้น

แล้วข้าพระพุทธเจ้า เมื่อไปถึงที่นั่นแล้ว ก็เห็นมีบันไดปรากฏขึ้น ณ ตอนนั้นเอง ขึ้นมาบันไดนั้นเป็นสีขาว สว่าง เป็นขั้นๆ ขึ้นไป ราวๆ ประมาณ 17 ขั้น ข้าพระพุทธเจ้าก็ พุ่งจิตลอยขึ้นไปที่สูงสุดของบันไดนั้น ก็มีประตูขาวๆ คล้ายคลึงกันกับประตูกระจกกลมๆ

ข้าพระพุทธเจ้าเลยเดินเข้าไปในนั้น เมื่อเดินเข้าไปในนั้นแล้ว ก็พบกับพื้น ที่เป็น พื้นกระจกใสที่นั่นมีกลิ่นไอหอม ที่นั่นมีความสงบสุขยิ่งนัก หันไปทางด้านซ้ายมือ ก็เห็น องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านทรงประทับอยู่ ทางด้านบนบัลลังก์ สูงเหนือศีรษะ ขึ้นไปสัก 6 เมตร หันไปทางด้านขวา ก็เห็นองค์พระอรหันต์ท่านนั้น นั่งเต็มไปหมด เป็น กายแก้วสว่างไสว

ข้าพระพุทธเจ้าจึงเดินด้วยความสงบเรียบร้อย นั่งลงอยู่ท่ามกลางระหว่างองค์ พระพุทธเจ้า กับองค์พระอรหันต์ แล้วก็ก้มกราบองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์พระอรหันต์ ด้วยความนอบน้อมเคารพบูชาด้วยจิต กาย และใจ เมื่อได้กราบพระพุทธเจ้า และองค์พระ อรหันต์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ ท่าน ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้า ทูลถาม ถึงการเป็นองค์พระอรหันต์นะเจ้าค่ะ เพราะว่าที่ลูกได้ฟังสังโยชน์ 10 ประการมา ก็ทำให้ลูกเข้าใจ ถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ว่าเป็นแบบไหน แต่ว่าลูกยังไม่ทราบว่าการเป็นองค์พระอรหันต์นั้น เราจะได้รับอานิสงส์เช่นไรบ้างนะเจ้าค่ะ ลูกจึงจะขอพระพุทธ

องค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธเจ้าค่ะ”

พระพุทธองค์ : เอาละนะ พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี ทำจิตใจของลูกนั้นให้มันสงบ น้อมพลังพุทธบารมี เข้าไปเติมในดวงจิตของลูกอีกทีหนึ่ง อย่าเชื่อมต่อกระแสความวุ่นวายจากกายหยาบ หรือโลกมนุษย์เลย ปล่อยใจให้ว่าง ทำจิตให้สว่าง จะได้ทำความเข้าใจในธรรมที่จะได้ยินได้ฟัง รวมถึงทุกคน ที่ถ้าได้มีโอกาสได้ฟังธรรมนี้ ก็เช่นเดียวกัน

เพราะการที่เราจะฟังธรรมรู้เรื่อง เข้าใจ เราต้องฟังด้วยจิตใจที่ตั้งมั่น และมีพลังของฌานสมาธิ ในระดับหนึ่ง ถ้าไม่อย่างนั้น ก็จะฟังไม่รู้เรื่อง

พระยาธรรม.. องค์พระอรหันต์ ท่านจะได้รับอานิสงส์ คือ การไม่ทุกข์อีกต่อไป ไม่เวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป จิตนั้นอยู่เหนือกิเลสและตัณหาแล้วอย่างแท้จริง ไม่มีทางที่จะวนกลับไป ตกเป็นทาสแห่งกิเลสและตัณหาได้อีก

พระยาธรรมเอย.. ดวงจิตที่เกิดขึ้น ยังเป็นจิตที่ไม่มีภูมิต้านทานต่อกิเลสตัณหา เมื่อเกิดขึ้นแล้ว ถ้าหากว่ามีกิเลสตัณหาเข้ามาครอบงำ

หรือต้องอยู่ในที่ที่เจอกับกิเลสตัณหา

จิตดวงนั้น ก็จะไม่ภูมิคุ้มกันอะไรเลย

จิตดวงนั้น ย่อมตกเป็นทาสแห่งกิเลสตัณหา

อย่างนับภพนับชาติไม่ถ้วนในการเวียนว่ายตายเกิด

แต่จิตที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนตนนั้นเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์แล้ว

จิตเหล่านั้นจะมีภูมิคุ้มกัน จะมีสิ่งที่เป็นสิ่งที่ช่วยปิดกั้น ไม่ให้กิเลสตัณหาเข้ามาครอบงำตนต่อไปได้อีก คือ ดวงปัญญาอันรู้แจ้ง รู้ทะลุแจ่มแจ้งในวิภูสงสาร

บุคคลผู้ยังไม่เข้าโรงเรียน ยังไง ก็อ่านหนังสือไม่ออก ยังไงก็ต้องเริ่มตั้งแต่อนุบาล ระดับการศึกษาตั้งแต่เริ่ม จนจบปริญญาเอก ส่วนบุคคลผู้ที่เรียนจบแล้ว ยังไงก็คือผู้ที่เรียนจบแล้ว

ถ้าเกิดจะเทียบ หรือสมมุติกับทางโลก ก็สมมุติได้เช่นนี้ จิตที่เกิดมา เมื่อเจอกับกิเลสตัณหา ก็จะต้องหลงวนไปก่อน เพื่อเรียนรู้ ฝึกฝน ดั้นรนไป ทุกข์ไปเวียนวนไปตามกรรมของตน ส่วนจิตผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนตนเป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น ก็ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก เพราะถือว่าเป็นผู้ที่เรียนจบโลก จบจักรวาล จบวิภูสงสารแล้ว ไม่กลับไปปนเปื้อนอีก อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ ความแตกต่างระหว่าง การเป็นองค์พระอรหันต์ กับการเป็นจิตที่เกิดใหม่ หรือจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร จึงแสดงให้เห็นถึงว่า การที่เป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น จะไม่กลับไปเป็นทุกข์อีก เกิดอีก หรือว่าปนเปื้อนกับกิเลสตัณหา ตกเป็นทาสของมันอีกต่อไป เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. เป็นอานิสงส์แห่งองค์พระอรหันต์ที่ได้รับ คือ ไม่ทุกข์ ไม่เวียนตาย เวียนเกิด ไม่เป็นทาสของใคร จิตเป็นอิสระ อยู่เหนือโลก เหนือจักรวาล วัฏสงสาร จะท่องไปในแห่งหนใดของโลกใด ของภูมิใด ของที่ใด ก็สามารถไปได้ โดยไม่มีขอบเขต ในการจำกัดว่าได้แค่ไหน ยังไงไม่มีอะไรควบคุม บังคับองค์พระอรหันต์ อีกต่อไป

และองค์พระอรหันต์ ก็คือ ผู้ที่มีจิตที่บริสุทธิ์

บริสุทธิ์ เพราะว่า อยู่เหนือคำว่า มี

มีกับไม่มี ก็เลยเสมอเหมือนกัน

จะเรียกว่า มี ก็ไม่ถูก

จะเรียกว่า ไม่มี นั่นก็ไม่ถูก

เป็นผู้ที่สามารถฝึกฝนตน อยู่เหนือความมีได้แล้วอย่างแท้จริง จึงไม่ต้องถูกอำนาจของอะไรควบคุม จิตจึงเป็นอิสระไปได้ในทุกที่ ทุกแห่งหน อย่างไม่สุข ไม่ทุกข์ไปกับไม่มีไปมีค่าเสมอเหมือนกัน จิตดวงนั้นจะสว่างไสว ไม่ทุกข์อีกต่อไป

พระยาธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ จึงเป็นผู้เป็นอิสระ ไม่เป็นทาสของใครอีกต่อไป เช่นนี้ละลูก.. การที่เราสามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์แล้วอานิสงส์ที่เราได้รับย่อมเป็นของแท้แน่นอน ย่อมเป็นของจริง ไม่มีดับ กลับคืนสู่ของปลอมอีกต่อไป

การที่เป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น ไม่ใช่เพียงแค่การได้รับรางวัลบางอย่าง หรืออานิสงส์อะไรบางอย่างเพียงชั่วคราวชั่วคราว แต่เป็นการดับทุกข์ออกจากตนได้แล้วอย่างแท้จริง ไม่ต้องทุกข์อีกต่อไป

เพราะความทุกข์ของคนเรา หรือดวงจิตทั้งหลาย

ก็คือ ทุกข์เพราะถูกกิเลสตัณหา ครอบงำ

ทุกข์ เพราะกรรมวิบากที่ก่อที่ทำ

ทุกข์ เพราะต้องเป็นไปตามกรรม

ทุกข์ เพราะถูกอำนาจแห่งความไม่เที่ยงแท้ ครอบงำ ควบคุม

ทุกข์ทั้งหลาย เกิดขึ้นเฉพาะบุคคลผู้ที่มีกิเลสตัณหาอยู่เท่านั้น
ฉะนั้น.. ดวงจิตที่สามารถปฏิบัติจนตนนั้นเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ จึงไม่มี
ทุกข์อีกต่อไป เพราะกิเลสตัณหาจะไม่เกิดในองค์พระอรหันต์อีกเป็นแน่แท้ และเป็นของ
จริง ที่อยู่เหนือโลก เหนือจักรวาล เหนือวัฏสงสาร เป็นของที่ไม่เสื่อม ไม่ดับ ไม่กลับอีกต่อ
ไปแล้ว จึงไม่มีทุกข์อะไรอีกต่อไป

องค์พระอรหันต์ พ้นทุกข์เช่นนี้ละลูก เพราะเป็นผู้รักษาตน จนหายจากโลกแห่ง
กิเลส ตัณหา กรรมวิบาก โลกแห่งความทุกข์ ที่จะต้องอยู่ในกฎกติกาต่างๆ จิตนั้น ถอดถอน
กิเลสตัณหาจนหมด หลุดจาก การเล่นเกมชีวิต การที่จะต้องดิ้นรนชวนขวาย พินฝ่า การ
ที่จะต้องเวียนวนแล้ว

จิตนั้นจึงอยู่นอกโลก นอกจักรวาล นอกวัฏสงสาร นอกกฎ นอกกติกา อยู่ในที่ที่
อยู่เหนือความมี และความไม่มี จึงเป็นผู้ที่เป็นสุขอย่างแท้จริง ไม่มีสิ่งใดทำให้ปนเปื้อนได้
อีกต่อไป เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. พอจะเข้าใจธรรมที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นบ้างหรือเปล่า เพราะในช่วง
ที่ผ่านมา ของการแสดงธรรม ก็ได้เคยแสดงธรรมเรื่องของสภาวะธรรม ขององค์พระอรหันต์
ไว้แล้ว ในบางคลิป บางตอนวันนี้จึงต้องหยิบยกเรื่องของความเป็น องค์พระอรหันต์ หรือ
ความสุขอันสูงสุดที่ได้รับจากการเป็นองค์พระอรหันต์ ที่แตกต่างกันไปอีกแง่มุมหนึ่ง ให้เห็น
ชัดเจนได้ว่า

องค์พระอรหันต์ คือ จิตผู้มีภูมิต้านทานต่อกิเลสตัณหา ต่างจากจิตที่เกิดใหม่ หรือ
จิตของปุถุชนผู้ที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่ คือ ไม่มีภูมิต้านต่อกิเลสตัณหา จึงไม่ต้องทุกข์อีก ไม่
ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอีก ถือ เป็นผู้จบเกม จบโลก จบจักรวาล จบวัฏสงสาร เป็น
ผู้มีอิสระ เพราะไม่มีอำนาจใดควบคุมอีก เป็นผู้ที่อยู่เหนือความมี และความไม่มี

จึงเรียกว่าเป็นผู้ที่เป็นองค์พระอรหันต์ได้ จะเรียกว่า มีก็ไม่ใช่ ไม่มีก็ไม่ใช่ จิตเป็นสุข
อยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งหลาย เช่นนี้ละ พระยาธรรม.. พอจะเข้าใจธรรมนี้แล้วหรือยัง ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. พอจะเข้าใจบ้างอยู่เจ้าค่ะ

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. แต่ช่วง 2 วันนี้ ลูกเห็นแต่พญามาร พญามารมันจะปลอม
ตัวเป็นองค์พระพุทธรเจ้า เป็นองค์พระอรหันต์ ปลอมตัวอยู่บ่อยๆ เลย

แล้วพอมันปลอมตัวขึ้นมา ลูกก็จะเห็นแว็บๆ ว่า นั่นอาจจะจะเป็นมารแฝงเข้ามา
ปลอมตัวเข้ามาหลอกลูก ว่าเป็นองค์พระพุทธรเจ้า และลูกก็จะเห็นอีก เห็นองค์พระพุทธรเจ้า

อยู่ในความไม่มีนะเจ้าคะ นั่นมันแสดงถึงอะไรหรือเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : แล้วลูกนั่นคิดว่า เหตุการณ์ดังกล่าวนั้น มันเกิดมาจากเหตุอะไรเล่า จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ลูกคิดว่ามันเกิดขึ้นเพื่อทดสอบลูก ว่าลูกจะคิดว่าองค์พระพุทธเจ้า จริง ไม่จริง ด้วยความคิดของลูกเอง หรือลูกจะตรึกตรองด้วยตัวปัญญา ลูกคิดว่ามันเกิดขึ้น เพื่อสอบสภาวะธรรมของลูกว่าให้ลูกเจอกับ องค์พระพุทธเจ้าองค์จริง ให้ลูกรู้ว่าองค์พระพุทธเจ้าองค์จริง มีตัวตน หรือไม่มีก็ไม่สำคัญ

สำคัญ คือ การปราศจากตัวตน และดับกิเลสตัณหาทั้งปวงได้แล้ว จะมีตั้งอยู่ตรงหน้า หรือไม่มีตั้งอยู่ตรงหน้า หากสิ่งที่เราประพฤติปฏิบัติหรือทำอยู่ เป็นสิ่งที่ปราศจากกิเลสตัณหา ย่อมถึงพระพุทธองค์ ถึงแม้จะมีพระพุทธองค์อยู่ตรงหน้า นั่นอาจเป็นการหลงในการมีของพระพุทธองค์ก็ได้ อย่างนั้น พระพุทธเจ้าคะ ลูกจึงสลายความมี ต่อให้จะเห็นองค์พระพุทธเจ้า ก็จะเฉยๆ เหมือนไม่เห็น ต่อให้ไม่เห็น ลูกก็มั่นใจว่าลูกถึงพระองค์ โดยที่มีหรือไม่มีรูปก็ได้

ฉะนั้น.. พญามาร มันจะหลอกลูกให้ไปติดในตัวตน ที่มันมีอยู่ สมมุติขึ้นมาเป็นรูปของพระพุทธองค์นะเจ้าคะ ลูกคิดว่าอย่างนี้เจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ..พระยารธรรม ถือว่าจิตนั้นกรองการเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์ องค์พระพุทธเจ้า ผู้หลุดพ้นจากกิเลสตัณหาได้อย่างถูกต้อง

พญามารทั้งหลาย จะแฝงอยู่ในการมีตัวตนนั้น เป็นสิ่งที่ยึดเอาถือเอา แม้แต่ยึดองค์พระพุทธเจ้า ว่าเป็นกายอย่างนั้น เป็นรูปแบบนี้ องค์พระอรหันต์ ว่าเป็นแบบนี้ แบบนั้น ก็ยังจะต้องโดนพญามารนั้น หลอกให้หลงยึดในตัวของการเป็นตัวเป็นตน ที่สมมุติขึ้นมาเหล่านั้นลูก

ฉะนั้น.. สิ่งที่สำคัญก็คือเรา เข้าถึงความเป็นกายแก้ว ที่ใสสะอาด บริสุทธิ์ เข้าถึงการมองเห็นองค์พระพุทธเจ้า เป็นแก้วสว่างไสว เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ เราก็มียังต้องข้ามตัวนั้นให้ได้ด้วยนะลูก ให้เหลือเพียงแค่ความถูกต้อง

ความถูกต้อง คือ การไม่มีตัวไม่มีตน ไม่มีกิเลสตัณหาไม่มีอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น และถ้าไปยึดว่าไม่มีนั้น มันก็ไม่ใช่อีกต้องอยู่ท่ามกลางระหว่าง มีกับไม่มี ต้องอยู่อย่างนั้นลูก และอยู่แบบไหน อยู่บนความถูกต้องใจลูก

ถูกต้องคืออะไร คือปราศจากความหลง ความรัก ความโลภ ความโกรธ อยู่เหนือ

สิ่งเหล่านี้ อย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. แล้วมันก็เป็นเรื่องทีละเอียดย่อยยิ่งนัก จงตั้งใจประพฤติปฏิบัติกันเถิดลูก ให้เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์เมื่อไหร่ ลูกจะเข้าใจคำพูดนี้

พระยาธรรมเอย.. นิพพานนั้น เป็นเรื่องทีถ้าแค่อธิบายและเข้าใจตามนั้น มันเป็นเรื่องยากก็สามารถเข้าใจอยู่บ้างเป็นแนวทางเล็กน้อย แต่ก็เข้าใจไม่หมดอยู่ดี หรืออาจเป็นเรื่องที่เข้าใจไปในทางที่ไม่ถูกต้อง หากจิตไม่เข้าถึง

ฉะนั้น.. จงทำจิตของตนให้เข้าถึง และจะเข้าใจว่า อยู่เหนือความมีกับไม่มี มันเป็นอย่างนี้ มีก็ไม่ใช่ ไม่มีก็ไม่ใช่ มันเป็นอย่างนี้ จะเข้าใจสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ได้

พระอรหันต์ ได้รับอานิสงส์ความสุข เช่นดังที่กล่าวมานั้น ซึ่งเป็นความสุขที่เที่ยงแท้ ยั่งยืน ไม่มีวันดับ วันกลับมาก็

องค์พระอรหันต์.. เป็นจิตที่มีภูมิคุ้มกันต่อกิเลสตัณหา เป็นผู้ที่เป็นอิสระเป็นผู้ที่อยู่เหนือความมีและความไม่มี เป็นผู้ทีหลุดจากทุกข์ทั้งปวง เพราะว่าจิตเหล่านั้น อยู่เหนือความมีและไม่มีได้

อย่างนั้นล่ะ **พระยาธรรม..** คือ สิ่งทีพยายามทดสอบลูกมาหลายวันนี้ ดีแล้วล่ะ ทีพอจะเข้าใจสภาวะธรรมต่างๆ ดีแล้วล่ะ ทีเข้าถึงความเป็นพุทธะอย่างแท้จริง คือ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ทีถูกต้องแท้จริง

ขอให้ลูกนั้น จงเดินทางสร้างบารมี โดยตลอดปลอดภัยจากสิ่งทีไม่ดีทั้งหลายทั้งปวง ด้วยอำนาจแห่งบุญทีลูกได้สร้างได้ทำ จงช่วยให้ลูกนั้นปลอดภัยจากสิ่งไม่ดีทั้งหลายทั้งปวง และประกาศธรรมสำเร็จตามบารมีทีลูกได้สร้างได้ทำเอาไว้ ด้วยอำนาจแห่งอิच्छฐานบารมีนี้ จงสำเร็จในสิ่งทีดีเกิด..พระยาธรรม..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ทีทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังพระพุทธเจ้าคะ..

พระพุทธองค์ : ดีแล้วล่ะ พระยาธรรม.. แล้วลูกนั้น จะได้ทำในสิ่งทีดี และเกิดประโยชน์แก่ตัวของลูกและผู้อื่นมาก หากลูกสามารถเข้มแข็ง และกระทำหน้าที่แห่งตนให้ดี ให้สมบูรณ์ต่อไปเรื่อยๆ

ฉะนั้น.. จงตั้งใจ ทำตามทีลูกนั้นรู้ ชำระกิเลสตัณหา ตามทีลูกเข้าใจ ฝึกฝนเรียนรู้ เรื่องของโลก เรื่องของวิภูสงสาร เรื่องของตน

เรื่องของตน ก็คือ เรื่องของวิภูสงสาร

เรื่องของวิภูสงสาร ก็คือ เรื่องของตน
เพราะลูกนั้น คือ ผู้ที่จะมาไขกุญแจ แห่งวิภูสงสารนี้
เพราะลูกนั้น คือ พระยารธรรมิกราช ผู้ที่จะมาเปิดโลก เปิดจักรวาล
ฉะนั้น.. สภาวะธรรมของทุกอย่างในจักรวาลนี้อยู่ในตัวของคุณ และตัวของคุณต้อง
เข้าใจ ทุกอย่างของวิภูสงสาร การเวียนว่ายเวียนวน และดวงจิตทั้งหลาย จึงถือว่าสำเร็จ
ฉะนั้น.. จงเข้มแข็งในสิ่งที่ทำ จงมีความมุ่งมั่นตั้งใจ ด้วยความเพียร ความอดทน
ด้วยสติ ด้วยปัญญา เรียนรู้ไปเถิด..พระยารธรรม.. ลูกจะเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานได้ในที่สุด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาลูกเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : เอาละนะ พระยารธรรม.. วันนี้ ก็มานานแล้วพอสมควรถ้าเป็น
โลกที่เธออยู่ถ่าอย่างนั้นจงกลับไปเถิด ไปทำหน้าที่แห่งตน ทำตามเหตุที่ควรจะทำ เรียนรู้
ในสิ่งที่ควรจะเรียนรู้ฝึกปัญญาในทุกสิ่งที่จะฝึก ให้รู้แจ้งโลก ลูกนั้นจะได้กลับมาที่นี่
เป็นแน่แท้

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. ลูกขอกราบลาท่านนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรม
ใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 329 **การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ ๑**

ในเช้าของวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกปรารถนาที่จะฟังธรรม ถึงเรื่องการประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นองค์พระอรหันต์ให้ได้นะเจ้าคะ ลูกปรารถนาที่จะฟังธรรมนี้ อย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง อีกรูปแบบหนึ่ง เพราะว่าพระองค์เคยแสดงเรื่องนี้ไว้แล้ว แต่ลูกคิดว่า มันมีการประพฤติปฏิบัติ ยึดแนวทางที่ทาง รูปแบบแบบไหน หรือว่าจะมีรูปแบบ ที่แตกต่างกันไปจากที่เคยแสดงไว้แล้ว จึงปรารถนาที่จะทราบว่าเรานั้นจะประพฤติปฏิบัติตนเช่นไร เราจึงสามารถเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ได้นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. การที่เราจะประพฤติปฏิบัติตนเอง ให้เข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์นั้นเรา ก็ต้องเริ่มตามลำดับเช่นนี้ลูก

เริ่มตั้งแต่ รู้จักทุกข์ รู้ว่าการเกิดนั้นมันเป็นทุกข์ แล้วเราก็หาดูว่า อะไรคือเหตุแห่งทุกข์ ซึ่งถ้าเรายังไม่รู้จักทุกข์ ไม่รู้ว่าการเกิดมาในโลกใบนี้นั้น มันเป็นทุกข์ เราก็จะยังไม่หาทางออกจากทุกข์

ฉะนั้น.. บุคคลไม่เจอทุกข์ ไม่รู้ทุกข์ ย่อมไม่หาหนทาง แนวทางการประพฤติปฏิบัติ หรือวิธีแห่งการดับทุกข์ จึงต้องเจอทุกข์เสียก่อน หรือไม่ก็เห็นทุกข์เสียก่อน ทุกข์มากเท่าไรก็จะยิ่งมีความปรารถนาที่จะออกจากกองทุกข์มากเท่านั้น

บางคนสั่งสมบุญบารมีมามาก เมื่อครั้งเกิดมา ก็จะมีปัญญาแตกฉาน รู้ตื่น รู้แจ้ง ในทุกข์ทั้งหลาย ตั้งแต่เล็กแต่น้อยโดยที่ไม่ต้องผ่านพ้นความทุกข์ เร็ยารู้ทุกข์ ด้วยตัวของตนเอง เพียงแค่มองเห็นการเกิด การแก่ การเจ็บ และการตายแค่นั้นก็จะรู้สึกทุกข์มากมาย รู้สึกว่าจะต้องทำอย่างไรให้พ้นจากทุกข์

บางคนเกิดมาแต่เล็กแต่น้อยก็ มีปัญญารู้ตื่น มองเห็นทุกอย่างตามความเป็นจริง ไม่ลุ่มหลงยึดติด พัวพันมัวเมา กับสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่มันสมมุติมีอยู่ เห็นแต่เหตุแห่งทุกข์

ที่ซ่อนอยู่ในนั้น เรียกว่าสังขารมีมาดีแล้ว จึงรู้ จึงเห็น จึงเข้าใจแต่เล็กน้อย ออกบวช ตั้งแต่เป็นสามเณร ก็สามารถบรรลุธรรมได้ สามารถหาทางออกจากทุกข์ได้

บางคนเกิดมา ยังไม่รู้ว่าอะไรคือทุกข์ ก็ต้องเรียนรู้ไป ศึกษาไป เผชิญชีวิตไป กว่า จะรู้ทุกข์ ก็ผ่านไปแล้วครึ่งก่อนชีวิต ค่อยมาหาเหตุแห่งทุกข์ก็มี

บางคนมีหน้าที่ที่ต้องฝึกฝนเรียนรู้ทุกข์ก่อน ทั้งที่บารมีแห่งตนก็สั่งสมมามากอยู่ แต่จำเป็นต้องเรียนรู้ ตามรูปแบบของมนุษย์ทั่วไป เพื่อที่จะได้สอนเขาเหล่านั้นในการออกจากทุกข์ให้ได้ก็ต้องไปคลุก ศึกษากับทุกข์ก่อน

เราต้องรู้ก่อน **พระยารธรรม..**ว่านั่น คือการเลอะโคลน เลอะสิ่งสกปรกโสโครก ว่าที่นี้ คือบ่อแห่งไฟ ในวิภูสงสารนี้

มีไฟ คือ ความรัก โลภ โกรธ หลง

ไฟ คือ ความอยาก และความไม่อยาก

ไฟ ที่มันแผดเผาทุกสิ่งทุกอย่างให้มอดไหม้ไปตามกาลเวลา

ไฟ ที่มันทำให้ทุกสิ่งต้องดับต้องสูญไป ไม่เหลืออะไรแม้สักอย่าง

มันสมมุติมีขึ้นมาให้คนทั้งหลายดีใจ จิตทั้งหลายดีใจและ มันก็ต้องทำให้มอดไหม้ไปในที่สุดจนท้ายที่สุดแล้ว บุคคลหรือสิ่งของ ความรู้สึก หรือว่ากรรมวิบากก็ตาม มันก็ต้องดับ เสื่อมสลายไปตามกาลเวลา ตามเหตุแห่งมัน

วิภูสงสารนี้ เป็นทะเลทุกข์ ทะเลแห่งเพลิงไฟ จิตทั้งหลาย ต้องรู้เช่นนี้อย่างชัดเจน ก่อน

พระยารธรรม.. เมื่อรู้เช่นนี้อย่างชัดเจนแล้ว จึงค่อยดูเหตุแห่งการดับทุกข์ หรือวิธีของการดับทุกข์ เมื่อเรารู้ทุกข์แล้ว เราก็ต้องหาวิธีดับทุกข์ เมื่อเราหาวิธีดับทุกข์ เราก็ต้องหาให้เจอก่อนอีกว่าเหตุของทุกข์ คืออะไร คือว่าเรารู้จักทุกข์ แต่เราไม่รู้ที่ลูกว่าเหตุของมันคืออะไร เมื่อเราไม่รู้ว่าเหตุของมัน คืออะไร เราก็ดับให้ตรงเหตุไม่ได้

ที่นี้ เราก็ต้องมาพิจารณาดูว่า ความจริงแล้ว สรรพสิ่งทั้งหลายไม่มี เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เวียนวนกันไป หาอะไรจริงจังกับชีวิตไม่ได้ ยึดถืออะไรไว้ไม่ได้สักสิ่งสักอย่าง

ที่นี้ แปลว่าที่นี้เป็นโลก โลกแห่งสิ่งสมมุติ

ทุกข์ไม่มี สุขไม่มี เราไม่มี เขาไม่มี

ดวงจิตของเรา ก่อเกิดขึ้นมาไม่มีภูมิคุ้มกัน

ถูกกิเลสครอบงำ คือ เชื้อแห่งความหลงครอบงำเราแล้ว

นั้น

เราจึงถูกเขานำพาให้ทำ ชี้อสัง ให้สร้างกรรมดี กรรมชั่ว แล้วก็กันไปตามสิ่งเหล่า

เมื่อไหร่ ที่เราหมดกรรม หมดกิเลสตัณหา

เราก็จะหมดไป กลับคืนสู่ความเป็นอิสระ ความไม่มี

แท่งที่จริงแล้ว เหตุของทุกข์ ก็มาจากการมีเรา มีกิเลสครอบเรา และกิเลสตัณหา นั้น ก็สั่งให้เราสร้างกรรม กรรมก็สร้างเรา ที่สมมุติเป็นเราอีกทีหนึ่ง และเราที่สมมุติว่าเป็น เรา ก็สร้างกรรมต่อไปไม่รู้จบแล้วก็เวียนวนตามกรรม ไม่รู้จบอยู่อย่างนั้น

แท่งที่จริงแล้ว ไม่ใช่เรา ไม่ใช่กรรมของเรา ไม่ใช่กิเลสตัณหาของเรา ไม่มีเรา

แท่งที่จริงแล้ว ทุกอย่างว่างเปล่า

เมื่อรู้เช่นนี้แล้วเราก็หาอีกทีหนึ่งว่า แล้ววิธีแห่งการทำให้เราเข้าถึงการมีกำลัง มีสติ มีปัญญามากพอ ที่จะถอดถอนความเป็นเราได้ มันอยู่ที่ไหน คือวิธีใด เราก็พิจารณา ตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า เข้าไว้ดีกว่า การที่เรา นั้นจะสามารถดับกิเลสตัณหาแห่ง ตนได้ เราต้องประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบของความคิด คือการมีศีล ต้องรักษาศีล

เมื่อมีศีลแล้ว รักษาศีลแล้วอย่างบริสุทธิ์ ตามศีลที่ตนสมทานเอาไว้ เมื่อมีกรอบ ของศีลมาช่วยรักษาเรา เรารักษามัน มันก็รักษาเรา จนเรานั้นห่างไกลจากกิเลสตัณหา เรา รักษา มันได้ก็ข้อ มันก็รักษาเราก็ขึ้นของกำแพงที่จะขวางกั้นไม่ให้สิ่งที่ไม่ดี รั่วไหลเข้ามา เราจะถูกศีลนั้นป้องกัน ไม่ให้กิเลสตัณหาไหลเข้ามาทับถมเรา

เมื่อเรามีศีล เราไม่ทำกรรมชั่วมกับใคร

กรรมชั่วที่จะส่งผลกลับมาทำร้ายทำลาย ทำให้จิตใจของเรา รุ่มร้อน ย่อมไม่มี

เมื่อเรามีศีล ศีลย่อมป้องกันเราไม่ให้กิเลสตัณหาไหลเข้ามาทับถมเราเพิ่ม

จิตที่ปราศจากกิเลสและกรรมวิบาก ปราศจากมากเท่าไร ก็จะมีปัญญารู้ตื่น

รู้แจ้งมากเท่านั้น มีความสงบ มากขึ้นเท่านั้น

ที่นี่ เมื่อเรามีศีลแล้ว เราก็จะสงบ จะสว่าง เมื่อสงบและสว่าง เราย่อมรู้ว่า เราจะ ต้องทำให้ชีวิตของเราเป็นไปในทิศทางใดที่ดีขึ้น

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเรารู้แจ้งรู้ตื่นเช่นนี้ เราก็ย่อมทำแต่สิ่งที่เกิดประโยชน์แก่ เรา ในทิศทางที่ดี

ฉะนั้น.. ให้เริ่มต้นด้วย การมีศีล มีศีลแล้วก็หมั่นฟังธรรม

ฟังธรรมให้เข้าใจ ให้รู้แนวทางของการประพฤติปฏิบัติ

ฝึกฝนไปเรื่อยๆ ให้รู้ว่าการที่เราจะไปสู่ความพ้นทุกข์
คือการเป็นองค์พระอรหันต์นั้น เราต้องปฏิบัติเช่นไร
ฟังธรรมเพื่อรู้เป็นแนวทาง
ฟังธรรม เพื่อรู้แผนที่จะไปสู่การเป็นองค์พระอรหันต์
เมื่อจิตใจสงบ ด้วยการมีศีล
เมื่อจิตใจสงบด้วยการปราศจากกิเลสตัณหา
สงบด้วยการปราศจากกรรมวิบาก

ฟังธรรม ก็เข้าใจดี ทำสมาธิ ก็ได้ เพราะว่าสงบดี ฝึกฝนปัญญา ก็ได้รวดเร็ว ว่องไว
เพราะไม่มีกิเลสตัณหา และกรรมวิบากรบกวนมากเหมือนการไม่มีศีล ไม่มีสิ่งรบกวน
มากมายย่อมสามารถค่อยๆ ขัดเกลาดวงจิตของตนเอง ให้สะอาดขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเจอกับ
อุปสรรคปัญหาใด เจอกับอะไรก็ตาม ย่อมรู้เท่าทัน สามารถที่จะประพฤติปฏิบัติตน
จนข้ามพ้นอุปสรรค ปัญหานั้นได้ เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. เมื่อเรารู้แนวทางแห่งการดับเหตุแห่งทุกข์ว่า คือการมีศีล มีศีลแล้ว
ก็จะมีธรรมเข้ามาในจิตใจ จะมีสมาธิ และก็มีปัญญาแตกฉาน ขึ้นในตัวของเราโดยธรรมชาติ
มันเป็นอย่างนั้นเอง เราก็ไม่จำเป็นต้องดิ้นรนอะไรมากมาย เราก็แค่ทำตามโดยการรักษา
ศีลโดยการฟังธรรมโดยการมีสมาธิ ฝึกสมาธิ ทำสมาธิ แล้วก็ฝึกฝนปัญญา

หรือว่าปัญญา มันก็จะแตกขึ้นมาเรื่อยๆ ตามการมีศีล มีธรรม มีสมาธิของเรา
และปัญญา ก็จะไปส่งเสริมให้ตัวศีล ตัวธรรม ตัวสมาธิ แข็งแรงขึ้น มันก็จะค้ำกันไป 4 อย่าง
ก้าวนี้ เปรียบเสมือนมีรถที่มันมี 4 ล้อ มันก็สมบูรณ์ทั้ง 4 ล้อแล้ว มันย่อมพากัน ช่วยกัน
ขับเคลื่อน พาให้เราไปถึงจุดมุ่งหมายในที่สุด

เมื่อเราประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบแห่ง ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญาแล้ว
จิตใจของเราจะค่อยๆ เลื่อนระดับ เข้าสู่การเป็นพระอริยบุคคลขั้นที่ 1 คือ พระโสดาบัน
ค่อยๆ พาให้เราเจริญก้าวหน้าไปถึงการเป็นพระอริยบุคคลขั้นที่ 2 คือ พระสกิทาคามี
ค่อยๆ พาเราให้ไปถึงระดับของพระอริยเจ้า อริยบุคคลขั้นที่ 3 คือ พระอนาคามี
และในที่สุด ก็จะนำพาให้เราไปถึงการเป็น องค์พระอรหันต์ ได้ในที่สุด ความสำเร็จของเรา
ย่อมมี..ลูกเอ๋ย

ฉะนั้น.. ให้เริ่มต้นจากการรู้ทุกข์ รู้เหตุแห่งทุกข์ รู้วิธีดับทุกข์ และประพฤติปฏิบัติ
ตามวิธีนั้นให้ได้ แล้วจิตก็จะค่อยๆ เลื่อนขึ้นมา สู่การเป็นพระอริยเจ้า เข้าถึงกระแสแห่ง

พระนิพพานเป็นลำดับๆไป เมื่อถึงระดับที่ 1 เพราะเรามี ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา แล้ว เราก็ยอมค่อยๆ ขยับเข้าถึงระดับที่ 2, ที่ 3 และในที่สุดการถึงซึ่งความเป็น องค์พระอรหันต์ ของเราย่อมต้องมี เช่นนี้ละ พระยารธรรม.. พอจะเข้าใจบ้างแล้วหรือยัง แนวทางการประพฤติปฏิบัติในะลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ลูกพอจะเข้าใจรูปแบบของการประพฤติปฏิบัติ ตามที่พระพุทธองค์ ทรงชี้ทางให้ ในวันนี้แล้วเจ้าค่ะ ลูกเข้าใจว่าให้เรา นั้น รู้ทุกข์ รู้เหตุแห่งทุกข์ รู้วิธีดับทุกข์ แล้วก็ทำตาม วิธีนั้นไปเรื่อยๆ จิตของเราจะเข้าสู่กระแสแห่งพระนิพพาน คือ การเป็นพระอรหันต์ ในระดับที่ 1, 2, 3 และ 4 เราจะสามารถเข้าถึงการเป็น องค์พระอรหันต์

การกระทำใดก็ตามที่มันเป็นสิ่งที่อยู่ในข้อบัญญัติ หรือว่าคำสอนของพระพุทธองค์ แล้ว ถ้าเราได้ทำตาม มันยอมเจริญงอกงามไปเรื่อยๆ ตามเหตุตามปัจจัยของมัน มีศีล มี ธรรม มีสมาธิ ก็จะมีปัญญา

ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา จะช่วยให้เราขัดเกลา กิเลสตัณหา ดับกิเลสตัณหาแล้ว ก็จะดับการเกิดได้ การเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ก็คือ การดับการเกิดได้นั้นเอง พอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วละเจ้าค่ะ แต่ พระพุทธองค์เจ้าขา.. ยังมีหนทางอื่นๆ อีกมั๊ยเจ้าค่ะ เราจะยึดเป็นการปฏิบัติในะเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : ยังมีหนทางอื่น แนวทางอื่น ที่เราจะสามารถหยิบยก ขึ้นมา พิจารณาได้เช่นเดียวกัน..พระยารธรรมเอ๋ย ขึ้นอยู่กับว่าเรานั้นจะมองมุมไหน จะยกอะไร ขึ้นมา ทำให้เราเข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ แต่ว่าสิ่งที่ได้กล่าวมานั้น ก็คือ สิ่งที่ควร พิจารณาเป็นขั้นต้น หรือเป็นแนวทางหลักแห่งการพิจารณาลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ แล้วลูกจะขอร้องถึงแนวทางต่อไป ลูกมีความปรารถนา ที่จะทราบเอาไว้ละเจ้าค่ะ ว่าเราจะมีแนวทางอื่นอีกหรือเปล่า แต่ว่าลูกจะขอร้องเป็นคิลิป ที่ 2 หรือตอนที่ 2 นะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 330 **การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ ๒**

ในเช้าของวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรค์
เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เฝ้าฟังธรรมวิธีการประพฤติปฏิบัติ ให้ตนเองเข้าถึงความ
เป็นองค์พระอรหันต์แบบที่ 1 แล้ว ข้าพระพุทธเจ้าจึงได้ทูลถาม ถึงแบบที่ 2 ต่อไป
ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. แล้วหนทางที่ 2
ที่เราจะเข้าสู่การเป็นพระอรหันต์ละเจ้าคะ เราจะต้องประพฤติปฏิบัติเช่นไร ขอพระพุทธ
องค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. เส้นทางต่อไป เราก็ประพฤติปฏิบัติพิจารณาตามนี้ ก็แล้วกัน
นะลูก ให้เราหมั่นฝึกฝนตน ตั้งแต่การรู้จักการทำทาน การที่เรารู้จักการทำทาน จะทำให้
จิตใจของเราอ่อนโยน รู้จักเมตตาให้อภัย เอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น รู้จักการสละ ละซึ่งความยึดติด
ในสิ่งของข้าวของ ยึดมั่นถือมั่นในตนในของของตน

เราต้องทาน ทานด้วยใจ ทานด้วยคำพูด ทานด้วยการกระทำ

ทานด้วยสิ่งของ ข้าวของ ทานทุกสิ่งทุกอย่างที่เรา มี ที่เราพอจะแบ่งปันแก่ผู้อื่นได้
ต้องฝึกทำทาน ทำตั้งแต่ การช่วยเหลือผู้อื่น

ให้อภัยผู้อื่น การหยิบบิ้นสิ่งของข้าวของ ช่วยผู้อื่น

เพราะการทำทาน จะฝึกฝนให้เราเป็น ผู้มีจิตใจสูง

เมื่อเรามีจิตใจที่สูงแล้ว เราก็จะรักษาศีลได้ลูก

เราก็มาดูที่ตัวของศีล อีกทีหนึ่ง ว่าเรานั้นบกพร่องในศีลข้อใด เพราะอะไร
เมื่อเรานั้นดูที่ศีล ใช้ความเมตตา ใช้ความเอื้อเฟื้อ ใช้การให้อภัยทาน การช่วยเหลือเป็น
ทาน ใช้การให้สิ่งของเป็นทานเหล่านี้ มาช่วยกำหนดจิตใจของเรา เราก็จะมีศีล
การเบียดเบียนผู้อื่นด้วยคำพูด ความคิด การกระทำ สิ่งเหล่านี้ มันก็จะเบาบางลงจนเรา
สามารถรักษาศีลได้จนครบ เมื่อเรารักษาศีลในระดับขั้นต้น คือการมีศีล 5 เรารักษาศีลนั้น
นานๆ ไป สันสมความดีนั้นไป เราก็จะมีจิตใจที่ปรารถนาความสงบยิ่งขึ้น ก็เลิสเบาบางมาก
ขึ้นแล้ว เราก็จะปรารถนาที่จะออกบวช

เมื่อเราฝึกการออกบวช เป็นระยะๆ เช่นไปถือศีล 8 รักษาศีล 8 เป็นบางครั้งบางคราว ก็จะทำให้จิตใจของเราเข้าถึงธรรมได้มากขึ้น เข้าถึงความจริงได้มากขึ้น

ปัญญา ก็จะเกิดแก่เรา ปัญญาแห่งธรรม เริ่มสว่างไสว ส่องให้เราเห็นทางที่จะเดินไปสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ชัดเจนขึ้น และเราก็จะค่อยๆ ฝึกฝนปัญญาไปเรื่อยๆ การทำทาน การมีศีล การมีการออกบวช ส่งผลให้เรามีตัวปัญญา ตัวปัญญา ก็จะบอกให้เรามีความเพียรให้มาก เราก็จะทำความเพียรไปเรื่อยๆ ทำดีไปอย่างไม่ท้อถอย ไม่หยุดทำ ความเพียรของเรา ก็จะสอนให้เรานั้นรู้จักความอดทน

เมื่อเรานั้น มีความอดทน อดกลั้นในสิ่งที่เราต้องทำ ต้องเป็น ต้องประพฤติปฏิบัติ ความดีทั้งหลาย ที่มีศีล มีธรรม หรือว่าต้องมีการประพฤติปฏิบัติ ที่ต้องใช้ความอดทนมาก ในการเข้าช่วยให้ความสำเร็จของเราไปถึงจุดมุ่งหมายก็จะเกิดขึ้นกับเรา การทำทานก็ทำได้ การมีศีลก็มีได้ การที่จะออกบวช ก็สามารทำได้ เพราะว่า เรามีความอดทน มีความเพียร เกิดขึ้นในเราแล้ว

ที่นี้ เราก็ไปดูว่าเราตั้งสัจจะไว้ยังงัยบ้างกับการที่ตั้งใจว่า จะทำในสิ่งนั้นให้ได้ ให้สำเร็จ เรามีความเพียร ความอดทน ย่อมทำถึงการมีสัจจะที่ตั้งเอาไว้ ด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง มันจะค้ำหนุนกัน ดันกัน ช่วยกันพาเราให้ไปให้ถึงจุดมุ่งหมาย ที่เราตั้งสัจจะเอาไว้

ที่นี้ เราก็อธิษฐานว่า เราจะประพฤติปฏิบัติให้เราเข้าถึงในความสุขใด เช่น ให้เข้าถึงการเป็น พระอริยบุคคลชั้นต่างๆ หรือถึงซึ่งความพ้นทุกข์ เราก็อธิษฐานจากความดีของเรา นี้ เพื่อที่เรานั้น จะได้น้อมเอาพลังความดีของเรา เข้ามารวมเป็นพลังความดี ที่จะช่วย ค้ำหนุนให้ก่อเกิด สิ่งที่เราอธิษฐานนั้น

ความเมตตาก็ย่อมก่อเกิดขึ้น หากเราเข้าถึงแรงที่เราอธิษฐาน หรือสิ่งที่เราอธิษฐาน ไว้แล้วจิตใจของเรา ก็จะสูงขึ้นความเมตตาที่กว้างขวางขึ้น อย่างหาที่สิ้นสุดมิได้เลย ก็จะมีแก่เราความเมตตา มีแก่เรามากเท่าไร ละเอียดลึกเท่าไร การประพฤติปฏิบัติดีของเรา ก็จะมีมากเท่านั้น

เพราะความเมตตา จะช่วยให้เราไม่เบียดเบียนใครเลย แม้แต่นิดเดียว จะช่วยให้เรานั้น มีความเมตตาแก่ผู้อื่นมาก เมื่อมีความเมตตาแก่ผู้อื่นมาก การทำความดี สิ่งอื่นๆ ก็จะเพิ่มมาก การทำความชั่ว ก็จะไม่มี

เมื่อเรามีเมตตา มาก จนถึงจุดหนึ่ง เรานั้นก็จะเข้าใจว่าการเมตตาที่มากไปนั้น มันเป็นอย่างงี้ เราต้องดึงตนเอง ให้มาอยู่บนความวางเฉย เพราะว่าวัฏสงสารนี้ เขามีกฎ

มีกติกาของเขาอยู่ ทุกคนเกิดตามกรรม ทุกคนเกิดเพราะยังลุ่มหลงอยู่ ทุกคนเป็นไปตามกรรมแห่งตน

เราไม่อาจเปลี่ยนโลกได้ เราทำได้ คือ เป็นแต่เพียงแค่ผู้บอกทาง ชี้ทางแก่ผู้อื่นให้ เขาเหล่านั้นได้รู้ได้เข้าใจในสิ่งที่เราชี้ทางบอกทางแก่เขาเท่านั้น เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไร

องค์พระพุทธรูปเจ้านั้น ท่านบังเกิดขึ้นอยู่ก่อนนี้หลายพระองค์ ตั้งแต่องค์ปฐม จนถึงองค์ปัจจุบันนี้ ท่านก็ยังทำได้เพียงแค่บอกทาง

ฉะนั้น.. เราต้องอุเบกขาวางเฉยบ้างแล้ว กับความเมตตาที่มี เราจะได้ไม่เป็นทุกข์ ไม่เบียดเบียนตนเอง เมตตาจะช่วยให้เราไม่เบียดเบียนผู้อื่น อุเบกขาก็จะช่วยให้เราไม่เบียดเบียนตนเอง

เมื่อเราประพฤติปฏิบัติ ยึดแนวทางของการทำความดี ตามบารมี 10 ทศนี้ ก็จะช่วยให้เราเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์ ได้เช่นเดียวกัน มันเป็นแนวทาง ที่จริงๆ แล้วก็อยู่ในสิ่งเดียวกัน แต่สามารถมองแยกออกมา ได้เป็นหลายรูปแบบ ตามแนวความคิด ตามแนวมุมมองของแต่ละดวงจิต ที่จะยึดถือเอาสิ่งใดมาประพฤติปฏิบัติ เพื่อนำพาตนให้เข้าถึง ความเป็นองค์พระอรหันต์ อย่างนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. สิ่งที่ดีดวงจิตทั้งหลาย สามารถน้อมไปประพฤติปฏิบัติ เพื่อสร้างให้ตนเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ สิ่งเหล่านี้ละ.. พระยารธรรม ควรประพฤติปฏิบัติกันนะลูก

ทำทาน ทานทุกสิ่งทุกอย่างที่มี

รักษาศีล ตามที่ตนสมาทาน และพอจะรักษาได้อย่างเป็นกลางไม่ตั้งไป ไม่หย่อนไป เมื่อมีโอกาส ก็ต้องอธิษฐานการออกบวชบ้าง

ถ้าเราไม่มีโอกาสบวชตลอด เราก็บวชเป็นบางครั้ง บวชใจ บวชกาย บวชวาจาของเรา ด้วยศีล 8 เสียก่อน เมื่ออานิสงส์แห่งบุญการออกบวชของเราสั่งสมไปเรื่อยๆ เราก็จะได้บวชจริงๆ เอง การออกบวชจะช่วยให้เรามีปัญญา

ควรที่จะรักษาปัญญา ฝึกฝนปัญญา มีความเพียร มีความอดทน มีสัจจะ มีอธิษฐาน มีเมตตาและมีอุเบกขา เราควรที่จะมีสิ่งเหล่านี้ไว้ เป็นอย่างก้าวต่างๆ ที่เราจะเดินตามอย่างก้าวเหล่านี้ ด้วยการประพฤติปฏิบัติลูก มันมีประโยชน์หลายอย่างเลยทีเดียว ที่ซ่อนอยู่ในแต่ละอย่าง มันมีเหตุที่ดี ที่ซ่อนอยู่ในสิ่งเหล่านี้ ขอเพียงแค่ให้เราอย่างก้าวเข้าไปในแต่ละ

ก้าว เราก็จะสามารถเจอกับความดีที่ซ่อนอยู่ในแต่ละจุด เราก็ค่อยๆ ไปทีละจุดๆ ค่อยๆ
สั่งสมไป

จนเรานั้นสามารถประพฤติปฏิบัติ จนบารมีของการทำทานนั้นเต็ม

บารมีของการรักษาศีลนั้นเต็ม

บารมีของการออกบวชนั้นเต็ม

บารมีของการปัญญา นั้นเต็ม

บารมีของความเพียร ความอดทน หรือสัจจะก็เต็ม

บารมีของการอธิษฐาน เมตตา อุเบกขาเต็ม

เราก็สามารถเข้าถึง ความรู้ตื่น รู้แจ้งในสรรพสิ่งทั้งหลาย

สามารถดับกิเลสแห่งตนและเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ได้ในที่สุด

เช่นนี้ละ.. **พระยารธรรม** และการประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นองค์พระ
อรหันต์ นั้นก็ไม่ใช่ว่าทุกดวงจิต จะต้องบำเพ็ญบารมี 10 ทศ มากเท่ากัน ขึ้นอยู่กับว่าดวง
จิตใด มีถึงใบเล็ก หรือใหญ่แค่ไหน คือ หมายถึงกำลังจิต กำลังใจ กรรมวิบาก เหตุที่เป็น
ไปเป็นมา ของแต่ละดวงจิตมันมีมากมีน้อย บางคนก็สั่งสมน้อยถ้าเทียบกับคนอื่น บางคน
ก็ต้องสั่งสมบารมี 10 ทศ มาก ถ้าเทียบกับคนอื่น ๆ บางคนก็มากแบบกลางๆ แต่ทุกสิ่งทุก
อย่างนั้นไม่มีความสำคัญว่ามากหรือน้อย สำคัญอยู่ที่ว่าเรานั้น เต็มของเราเต็มหรือเปล่า

ดูแค่ เราเต็ม..ลูกเอ๋ย กำลังจากการทำความดี โดยการทำความเรามีแค่ไหน
เราทำให้สุดพลังกำลังความรู้ความสามารถที่เรามีอยู่

การที่เรานั้นจะมีศีล มีธรรม มีสมาธิ มีปัญญา หรือว่าเรานั้นจะมีการออกบวช
มีความเพียรคือบารมีทั้ง 10 ตัว ความดีทั้งหมดทั้งหมดที่เราต้องสั่งสม ต้องทำนั้นนะลูก
มันต้องเต็ม

เต็มเฉพาะของเรา เปรียบเสมือนถือน้ำไปคนละใบ เพื่อรองรับน้ำให้เต็ม
ภาชนะของตนนั้น ภาชนะของตนอาจเล็ก ของคนอื่นอาจใหญ่ หรือกลาง นั่นก็เรื่องของ
เขา ขอเพียงแค่ว่าเราเต็มภาชนะของเราให้มันเต็ม เปิดน้ำแห่งทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา
วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาให้มันเต็มถึง เต็มขวด หรือภาชนะที่เราเอาไป
ของเรานั้นให้เต็ม ถ้าวางใช้ได้ แล้วเราก็จะสามารถที่จะประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็น
องค์พระอรหันต์ได้

นี่ละ **พระยารธรรม..** คือ หนทาง หรือแนวทาง ในการปฏิบัติ เพื่อเข้าถึงการเป็น

องค์พระอรหันต์ อีกรูปแบบหนึ่ง จงประพฤติปฏิบัติตาม เช่นนี้เกิดลูกแล้วลูกนั้นก็
สามารถ เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ได้ในที่สุด

จงพิจารณาตามนี้ อยู่บ่อยๆ ว่าเราได้ทำตัวไหนบ้าง เราขาดตัวไหนบ้าง เราต้อง
เติมตัวไหนบ้างเต็มแล้ว หรือว่ายังต้องฝึกฝนอะไรอีก แล้วจงเติมสิ่งเหล่านี้ไปเรื่อยๆ ให้ครบ
ให้เต็ม 10 ทิศ ของเราเอง ตามกำลังของเราเอง แล้วเราก็จะสามารถเข้าสู่การเป็นองค์พระ
อรหันต์ได้ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง ลูกพอจะ
เข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าเรามีแนวทาง หนทางอะไรบ้างที่เราจะยึดในการทำความดี เพื่อ
เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังพระพุทธรเจ้า
ค่ะ ไหว้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่อีกนะเจ้าค่ะ

เพราะลูกคิดว่า คงมีหนทางอีกแน่ ในการจะพิจารณา ลูกปรารถนาที่จะรู้หนทาง
หลายแนวทาง หลายวิธีคิด เพื่อที่จะไปสู่การเป็นองค์พระอรหันต์นะเจ้าค่ะ แต่วันนี้ลูก
กราบขอลาก่อน ไหว้พรุ่งนี้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่นะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 331 **การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ ๓**

ในเช้าของวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรมถึงเรื่องของการพิจารณา ตรวจจิตของตน ผีกจิตของตน ให้เป็นองค์พระอรหันต์แนวทางที่ 3 หรือแบบที่ 3 นะเจ้าคะ เราจะสามารถพิจารณาแบบไหนได้บ้างหรือเจ้าคะ ในแบบที่ 3 นี้ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอเย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังธรรม ตามที่ลูกนั้นได้ยิน แล้วพิจารณาตามนะลูก

ในแบบที่ 3 ที่เราจะสามารถ พิจารณาตามแนวทางนี้ เพื่อฝึกฝนตนให้ตัวของเราเข้าไปสู่การเป็นองค์พระอรหันต์นั้นเราจะต้อง ฝึกตัด ฝึกละ ฝึกให้เห็นความเป็นจริง ความไม่เที่ยงของเรามีเรา ความไม่มีเรา เราต้องฝึกให้เห็น ความมี และความไม่มีในเราลูก

โดยพิจารณา ถอดถอนความเป็นเรา ให้มันเห็นอย่างชัดเจน ว่าความจริงแล้ว เราที่มีอยู่ มันอยู่ที่ไหน ให้เห็นตัวเรา เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในเราอย่างชัดเจน แล้วก็ทำให้ลูกนั้น สามารถรู้ตามความเป็นจริงรู้ว่า เราไม่มี ตัวเราของเราไม่มีเลยลูก ก็จะสามารถถอดความยึดมั่นถือมั่น ในสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย จนกลายเป็นองค์พระอรหันต์ได้ เช่นเดียวกัน

พระยาธรรมเอเย.. องค์พระอรหันต์บางองค์ ท่านก็ใช้หนทางนี้ โดยการประพฤติปฏิบัติตาม

พระยาธรรมเอเย.. หนทางนี้ นั้นต้องมีสมาธิ ต้องมีสติ เสียก่อน ต้องรวมกำลังแห่งสมาธิ แล้วใช้สติ ระลึกรตาม ให้ตัวปัญญา นั้น มันแตกฉาน ลองทำตามดูนะลูก

ลูกนั้น ตั้งใจน้อมพลังเข้ามาสู่ศูนย์กลางกายแห่งตนให้พลังเย็นๆ ลงมากระทบที่ฝ่ามือขวา กระทบที่ฝ่ามือซ้าย น้อมเข้าไปสู่ศูนย์กลางกาย จนเกิดฉานสมาธิขึ้นมาเล็กน้อยแล้วก็เอาความสงบ เอาสมาธิเล็กน้อยนั้น เข้ามาพิจารณา ถอดถอนความเป็นเรา

รูปไม่เที่ยง คือ รูปร่างหน้าตา ร่างกาย ตัวเรา นี่ละลูก รูปของเรานั้น มันไม่เที่ยง แต่ก่อนเป็นรูปเด็กเล็ก ๆ แล้วก็ เป็นรูปของเด็กโตขึ้น แล้วก็ เป็นรูปของผู้ใหญ่ แล้วก็ เป็นรูปของ คนแก่ แล้วรูปของ คนแก่นั้นก็จะป่วย จะเจ็บ ตายไป รูปไม่เที่ยงหนอ รูปนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปหาเอาอะไรจริงจัง ในรูปนี้ไม่ได้

ภาวนาไป รูปไม่เที่ยง ได้แก่ รูปร่างของเรานี้ละมันไม่เที่ยง

รูปไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตนของเรา ไม่ใช่เรา

เขานั้นประกอบขึ้นมาจากสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ทั้งกรรม ทั้งกิเลส ผลของกรรม

ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ เลยประกอบกันขึ้นมา เป็นรูปขึ้นมา

แต่ในความเป็นจริงแล้ว รูปไม่เที่ยง

ทีนี้ เราก็ไปพิจารณาอีกว่า ความเจ็บปวด ความรับรู้ สุข ทุกข์ มันก็ไม่เที่ยง

เวทนา ไม่เที่ยง เขา คือ ความเจ็บปวด ที่มี ที่ซ่อนอยู่ในรูป

เมื่อรูปไม่มี เวทนาจึงไม่มี

คนที่เขาตายแล้ว ความเจ็บปวดของเขาอยู่ที่ตรงไหน ต่อให้ใคร จะเอามัดไปใส่ ร่างกายนั้นให้เป็นชิ้นๆ ความเจ็บปวด ความรับรู้ สุข ทุกข์ในร่างกาย มันมีตรงไหน มันไม่มี เวทนาจึงไม่เที่ยง มัน เป็นของรูป เป็นของร่างกาย ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา

เวทนาไม่เที่ยง มัน เป็นสิ่งหนึ่งที่ประกอบเข้าไว้ อยู่ในร่างกายนี้ ทำให้รับรู้สุข ทุกข์ รับรู้ความเจ็บปวด หรือสบาย ที่มันเกิดขึ้นในร่างกายนี้เท่านั้น

สัญญา ก็ไม่เที่ยง ความจำนั้นหมายความว่าสิ่งนั้น คือสิ่งนี้ สิ่งนี้ คือสิ่งโน้น ความจำเหล่านี้ มันก็ไม่เที่ยง มันก็แค่จำไว้ บันทึกเอาไว้ เพื่อให้เราดำรงชีวิต ไปตามเหตุตามปัจจัย

มันเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำงานอยู่ในร่างกายนี้ เพื่อให้เราประกอบการดำรงชีวิตให้สมบูรณ์ ให้จำได้ว่า สิ่งนั้นคืออะไร สิ่งนี้คืออะไรให้มีสติระลึก รู้ และจะได้ดำรงชีวิตไปอย่างถูกต้อง ตามขั้น 5 ตามร่างกาย ตามการมีชีวิตอยู่นั้นเท่านั้น

ในความเป็นจริงแล้ว มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวใจตนอะไรของเราเลย มัน เป็นเพียงแต่ สิ่งที่ตั้งเอาไว้ อยู่ในกาย เพื่อที่จะจำสิ่งนั้น สิ่งนี้ เข้าไว้เท่านั้น

คนที่ร่างกายดับไป ต่อให้เรานั้น จะทำอะไรกับเขา เขาก็คงไม่รู้เรื่องความจำเหล่านี้ สัญญาเหล่านี้ ก็จะหายไป ดับไป ตามร่างกายนี้ เขาไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา สัญญา ก็ไม่เที่ยง ไม่มีในเรา เราไม่มีในเขา

ต่อไปสังขาร ก็ไม่เที่ยง เพราะสังขารนั้น คือ ความคิดปรุงแต่ง ที่เรานั้นมีขึ้นมา เพื่อจะได้คิดว่าจะทำสิ่งนั้น สิ่งนี้ หรือสิ่งไหน คิดปรุงแต่งไป ตามขั้น 5 ตามเหตุของการ ดำรงชีวิต

เมื่อกายนี้ดับไป ตายไป ความคิดปรุงแต่งมันอยู่ที่ไหน มันไม่มี มันไม่ใช่ตัวเรา ไม่ใช่ของเรา มันเป็นของร่างกาย เป็นระบบหนึ่งของร่างกาย ที่มันถูกสร้างขึ้นมา เพื่อที่จะให้ คิดได้ คิดออก ปรุงแต่งไปตามเหตุ ตามเรื่อง ตามราว เพื่อที่จะได้ทำไป เป็นไปตามสิ่งเหล่านั้น นึกคิดไปตามเรื่องราวของการปรุงแต่งนั้นเท่านั้นเอง เมื่อกายดับ การปรุงแต่งมันอยู่ที่ไหน

วิญญาณก็เช่นเดียวกัน วิญญาณ ก็ไม่เที่ยง เช่นเดียวกัน มันเป็นเพียง สิ่งที่ทำให้ร่างกายนี้ ระลึกรู้ รู้ในสิ่งที่กระทบเข้ามา ผ่านหู ผ่านตา ผ่านสัมผัสต่างๆ แล้วก็ส่งเข้าไปที่ การปรุงแต่ง คือ สังขาร มันก็ส่งข้อมูล ต่างๆ เข้าไปสู่กายให้มีความจำ อย่างนั้นอย่างนี้ มีการปรุงแต่ง อย่างนั้นอย่างนี้ มีความรู้สึกสุข รู้สึกทุกข์ รู้สึกเจ็บ ไม่เจ็บ อย่างนั้นอย่างนี้ อยู่ในรูปเท่านั้นเอง

แท้ที่จริงแล้ว สิ่งเหล่านี้ มันเรียกว่า ขั้น 5 เรียกว่าร่างกาย เรียกว่าเรา สมมุติว่าชื่อว่า นาย ก.สมมุติว่าชื่อว่า นาย ข. ชื่อไปอย่างนั้นตามสมมุติ

นี่หรือชีวิต มันไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนไม่ใช่ชีวิต ไม่ใช่เราไม่ใช่เขา ปล่อยการยึดติดในนี้ ไปเสียเถิด

องค์พระอรหันต์ ท่านหมั่นพิจารณาเช่นนี้อยู่เป็นประจำๆ ไม่ว่าจะท่านจะเดินอยู่

ท่านก็จะพิจารณา ถึงรูปว่ามันไม่เที่ยง

ถึงสังขารว่ามันไม่เที่ยง

ถึงสัญญาว่ามันไม่เที่ยง

ถึงเวทนาว่ามันไม่เที่ยง

ถึงวิญญาณว่ามันไม่เที่ยง

ก็คือจะจับทั้ง 5 อย่างนี้ มาพิจารณาไปมาสลับกันไปมา แม้อาจจะไม่ได้เรียงเรียงกันให้ตรงเป๊ะ แต่ก็รู้ว่าส่วนประกอบทั้ง 5 ส่วนนี้ มันรวมกันมา ประกอบกันเข้า แล้วก็ทำงานอยู่ในร่างกายเรา แล้วก็สมมุติว่าเป็นเรา

ส่วนจิตนั้น ก็มายึดเอา ถือเอา ว่าสิ่งเหล่านี้ เป็นเรา เป็นของเรา

มาหลงยึดรูป ว่าเป็นเรา

หลงยึดความเจ็บปวดต่างๆ ความทุกข์ต่างๆ เวทนา ว่าเป็นเรา เป็นของเรา

หลงยึดสัญญา ว่าเป็นเรา เป็นของเรา

หลงยึดสังขาร ว่าเป็นเรา เป็นของเรา

หลงยึดวิญญาณ ว่าเป็นเรา เป็นของเรา ที่แท้แล้ว ไม่ใช่เลย

ไม่มีเราในเขา ไม่มีเขาอยู่ในเรา

รูป ก็ไม่ใช่ของเรา ความเจ็บปวด ความระลึกรู้ สุข ทุกข์ เวทนาต่างๆ นั้น ก็ไม่ใช่ของเรา สัญญา ก็ไม่ใช่ของเราความจำเหล่านั้น ไม่ใช่เรา สังขาร คือ ความคิดปรุงแต่ง หรือว่าวิญญาณ สิ่งเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่เรา

มันคือเรื่องของขันธ์ 5 เป็นเรื่องของร่างกาย เป็นของกองทุกข์ 5 กองมารวมกัน ประกอบขึ้นสมบูรณ์แล้ว แล้วเราก็ยึดเอา ถือเอาว่าเป็นเรา เป็นตัวเป็นตน เป็นของเรา เท่านั้น พิจารณาอยู่อย่างนี้ไปมา พิจารณาอย่างนี้อยู่บ่อยๆ ก็จะสามารถถอดถอนความเป็นเรา เป็นของเรา เข้าใจในเรื่องของร่างกาย สามารถถอดถอนความลุ่มหลง ความยึดติด ในร่างกายนี้จนมองเห็นความเป็นจริง ที่ซ่อนอยู่ในร่างกายนี้ อย่างแจ่มแจ้ง จิตของเราก็จะรู้ตื่น ตื่นว่านี่ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา ก็จะสามารถถอดถอนจิตออกจากกิเลสตัณหาได้ โดยระลึกรู้ว่านี่ไม่ใช่ตัวตนของเรา

เมื่อจิตรู้ตื่นแล้ว ก็จะเข้าใจไปในเชิงลึกเองว่า กายนี้ เกิดขึ้น มาจากผลของกรรม ทำกรรมใด ก็จะได้เกิดมาตามกรรมนั้น กายนี้ เกิดขึ้นเพราะทำกรรม เมื่อเรารู้แล้วว่ากายนี้ไม่ใช่ของเรา เราก็จะไม่มีความยึดมั่นถือมั่นในกาย จนต้องไปก่อกรรมชั่ว

เรารู้ว่า การทำความดี จะพาให้จิตของเราสูงขึ้นเรื่อยๆ และสามารถโยกจิตออกจากความมี มีกายนี้ เราจะสามารถดับความยึดมั่นถือมั่นนั้นได้ เราผู้ซึ่งเป็นดวงจิต ก็จะถอยห่างออกจากผลของกรรม คือ กายนี้ และเราก็จะรู้ว่ากิเลส คือ สิ่งก่อสร้างให้เกิดกรรม

แต่เมื่อเราสามารถพิจารณาอยู่บ่อยๆ จนเรา ถอดถอนความยึดมั่นในตัวตน รู้แจ้งตามความเป็นจริง กิเลส ก็จะไม่มีความอำนาจต่อจิตอีก จะสั่งให้จิตทำอะไรไม่ได้อีกต่อไป จนเรานั้น ก็มาระลึกรู้ดีกว่า เมื่อเรายังถือตัวจิตอยู่ ยึดตัวจิตอยู่ จิตนั้นก็จะเป็นที่ตั้งแห่งตัวตนอีกทีหนึ่ง

ฉะนั้น.. เราก็ควรที่จะสลายตัวของจิตนั้น ทิ้งไปด้วยไม่ควรยึดติดสิ่งใด ปล่อยให้มันคลาย คลายจากความยึดว่ามี ปล่อยให้มันว่างไป ปล่อยให้หมดจากความมี ไปจนเรานั้น จะเข้าสู่สภาวะของความไม่มี เมื่อเข้าสู่สภาวะของ ความไม่มีแล้ว สัมผัสถึงความ

ละเอียดสุดของความไม่มี นั้นแล้ว ก็จะเข้าสู่การ มี กับ ไม่มี เสมอเหมือนกัน

จิตนั้นก็จะมี ไม่มี เป็นแค่สิ่งที่มีนละเอียดอ่อนที่สุด อยู่ในสถานที่ที่ว่างเปล่า มีก็ได้ ไม่มีก็ได้ มีกับไม่มี เสมอเหมือนกัน กลายเป็นแค่ เพียงกายแก้วใส และสลายจากกายแก้วใส นั้น เป็นอากาศธาตุ ว่างเปล่าให้หมด สุข ทุกข์ ไม่มี การยึดในดวงจิตก็ไม่มี ยึดในตัวบุคคลก็ไม่มี ก็เลสตัณหา หมดสิ้นไป กรรมวิบาก ไม่สร้างเพิ่มขึ้น เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. เป็นแนวทางแห่งการประพฤติปฏิบัติ หรือแนวทางที่สามารถยึดไว้ เป็นหลักของการพิจารณา เพื่อประพฤติปฏิบัติ เข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ได้ อีกแบบหนึ่ง

พระอรหันต์ บางรูป บางองค์ ก็จะฝึกโดยการใช้วิธีนี้

ฝึกดับที่ตัวเรา ฝึกแยกชั้น 5 ให้ออกจากกัน

ฝึกรู้ว่ามันไม่ใช่เรา

แล้วก็ฝึกดับกิเลสที่มันละเอียด ลึกลงไปในใจ

ดับให้ถึง การมีจิตที่ตั้งมั่น แล้วก็ลึกลงไปเรื่อยๆ

เรื่อยๆ จนถึงความมี กับไม่มี เสมอเหมือนกัน

กลายเป็นแก้ว เป็นอากาศธาตุไปเลยอย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. ความสุข ความทุกข์ จึงไม่มีในองค์พระอรหันต์ องค์พระอรหันต์ จึงสำเร็จ เป็นองค์พระอรหันต์ได้

เมื่อเข้าไปเรื่อยๆ จนถึงการสลาย ไม่ยึด ไม่มี ไม่มีความถือว่ามีหรือไม่มี อยู่ในตน เป็นสภาวะธรรม ที่สูงเหนือสรรพสิ่งทั้งหลาย จงประพฤติปฏิบัติตามแนวทางนี้ หากลูกทั้งหลายนั้นมีความตั้งมั่นที่จะเข้าถึง องค์พระอรหันต์ ลูกก็สามารถยึดเอาแนวทางนี้ในการปฏิบัติ หากมันตรงกับสิ่งที่ลูกนั้นเป็นอยู่ มีอยู่ ตรงกับความรูสึก ตรงกับสิ่งที่ลูกนั้นไประลึก สามารถปฏิบัติตามได้ ตามจริตของตัวของลูกนั้นละ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 332 **การปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ แบบที่ ๔**

ในเช้าของวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ในแบบต่อไป คือแบบที่ 4 ของการประพฤติปฏิบัติ เพื่อที่จะเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ละเจ้าคะ เราจะยึดแนวทางใดอีกเจ้าคะ มีหนทางอื่น นอกเหนือจากที่ได้แสดงไปแล้วนั้นหรือเปล่าเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. แนวทางอื่นนอกเหนือจากที่ได้แสดงไปแล้วนั้น ก็คือการพิจารณาถึงกิเลส ที่ตนนั้นยังมีอยู่ ยังเหลืออยู่ หมั่นพิจารณา ระลึกรู้ตามความชั่ว ความไม่ดี สิ่งไม่ดี ที่มันมีอยู่ในตัวของเรา ระลึกเช่นนี้อยู่เสมอว่า ตัวของเรานี้ มีความหลงอยู่มากมัย ตัวของเรานี้ มีความรักอยู่มากมัย ตัวของเรานี้ มีความโลภอยู่มากมัย ตัวของเรานี้ มีความโกรธอยู่มากมัย

หมั่นพิจารณา ดู รู้ตามในสิ่งที่ตนเป็นอยู่ มีอยู่ ทำอยู่

ดูใจของตน ดูกายของตน ดูความคิด ดูจิต ดูใจ อยู่ในวงแคบๆ แห่งตนนี้ละลูก
หมั่นพิจารณาอยู่บ่อยๆ อ่านใจของตน

อ่านวาจาของตน อ่านการกระทำของตน อยู่กับตนอยู่เสมอ

คอยดูกิเลสที่มันทำงานอยู่ในตัวของเรา

กิเลสความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ

ถ้าเมื่อไหร่ ที่เรารู้ทันมันว่า นี่คือ ความโกรธ ซ่อนอยู่ในเรา นั่นคือ ความโลภ ซ่อนอยู่ในเรา เชื้อราคะ มันยังทำงานอยู่ในเรา ความลุ่มหลง ยึดมั่นถือมั่น ลุ่มหลงในตัวเรา ในตัวบุคคลอยู่อื่น สิ่งของต่างๆ ยังมีอยู่ในตัวเรา

เรารู้ทันมันแล้ว เราก็เร่งทำความดี เพื่อที่จะเอาความดีที่เราทำนี้ มาถอดถอนกิเลส เช่น การทำสมาธิ การฝึกสติปัญญา ฝึกพลังแห่งจิต เพื่อที่จะกลับมาถอดถอนสิ่งที่มีอยู่ในตัวนี้

และเมื่อเราระลึกถึงตามมันอยู่เสมอ เราก็จะรู้ช่องทาง ที่มันจะพาเราสร้างกรรม ความโกรธกำลังจะพาสร้างกรรม เราก็หยุด หยุดระงับมันซะ ความโลภ ความรัก ความหลง มันจะพาให้เราสร้างกรรมใดที่ไม่ดี เราก็ระงับ หยุดมันซะ อย่าให้มันได้ทำงาน แล้วคอยเอาชนะมัน อยู่ทุกฉาก ทุกตอน มีสติระลึกถึงอยู่ ตั้งมันอยู่ มันจะทำงานไม่ได้เลยลูก ถ้าเราเฝ้าดูมันอยู่เสมอ

เปรียบเสมือนเชื้อโรค ที่มันมีอยู่ในตัวเรา ในจิตใจเรา มันกำลังกินเรา กัดเรา มันกำลังเป็นนายแห่งเรา สั่งให้เราทำสิ่งนั้น ทำสิ่งนี้ ตามใจของมัน เราก็แค่รู้ตาม มีสติรู้ตาม อย่าปล่อยให้มันทำงาน เราก็คอยเฝ้าดูมันอย่างมีสติอย่างนี้อยู่เสมอไม่ต้องส่งจิต ออกนอกไปดูคนโน้น คนนี้ เขาโกรธ เขาโลภ เขาหลง เขาดี เขาไม่ดี ไม่ต้องสนใจ

เอาจิตตั้งมั่นไว้ ในตัวของเรานี้ละลูก เฝ้าดูความหลงของเรา หลงหนอ หลงใน ร่างกายนี้จริงๆ เลยหนอ หลงยึดติดว่านี่คือเราจริงเลยหนอ หลงอยู่ หลงจริงหลงจัง ไม่น่า หลงเลย ถอดถอนออกไปเสีย

รักหนอ รักจริง รักจัง เลยหนอ รักในรูปของเรา ในรูปของคนอื่น รักในสิ่งนั้น สิ่งนี้ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ หนอ ทิ้งมันไป ถอดถอนมันไป จะรักทำไมเล่า ในเมื่อ มันต้องดับ ต้องเสื่อมไป ไม่มีอยู่จริง มันเป็นของปลอม มันเป็นของหลอกล่อ ให้ลุ่มหลง ให้รักหนอ ถอดถอนมันไปเสีย

โลภหนอ โลภหนอโลภ ทำไมหนอโลภมาก ก็เอาไปไม่ได้โลภมาแล้วหลายล้านชาติ บัดนี้ไม่เห็นมีอะไรเลย โลภหนอ โลภหนอทิ้งมันไปถอดถอนมันไปไม่ควรโลภกับมันเลย ไม่ควรสนใจมันเลย

โกรธหนอโกรธแล้ว ได้ประโยชน์อะไรกับเรา โกรธไป ก็เท่านั้น โกรธหนอ โกรธหนอ โกรธแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรมีแต่ทำให้จิตใจเศร้าหมองและเป็นทุกข์ ทั้งคนที่โกรธ และคนที่ถูกโกรธ มีแต่จะสร้างกรรมทำเวรหนอไล่มันไป อย่าให้มันเกิดที่เรา

อย่าโกรธ อย่าโลภ อย่าหลง อย่ารักเลย สิ่งเหล่านี้มันเป็นเชื้อที่ทำให้เราเจ็บป่วย เราเหมือนคนป่วยนะลูก นี่ถ้าเกิดเรามัวแต่มองว่าคนนั้น คนนี้ คนโน้นป่วย เราก็มัวแต่มอง แล้วก็เอาเชื้อของคนอื่น เข้ามาหาเรา

ถ้าหากว่า เราไม่มองที่เขา มองแต่ที่เรา เราก็จะมีสติ ระลึกถึง และก็ถอดถอนเชื้อ แต่ละตัวออกจากเรา ฆ่าเชื้อด้วยการมีสติรู้ทัน เราก็จะถอดถอนมันไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ เรื่อยๆ จนเรานั้นมีสติตั้งมั่น อยู่เหนือความลุ่มหลง ที่มันลุ่มหลงว่าเป็นเรา เป็นตัวตนของเรา

สิ่งสมมุติทั้งหลายที่เป็นรูป เป็นนามต่างๆ มันก็จะทำอะไรเราไม่ได้ เพราะเราสามารถอยู่เหนือมันแล้ว เราก็จะค่อยๆ ถอดถอนกิเลสเหล่านี้ ออกจากตัวของเราได้ เริ่มจากกิเลสที่มันหยาบ มันก็จะค่อยๆ ไปสู่กิเลสที่ละเอียด

ทีนี้เราก็ค่อยมาพิจารณาตาม จับตามมันไว้เรื่อยๆ ตามสังโยชน์ 10 ประการ ของบุคคลที่จะเข้าสู่ การเป็นองค์พระอรหันต์

เรารู้ตื่น รู้ตัว รู้เท่า รู้ทัน ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธนั้น เรารู้ตามมัน รู้ทันมัน ถอดถอนมันไปเรื่อยๆ

จนเราก็มาพิจารณาถึงกิเลสหยาบทั้ง 5 อย่างก่อน เรายังมีความยึดมั่นถือมั่นในร่างกายนี้ ว่าเป็นเรา เป็นของเรามากน้อยเพียงใด หรือว่าไม่มีแล้ว ไม่มีจริงหรือเปล่า ต้องดูให้ลึกเข้าไปข้างในพิจารณาไป ถอดถอนไป ถ้าเราสิ้นแล้วหมดแล้ว 1 ข้อ ถือว่าใช้ได้ ถ้ายังไม่สิ้น ยังไม่หมด ก็ให้ระลึกไว้ว่าความหลงมันยังมีอยู่ ความยึดมั่นถือมั่นในร่างกายนี้ กิเลส มันยังทำงานอยู่ในเรานะลูกนะ

แล้วก็พิจารณา ถึงข้อที่ 2 ว่า เรายังมีความสงสัย ในเรื่องอะไรอีกอยู่หรือเปล่า ยังสงสัยในพระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์ สงสัยในคุณงามความดี ในกฎแห่งกรรม สงสัยในการเวียนว่ายตายเกิด มีความสงสัยเหล่านี้อยู่หรือเปล่า

ถ้ายังมีอยู่ แสดงว่า เรายังต้องถอดถอนกิเลสออกอีก เพราะว่าเรายังไม่รู้แจ้งตามความเป็นจริง เรายังสว่างไม่พอ

ถ้าสามารถเข้าใจแล้ว รู้แล้ว แล้วรู้ในระดับไหน รู้แจ้งในวิภูษสงสาร การเวียนว่ายเวียนวน รู้แจ้งตามคำสอนอย่างแท้จริงแล้วหรือยัง

รู้จริงแล้ว ปฏิบัติตามได้หรือเปล่า ดูให้มันลึก ลึกเข้าไปให้มันถึงที่สุด แห่งการดูคุณกว่าจะแน่ใจจริงๆ ว่า ไม่ได้สงสัยอะไรอีกต่อไป ถือว่าใช้ได้

ถ้ายังมีความสงสัยอยู่ นั่นแสดงถึงกิเลสที่มันยังปกคลุม ปิดบัง ครอบงำจิตใจเรา ทำให้เรารู้หลง ทำให้เราไม่รู้ตามความเป็นจริงอยู่ ต้องถอดถอนกิเลสต่อไปอีก

เราก็ลองพิจารณาดูว่าบัดนี้เรา ยังทำผิดศีล ผิดธรรมอยู่ หรือเปล่า ยังคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่ว อยู่หรือเปล่า ยังมีจิตคิดเฟื่องโทษ เบียดเบียนผู้อื่น ด้วยกาย วาจา ใจ หรือเปล่า หรือว่าเราไม่ได้กระทำความผิดเหล่านั้น เราอยู่ในกรอบของศีลที่บริสุทธิ์ไม่ได้ทำผิด แม้แต่เล็กน้อย

เราก็ลองพิจารณาดู เรื่องของกาย วาจา และใจ อยู่ในกรอบของศีล คือกรอบของ การทำความดี อย่างบริสุทธิ์ ไม่เบียดเบียนเขา ไม่เบียดเบียนเรา ตั้งมั่นอยู่ในศีลที่บริสุทธิ์ สว่างไสวหรือเปล่า

พิจารณาดู ถ้าละเมิดผิดศีลอยู่ ยังคิดเพ่งโทษคนอื่น พุดเพ่งโทษคนอื่น กระทำโทษ คนอื่น หรือเบียดเบียนต่อผู้อื่น ถือว่ายังใช้ไม่ได้ ต้องถอดถอนกิเลสต่อไป

ถ้าทำได้แล้ว เราก็ต้องให้ลึกเข้าไปอีกว่า เรานั้นน่าจะทำได้ขนาดไหน ก็ต้องดูไปให้ มันละเอียดอย่างนี้ละ.. พระยาธรรม.. ต้องพิจารณาตามสังโยชน์ทั้ง 10 ประการพิจารณา ให้ลึกเข้าไปเรื่อยๆ เรื่อยๆมีอยู่มาก มีน้อย มีปานกลาง หรือว่าหมดสิ้นแล้วจากสังโยชน์ เหล่านี้

เช่น ข้อที่ 4 ต่อไป ไม่มีความลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เรายังมี ความ ลุ่มหลงในรูป ในรส ในกลิ่น ในเสียง สัมผัส หรือเปล่า มีแล้ว มันมีมากแค่ไหนไม่มีแล้ว มัน ละเอียดเพียงใด ลึกเข้าไปมันยังมีอยู่หรือเปล่าในส่วนลึก

ลองพิจารณาดู ถ้ายังมีสิ่งเหล่านี้อยู่ ต้องถอดถอนกิเลสให้สิ้น ให้หมดจากตัวของ เรา แสดงถึงความยังมีกิเลสอยู่ในตัวของเรา ต่อไป สังโยชน์ข้อที่ 5 ไม่มีความพอใจ หรือ ไม่พอใจ ไม่มีความผูกโกรธ อะไรต่อไปอีก เรายังมีความผูกโกรธ ไม่พอใจ ถูกใจ ไม่ถูกใจ เหล่านี้อยู่หรือเปล่า พิจารณาให้ลึก ดูที่ตัวของเรา มี ไม่มี ถอดถอนในตัวเรา

ข้อที่ 6 เข้าสู่ระดับของกิเลสที่มันละเอียดลึกเข้าไป เรามีความหลง ในรูปที่เป็น วัตถุ หรือรูปฌาน หรือเปล่า ลองพิจารณาดูไปหลงติดอยู่ในรูปฌานต่างๆ อยู่หรือเปล่า หลงในรูปที่เป็นวัตถุต่างๆ อยู่หรือเปล่า เราก็ลองพิจารณาดู

ต่อไป ข้อที่ 7 มีความหลงในรูป หรืออรูปรูปร่าง ว่ามีอยู่หรือเปล่า คือสิ่งที่ไม่รูป หรือฌานที่ไม่มีรูปนะลูก เราไปติด ไปหลง อยู่ในนั้นหรือเปล่า

ต่อไป ข้อที่ 8 มีการเปรียบเทียบเขา เปรียบเทียบเรา ถือว่าเราดีกว่าเขา เขาดี กว่าเรา เสมอกันอย่างนี้อยู่หรือเปล่า ถ้าเรายังมีสิ่งนี้อยู่ เราต้องถอดถอนกิเลสออกเสียให้ มันสิ้นซาก

ต่อไป ข้อที่ 9 มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน ไม่แน่ใจว่าจะไปนิพพานดี หรือไม่ไป จะไปได้ หรือไปไม่ได้ ไม่มั่นใจในตนเอง ขาดความเข้มแข็งในจิตใจ อย่างนี้หรือเปล่า ลองพิจารณา ดู ถ้ามี ก็ต้องถอดถอนกิเลสให้สิ้นซากจากเราไป

ต่อไป ข้อที่ 10 มีความหลงใหลมนุษย์โลก คิดว่าโลกมนุษย์นี้ดี หรือในเทวโลก พรหมโลกคิดว่า การเวียนวนอยู่ในภูมิที่สมมุติว่าดี ในวัฏสงสารนี้ ยังดีอยู่ หรือว่าคิดไม่ดีแล้ว ก็ต้องลองตรึกตรองดู ทบทวนดู ที่ตัวของเรานี้ละลูก ว่ามันเป็นแบบไหน ยังไง

เมื่อเราพิจารณาจับกิเลสค้นหา จับสิ่งที่มันซ่อนอยู่ในใจของเรา เชื่อที่มันทำงาน อยู่ในเรา จับมันให้ได้ ดูที่จิตที่ใจเรา รู้ให้ทันมัน ตีมันให้ถูก เมื่อตีมันถูกแล้ว ก็เข้าไปดู ไล่ตามสังโยชน์ 10 ประการ ว่ามันยังมีฤทธิ์อยู่หรือเปล่า มันยังทำงานอยู่หรือเปล่า ค่อยๆ ไล่กิเลสละเอียด ตามสังโยชน์ 10 ประการนั้น อีกทีหนึ่ง บางทีเราหลงคิดว่า มันหมดแล้วละ

ไอ้เจ้าหลงเนีย ไอ้เจ้ารัก เจ้าโลภ เจ้าโกรธ มันหมดในเราแล้ว เราอาจจะหลงก็ได้ละลูกนะ

ฉะนั้น เมื่อเรารู้เท่า รู้ทันเชื้อกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง นี้ เราตีมันถูกตัวแล้ว เราก็หมั่นหยิบเอาสังโยชน์ 10 ประการ นี้มาพิจารณาอยู่บ่อยๆ พิจารณาอยู่เสมอๆ ให้มันลึกเข้าไปๆ ละเอียดเข้าไปๆ ทุกๆ ทำอยู่อย่างนี้เรื่อยๆ

จนกว่าเราจะมั่นใจว่า เราสามารถขจัดเกลากิเลสค้นหา

ตั้งแต่หยาบสู่ละเอียดออกจากตัวของเราได้แล้วอย่างสิ้นเชิง

ไม่มีเกิดขึ้นในเรา อีกต่อไป เราดับแล้ว จากความทุกข์

เราดับแล้ว จากความเป็นเรา

ดับแล้ว จากการเกิด ไม่มีเรา ไม่มีเขาอีกต่อไป

เราสักแต่ว่าอยู่สักแต่ว่าสมมุติเป็นเราไป

โดยไม่สุข ไม่ทุกข์ รอเพียงแค่ว่า กายนี้ดับ กิจก็จบลง อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. พิจารณาตามทางเส้นนี้ก็สามารถ เป็นองค์พระอรหันต์ ได้ลูก เรา ก็ฝึกฝนตามแนวทางเหล่านี้ดู ก็แล้วกันนะ..พระยาธรรม

การที่เราจะเข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์นั้น ก็มีแนวทาง รูปแบบต่างๆ ตามที่ กล่าวมาแล้ว 4 อย่างนี้ จงโน้มไปประพฤติปฏิบัติ เพราะมันเป็นเส้นทางหลักที่จะพาให้ลูก ทั้งหลาย เข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ และอาจจะมีแนวทางนอกเหนือจากนี้ ที่เป็นปลีกย่อยออกไปอีก มันมาก แต่ว่าเราเอาแค่ที่มันเป็นหลักๆ ก็แล้วกันเอาเป็นว่าทำความดี ก็คือ อยู่ในกรอบของศีล เอาเป็นว่าอยู่ในกรอบของศีลแล้ว ปัญญา สมาธิ ก็จะทำก่อให้เกิดให้เราค่อยๆ รู้ตาม ดับกิเลสค้นหาได้ ไล่ขึ้นมาเรื่อยๆ แล้วเราก็ดับการเกิดได้

หนทางการไปสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ ก็มี คิดดี พูดดี ทำดี เพื่อละความรัก โลก
โกรธ หลง ได้ แล้วก็มีทางละเอียด ดังที่กล่าวไปแล้วนั้นละ พระยารธรรม.. อะไรก็ตามที่มัน
มากมาย มากเกินไป ก็จะสับสน เอาให้มันได้สักอย่างหนึ่งใน 4 อย่างนี้ ถือว่าใช้ได้แล้วละ..
พระยารธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง พระพุทธเจ้า
ค่ะ วันนี้ ลูกกราบขอลาพระพุทธรองค์ก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 333 **เคล็ดลับการเป็นพระอรหันต์**

ในเช้าของวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. พระองค์ทรงเมตตาสอนแนวทางการปฏิบัติ เพื่อเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ให้ลูกได้ฟังแล้ว 4 วิธี หรือ 4 แนวทาง แต่ที่นี้ ลูกก็ยังคงมีความสงสัยอีกอย่างหนึ่งอย่างนี้ว่า มันมีวิธีที่จะทำให้ตนเข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์แบบง่ายๆ ที่ทำได้ง่ายกว่าปกติ มันมีวิธีเหล่านั้นหรือเปล่าเจ้าคะ ถ้าหากว่ามี มีวิธีไหนบ้างล่ะเจ้าคะ ที่จะช่วยให้เรา เหมือนมีเคล็ดลับ มีแนวทางลัด ที่จะไปสู่การพ้นทุกข์นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : เอาละนะ พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี เพราะนี่คือสิ่งที่จะช่วยให้ดวงจิตทั้งหลาย ไปสู่พระนิพพานได้อย่างรวดเร็วขึ้น ถ้าหากว่าทำตามนี้ได้

ดีแล้วล่ะ.. ที่รู้จักคิดคำถาม รู้จักสงสัย ในข้อต่างๆ ก็ดีเหมือนกัน เผื่อคนอื่นๆ เขาก็จะได้รู้ตาม เข้าใจตามลูกนั่นด้วย

พระยารธรรมเอย.. วิธีของการที่ทำให้ไปนิพพานได้ไวขึ้นกว่าปกติ มีดังนี้ ลูก

ข้อที่ 1 เราต้องฝึกฝนตนเองให้เป็นคนที่เชื่อฟัง

ไม่มีทิฐิอัตตาตัวตนให้มันมากเกินไป จนมันเป็นอุปสรรคขวางกั้น ฝึกฝนตนเองให้เป็นคนว่านอนสอนง่าย ฝึกเราให้อยู่ในกรอบของการรู้ตาม ทำตามอย่างเคารพศรัทธา โดยที่ไม่จำเป็นต้องไปทดลองจับไฟด้วยตนเองโดยที่ไม่ต้องไปลอง ไปฝึก ไปเรียนรู้ ให้มันมากมายจนเสียเวลาไป

จิตก็มีหลายรูปแบบ บางกลุ่มก็ตี้อจนเกินไป จนไม่ยอมเชื่อ ไม่ยอมฟังใคร บอกว่าจับไฟแล้วมันร้อน ก็ยังไม่ค่อยอยากจะเชื่อ ต้องจับเอง จึงจะค่อยเชื่อว่ามันร้อน

บางกลุ่มดวงจิตเขานั้น ก็เชื่อฟัง ถ้ามีคนจับก่อน แล้วบอกว่าร้อน อย่าจับเลย เขาก็จะเชื่อฟัง และทำตามเลย โดยที่ไม่ต้องลองเอง

บางกลุ่มก็รู้อยู่ว่ามันร้อน ก็เข้าใจอยู่ และก็เชื่ออยู่ แต่จิตนั้นก็ดื้อไปทางอื่น ไม่ได้ใส่ใจเชื่อฟัง ในสิ่งที่สอน ไม่ได้สนใจ มันก็เลยเป็นเหตุให้เบี่ยงไปทางโน้นบ้าง เบี่ยงไปทางนี้บ้างเสียเวลา

ถ้าหากว่าเราปรารถนา ที่จะไปสู่พระนิพพานได้อย่างรวดเร็ว

เราก็ต้องฝึกจิตของเรา ให้อยู่ในกลุ่มดวงจิตแบบกลาง

คือเชื่อฟัง เมื่อมีคำสอนที่สอนไว้ว่า ทางนี้ไม่ถูกต้องก็จะไม่ลอง ไม่ทำตาม ทางนั้นไม่ดีก็จะไม่ลอง ไม่ทำตาม

ทางนี้ดีก็จะลอง ก็จะทำตาม ทำตามแต่ทางที่ได้บอก ได้กล่าวเอาไว้แล้ว

เพราะในความเป็นจริงนะลูก หนทางที่ได้สร้างเอาไว้อย่างถูกต้องนั้น มันมีอยู่แล้ว การที่เราจะต้องไปลองจับไฟเอง ไปทุกข์ ไปทรมาน ไปฝึกไปทำด้วยตัวของเราเอง หรือว่า ดื้อจนเกินไป ตึงไป หย่อนไป ไม่อยู่บนเส้นทางขององค์พระพุทธรเจ้าที่สอนเอาไว้ คอยแต่จะหลงไปทางตึงบ้าง หลงไป ทางหย่อนบ้าง กว่าที่จะดึงมาอยู่ในทางสายกลางได้ ก็เสียเวลาไปมาก

ถ้าหากว่าเราฝึกฝนตัวเรา ให้เป็นคนที่ยานอนสอนง่าย เรารู้ว่าองค์พระพุทธรเจ้า สอนให้มีศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา สอนให้ประพฤติปฏิบัติ ตามทางสายกลาง สอนให้เราฝึกสมาธิ ในกองต่างๆ ทั้ง 40 กอง ตามที่เราชื่นชอบ หรือว่าตรงกับนิสัย จริตของเรา เราก็แค่ฝึกไป ทำตามไป โดยที่ไม่ต้องไปลองเอง ก็ได้ เพราะว่าองค์พระพุทธรเจ้าลองแล้ว แล้วก็บอกทางที่ถูกต้องเอาไว้แล้วเป็นทางสายกลาง

เมื่อเราสามารถประพฤติตนเช่นนี้ เราก็จะสามารถไปได้ไวกว่าคนอื่น ที่ดื้ออยู่ ลองอยู่ เรียนอยู่ รู้อยู่ ซึ่งมันต้องใช้เวลาเรียนรู้มากมาย

รวมถึงบางที ถ้าเกิดว่า เราเจอกับครูบาอาจารย์ ที่เรามั่นใจว่าท่านนั้นไปถึงซึ่งการเป็นองค์ พระอรหันต์แล้วอย่างแน่นอน เราก็ถามท่านว่าท่านไปทางไหน แล้วเราก็แค่เดินตามทางของท่าน โดยที่ไม่ต้องดื้อ ไปเรียน ไปลอง ไปรู้เองทำตนให้มันปราศจากทิฐิ อวดตาตัวตน ทำตนให้มันอ่อนโยน อ่อนน้อมถ่อมตน ทำตนให้มันว่านอนสอนง่าย ทำตนให้มันอยู่ในกรอบของการทำความดี ที่มีเอาไว้แล้วอย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. ก็จะสามารถที่จะทำให้เราเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ได้ไวขึ้น ไม่เสียเวลาเรียนรู้ ลองจับไฟ กว่าจะหายเจ็บ กว่าจะหาทางเจอ มันเข้าไปเยอะอย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. ข้อที่ 1 คือ การทำตนให้เชื่อฟัง ให้น่าอนนสอนง่าย

ต่อไป ข้อที่ 2 เราต้องมีกรรมชว่น้อย มีกรรมดีมาก คือ ในสิ่งที่เราเคยพลาดพลั้ง ไปทำในสิ่งที่ไม่ดีนั้น มันต้องไม่มีมากมาย จนมันเป็นกองทุกข์ เป็นอุปสรรค เป็นสิ่งกีดขวางทางเรา และเราต้องได้สร้างกรรมดี เอาไว้มากแล้ว

เมื่อไม่มีกรรมชว่นมากมายมาตัดรอน กรรมดีก็ได้ทำเอาไว้มากอยู่แล้ว เราก็แค่สานต่ออีกสักนิดสักหน่อย มันก็จะไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้น

แต่ถ้าเกิดว่าเรามีกรรมวิบากมาก ต่อให้เราตั้งใจยังไง เราก็จะต้องรอรอบของการเคลือบิลกรรมเหล่านั้น และกรรมเหล่านั้น ก็จะกลายมาเป็นอุปสรรคกีดขวางตัวของเรา ถ้าหากว่าไม่ได้มีกรรมดีเอาไว้มาก กว่าเราจะเริ่มต้นสั่งสมกรรมดี มันก็ต้องใช้เวลามากด้วย

ฉะนั้น.. สิ่งที่เราจะเข้าสู่ทางลัด เข้าสู่พระนิพพานอย่างว่องไว อีกอย่างหนึ่ง ก็คือ ต้องมีกรรมชว่น้อย ต้องมีกรรมดีไว้มากอยู่แล้ว มันจะช่วยรักษาเวลา ให้มันไวขึ้น เวลาที่เราจะเข้าสู่พระนิพพาน ให้มันน้อยลงกว่าเดิม

ถ้าเกิดว่าเรามีกรรมชว่นมากใช้กรรมนาน

มีกรรมดีน้อย สร้างกรรมดีอีกมาก มันย่อมใช้เวลามากกว่ากัน

ลูกเอ๋ย.. ต่อไป ข้อที่ 3 มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีความเพียร มีสัจจะ มีความอดทน สิ่งเหล่านี้ เราต้องมีอยู่ในตัวของเราลูก การที่เราจะทำอะไรก็ตาม หากว่าเราไม่มีความมุ่งมั่นตั้งใจในสิ่งที่ทำแล้ว ย่อมไม่ประสบความสำเร็จ ทำอะไรก็ตามลูกหากว่าเราไม่มีความเพียรเสียแล้ว เราก็จะไม่สำเร็จลูก ความมุ่งมั่นตั้งใจ ความเพียรนั้น เป็นสิ่งที่จะช่วยให้เราไปถึงฝั่งแห่งฝันได้ไวขึ้น

รวมถึงการมีสัจจะด้วย เช่น ถ้าเราตั้งสัจจะว่า เราจะรักษาศีลให้ครบ 5 ข้อ 8 ข้อ หรือตามที่ตนสมทานเอาไว้ เราก็ต้องทำตามสัจจะที่ทำ ที่ตั้งเอาไว้นั้นให้มันได้ ถ้าเราไม่มีสัจจะ เราก็เหมือนคนไม่มีขอบเขต หรือว่าไม่มีสิ่งที่เราตั้งไว้เป็นกำแพง ให้เราต้องทำต้องได้ อยู่ในกรอบนั้น เราก็ทำไปเรื่อยทำไปอย่างไม่มีจุดมุ่งหมายปลายทาง ทำไปอย่างที่ไม่แน่นอนอะไรเอาจริงเอาจัง กับสิ่งที่เราจะทำไม่ได้

ฉะนั้น.. เมื่อเราตั้งสัจจะเอาไว้ แล้วว่าเราจะทำให้ได้ยังไง เราก็ต้องรักษาสัจจะ ให้ทำให้ได้อย่างนั้น เพื่อตีกรอบให้ตัวของเราเอง ไม่ให้วอกแวกไปทางโน้นทางนี้ทำให้เรา ไม่มีจุดยืนของตนเองนะลูกมันจะคอยพาให้เราเป๋ไปทางโน้นทางนี้ จะทำให้เราเสียเวลา หากเราเป็นคนไม่มีสัจจะ แล้วก็ต้องมีความอดทนด้วย เพราะถ้าเกิดว่าเราไม่มีความอดทน บางทีเราจะต้องพ่ายแพ้ ต่อสิ่งที่เราพยายามจะทำ จะเป็น จะไปให้ได้ สิ่งเหล่านั้นย่อมอาจ ต้องพ่ายแพ้

ลูกต้องมี ความมุ่งมั่นตั้งใจ มีความเพียร มีสัจจะ และมีความอดทน ต้องมีสิ่งเหล่านี้ เข้าช่วย แล้วลูกก็จะสามารถ ยืนอยู่บนความดีที่ตั้งใจว่าจะทำได้ จะสามารถทำความดีนั้นได้ อย่างรวดเร็วว่องไว ไม่เสียเวลาล่าช้าไปทางอื่น

ต่อไป ข้อที่ 4 ต้องมีปัญญา รู้แจ้งตามคำสอน ที่ได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน เข้าใจได้ง่าย ลูกต้องฝึกปัญญาแห่งตนให้มีปัญญาด้วย ต่อให้เราปรารถนาที่จะไปมากเพียงใด แต่ถ้าเกิดว่ามีคนบอกทางหรือเราเห็นเส้นทาง ไม่มีปัญญา รู้ตาม เราก็ไม่สามารถเข้าใจ ปฏิบัติตาม คำสอนเหล่านั้นได้ลูก ต้องมีปัญญา รู้แจ้งตามคำสอน เข้าใจในคำสอนเหล่านั้นได้ง่าย อย่างนี้นะลูกนะ ต้องฝึกปัญญาตามขึ้นมาด้วย แล้วก็สามารถที่จะเรียนรู้ตาม ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง โดยการเข้าใจในคำสอนอย่างถูกต้อง และปฏิบัติอย่างถูกต้อง

เช่นการรักษาศีล เราก็รู้ว่าการรักษาศีลเพื่อละกิเลส การทำทานทำเพื่อละกิเลส และเจริญเมตตา จะได้อยู่ในกรอบของศีลได้ทำความดี เพื่อละกิเลส ไปนิพพาน ไม่ใช่ทำเพื่อหวังสมบัติ ในเรื่องนั้น เรื่องนี้ หวังลาภยศ สรรเสริญ ไม่ใช่แบบนั้น คือเราต้องเข้าใจ ตามหลักธรรมที่ถูกต้อง ตามแนวทางที่ถูกต้อง แล้วก็ทำต่อไปเรื่อยๆ รวมถึงเราได้มีโอกาส พบเจอกับผู้ชี้ทาง ที่เป็นผู้รู้แจ้ง ที่สามารถทำตนจนเข้าถึงการพ้นทุกข์ได้แล้ว อย่างแท้จริง คือ องค์พระอรหันต์ในระดัต่างๆ

เราสามารถทำตนเองให้ดี ดีพอที่จะมีพลังงานที่ดี เชื่อมต่อเราไปหา ไปเจอกับ ผู้ที่รู้ทาง ผู้ที่มีปัญญาอย่างแท้จริง อย่างน้อยก็เป็นพระอรหันต์ในระดัที่ 1 ขึ้นไป

บุคคลเหล่านั้นก็จะมีปัญญา ที่สอนให้เราอยู่ในกรอบของความดี ที่ถูกต้อง แล้วเราก็จะสามารถเรียนรู้จากผู้ที่เราู้ทันอย่างแท้จริงนั้น ได้อย่างถูกต้องตามหลักธรรมอย่างแท้จริง

โดยเฉพาะถ้าหากว่าเราไปเจอกับองค์พระอรหันต์ ผู้ที่สำเร็จธรรมแล้ว เราก็จะยิ่งได้เปรียบมากกว่าที่เราเจอกับองค์พระอรหันต์ในระดัต่างๆ เพราะถ้าเกิดว่าท่านถึงระดั

ที่ 1 ท่านก็จะสอนตามแบบของท่าน ที่ 2 ที่ 3 ท่านก็จะสอนตามแบบของตน แต่ถ้าเกิดว่าเราเจอกับพระอรียเจ้าในระดับที่ 4 คือ องค์พระอรหันต์นั้น เราย่อมสามารถที่จะเรียนรู้ ถึงซึ่งพระนิพพานเลยทีเดียว

ดังที่กล่าวมาแล้ว นี่ละ **พระยารธรรม..** เป็น 4 ประการ ที่จะนำพาให้ลูกนั้น มีทางลัดที่จะเข้าสู่พระนิพพาน เป็นเคล็ดลับในการเดินเข้าสู่พระนิพพาน

หากว่าลูกมุ่มม่น ประพฤติตนอยู่ในสิ่งเหล่านี้ สามารถทำให้เกิดทั้ง 4 ประการนี้ ในตัวของลูกได้ นิพพานนั้นย่อมอยู่ไม่ไกล ลูกนั้นย่อมสามารถเดินทางลัดเข้าสู่พระนิพพาน ได้ไวกว่าปกติ ไวกว่า ที่ไม่มีสิ่งเหล่านี้ ครอบอยู่ในตัวของลูก

เพราะเหตุอื่นๆ สิ่งอื่นๆ ที่เข้ามาตัดรอน มันก็จะมีย่อมมาก เช่นถ้าเรา เป็นคนว่ายาก สอนยาก ก็จะทำให้เสียเวลา มีกรรมชั่วมาก มีกรรมดีน้อย ก็จะทำให้เสียเวลา ไม่มีความมุ่งมั่น ตั้งใจจริง ไม่มีความเพียร ไม่มีสัจจะ ไม่มีความอดทนเราก็จะเสียเวลา ไม่มีปัญญารู้แจ้งตาม คำสอน ไม่เข้าใจได้ง่าย เข้าใจยากเหลือเกิน ทำตาม ปฏิบัติตามที่วางเอาไว้ให้ แต่ก็ทำ ถูกบ้าง ผิดบ้าง และไม่ได้มีโอกาส เจอกับผู้ชี้ทางที่เป็นองค์พระอรหันต์ เป็นองค์พระอรีย เจ้า ผู้ที่รู้ตื่นแล้ว ในการทำตนให้พ้นทุกข์

ถ้าเกิดว่าเราไม่มีโอกาสเหล่านี้ ก็จะทำให้เราเสียเวลา เพราะกว่าที่เราจะหาทาง เจอ กว่าที่เราจะรู้ จะเข้าใจ กว่าที่เราจะเห็นได้ด้วยตนเองนั้น มันต้องใช้เวลา ย่อมสามารถ ไปได้ แต่อาจจะช้ากว่า

นี่ละ **พระยารธรรม..** คือ สิ่งที่สามารถช่วยให้มีทางลัด ที่จะช่วยให้เข้าสู่พระนิพพาน เป็นเคล็ดลับในการสร้างตัวสร้างตนของตน ให้เป็นองค์พระอรหันต์ให้ได้

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ ลูก ก็พอจะเข้าใจแล้วว่า การที่เราทำตนให้เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ในรูปแบบต่างๆ ตาม 4 รูปแบบ ที่พระพุทธรองค์ได้ทรงกล่าวมา หรืออาจจะนอกเหนือจากนั้นก็ตาม

เราก็ควรมี 4 ประการนี้ ที่พระพุทธรองค์ได้กล่าวมา อยู่ในเรา เราก็จะสามารถ ไปพระนิพพาน ได้ไวกว่าปกติทั่วไปนะเจ้าค่ะ พอจะเข้าใจอย่างนี้แล้วพระพุทธรเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังนะเจ้าค่ะ ไวลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 21

1. คุณศาทพร ผลทอง พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
2. คุณฐานิตา สระสีดา พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
3. คุณสุทธิยา จองสว่าง	2,500 บาท
4. คุณแก้วตา คุณประสิทธิ์ เศรษฐสิโรรัตน์ พร้อมบุตรและหลานฯ	30,000 บาท
5. น.ส.สุชาดา เอี่ยมอนงค์ นายพงศ์เลิศ จริงจามิกร และครอบครัว	2,500 บาท
6. นางผกามาศ เมฆศรี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
7. แม่เข็มลฤดี (สนม ปาเส) พร้อมลูกหลาน	2,500 บาท
8. หลวงพีธนิต อานีโฆ	2,500 บาท
9. แม่เข็มฉัตรทิพย์ และครอบครัว	5,000 บาท
10. นายหลิ่ง แสงสุวรรณ นางสาวสังคม สีนนท์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
11. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ พร้อมลูกหลาน	5,000 บาท
12. คุณแม่น้ำจุก ชาติอุดมเดช-วินัย ชาติอุดมเดช และครอบครัว	2,500 บาท
13. คุณชัยรัตน์ ปรีสพันธ์และครอบครัว	2,500 บาท
14. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศคุณพ่อลิขัย แซ่เฮ้ง คุณแม่ชูเกียง แซ่เล่า	2,500 บาท
15. คุณห้านัย คงทวี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
16. พ.อ.สนาม อ่ำทอง นางนงลักษณ์ อ่ำทอง น.ส.นพิจัฐ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
17. คุณสุธามัทธัญ ชิตะปัญญา และญาติธรรมทางเฟชบุ๊ก	5,150 บาท
18. คุณศิริยลักษณ์ พฤกษ์ภักดีวงศ์ และคุณพีรญา สนธิ์พุก	2,500 บาท
19. นางสาวศิริวงค์ นางบุญศรี นายวุฒิชัย เหลือสุข พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
20. นางแจ่มจันทร์ สระศรีดา พร้อมด้วยลูกๆหลานๆญาติพี่น้อง	2,500 บาท
21. ครอบครัว สุภาพร หยุคงแก้ว	2,500 บาท
22. คุณบุญเกิด ด.ญ.กนกสิริ บุญพา น.ส.จันทร์เพ็ญ แซ่ว่า พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
23. ครอบครัวไวยาธา ครอบครัวจีระพงศ์ และครอบครัวชาวฟฟอร์ด	2,500 บาท
24. คุณอรวรรณ ตั้งประดิษฐ์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
25. คุณวรรณมา จันทนา พร้อมครอบครัว	12,500 บาท
26. น ส ขวัญฤดี ชัยชนะ และครอบครัวญาติมิตร	6,500 บาท

27. ครอบครัววนากร สนธิรักษ์ และญาติมิตร	2,500 บาท
28. คุณวรรณกร (นางฟ้า)	2,500 บาท
29. คุณกัลยา หุณะบุญ อุทิศให้ นายจินดา กอปแป	2,500 บาท
30. คุณณภัทร สระศรีดาและครอบครัว ญาติมิตร	2,500 บาท
31. ตระกูล สมตระกูล	2,500 บาท
32. ตระกูล บำรุงกิจ	2,500 บาท
33. พระประเสริฐ กันตสีโล	2,500 บาท
34. คุณแม่ยี คุณธนพิพัฒน์ คุณวิภาดา บุญก่อ พร้อมบุตรหลานและญาติมิตร	2,500 บาท
35. คุณปานแก้ว สวัสดิราษฎร์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
36. คุณภัทร์ศรีน สิ่งหเหมลักษณ์และครอบครัว	2,500 บาท
37. คุณแม่สมใจ คุณมนัสนันท์ คุณนิศ รัตตะเสวี	2,500 บาท
38. คุณพิมพ์นชา ฉลาดดี พร้อมครอบครัว	5,000 บาท
39. คุณวรรต จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
40. คุณสมพร จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
41. คุณเบญญาภา จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
42. พ่อทองม้วน กล้ารัมย์	2,500 บาท
43. แม่สง่า กล้ารัมย์	2,500 บาท
44. คุณเพชรณี กล้ารัมย์	2,500 บาท
45. คุณพิริยากร ฟองอินตา	2,500 บาท
46. คุณสุวิชัย ชุระกิจถาวร	2,500 บาท
47. คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์ คุณรัสรินทร์ เสริมทรัพย์	2,500 บาท
48. คุณอมร ใจภักดี	2,500 บาท
49. คุณนพ.	2,500 บาท
50. นางธัญธรรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ ศิริภักดีวิโรจน์ นางสาวสุวรรณา ศิริภักดีคุณวิโรจน์ นางสาวสุนิษา ศิริภักดีวิโรจน์ นายซังพงศ์ หมี่ปาน	2,500 บาท
51. บริษัทสตาร์ เน็ตเวิร์ค มาร์เก็ตติ้ง จำกัด คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรีวรรณ อรัญนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์	2,500 บาท

คุณพัฒน์ หม่องคำมี คุณกุลทรัพย์ รัตน์วงศ์ตระกูล ตุนอัญชิษฐา ภูมิทอง
นายธนพงศ์ ว่องพานิช

52. คุณสิทธิชัย สังขบูรณ์	2,500 บาท
53. นางสมพร นนทะกา นายทองคำ ปัญญาวงศ์	2,500 บาท
54. นายชัยฤทธิ์ บุญธนฤทธิ์ พร้อม นางอรุณี มหะศิริ พร้อมตระกูลบุญธนฤทธิ์
พร้อมตระกูลมหะศิริ	2,500 บาท
55. คุณชนันธร สมตระกูล	2,500 บาท
56. นางวิมล (มนต์.อินเตอร์)	500 บาท
57. ร้านShiny Diamond Shop - BagSpa & Fix	1,000 บาท
58. คุณนันทนาภรณ์ คำเสียง พร้อมครอบครัว	1,000 บาท
59. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
60. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
61. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
62. คุณวิบูลย์จันทร์ แสดงหาญ	2,500 บาท
63. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
64. นางสาวชัชชาญา วัฒนรัฐชฎานนท์	2,500 บาท
65. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
66. คุณฉាលดา อมรวคินกุล	2,500 บาท
67. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
68. คุณสรรค์ไชย อมรวคินกุล คุณใหม่ อมรวคินกุล	2,500 บาท
69. คุณกมลนิตย์ อมรวคินกุล	2,500 บาท
70. คุณพัสวีสิริ เตมียาเวส	2,500 บาท
71. คุณชาญชิต อมรวคินกุล	2,500 บาท
72. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
73. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว
อุทิศให้พ่อสัมฤทธิ์ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท
74. น.ส.ขวัญฤดี นายสมภาพ นางสุบิน น.ส.นฤทัย น.ส.สุมาพร ชัยชนะ
นายสตีเฟ่น ไมเคิล คาร์โดซ่า	2,500 บาท

75. คุณอภิญา ตีอินทร์ และครอบครัว	500 บาท
76. คุณณัฐาพร พูลสวัสดิ์ และครอบครัว	100 บาท
77. คุณธนกร สนธิรักษ์ และครอบครัว	100 บาท
78. คุณวราสิทธิ์ สืบวงศ์สุวรรณ และครอบครัว	100 บาท
79. คุณชนิตา โอซารส และครอบครัว	200 บาท
80. คุณสุภาพร หนูคงแก้ว	200 บาท
81. นางฐานิตา สระสีดา และครอบครัว	500 บาท
82. นายพลวัฒน์ ครุฑทิน และภรรยา	500 บาท
83. คุณพัชราภรณ์ จ.พะเยา และครอบครัว	500 บาท
84. คุณณภัทร สระสีดา และครอบครัว	1,000 บาท
85. คุณแจ่มจันทร์ สระสีดา และครอบครัว	2,000 บาท
86. คุณสุพิน กำอ่วน และครอบครัว	100 บาท
87. คุณกัญญาภัค ครุฑทิน และครอบครัว	300 บาท
88. นายพวงเพชร กลิ่นสอน	100 บาท
89. พ.อ.สนาม นางนงลักษณ์ น.ส.นพินธุ์ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
90. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ	500 บาท
91. คุณสุตจิตต์ มั่นพลศรี	500 บาท
92. นายชัยภัทร อางละออ	2,550 บาท
93. คุณบัณฑิต สมสุวรรณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
94. คุณชนันธร สมตระกูล คุณสุวิทย์ สมตระกูล คุณเมตตา สมตระกูล คุณภาวะพิศุทธิ์ สมตระกูล น้องเจน่า ภาวนา ซอง น้องเจนิ มุตติตา ซอง	2,500 บาท
95. น.ส.ชนมนัดดา โอซารส	200 บาท
96. พ่อเอี่ยม สมตระกูล (อุทิศตระกูลสมตระกูลและ แม่กิม สมตระกูล)	2,500 บาท
97. สายบุญคุณธวัช สมตระกูล	2,500 บาท
98. คุณณัฐกาญจน์ ช่อชูโชติ	300 บาท
99. คุณนิเวศน์ ปั่นกัน อุทิศให้พ่อจันทร์แก้ว ปั่นกัน แม่สน ปั่นกัน	4,000 บาท
100. คุณกฤษฎางค์ คำเงิน	2,500 บาท
101. คุณเนือทิพย์ ศรีอุตร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท

102. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศให้คุณพ่อลิบฮั้ง แซ่เฮ้ง คุณแม่ชู่เกียง แซ่เล่า และ
คุณสมศักดิ์ จิระวณิชย์วงศ์ คุณฉัตรชัย คุณชรินทร์รัตน์ รัตน์วงศ์ตระกูล คุณราตรี และ
คุณจิรวัฒน์ แก้วพะไชย 2,500 บาท
103. นางธัญธรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ นางสาวสุวรรณา นางสาวสุนิษา
ศิริภักดีวิโรจน์ นายชัชพงศ์ หมี่ปาน คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรียรรณ
อรัญธนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์ คุณพัฒน์ หม่อมคำมี คุณกุลทรัพย์
รัตน์วงศ์ตระกูล คุณอัญชัชชญา ภูมิทอง คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์
คุณรัสรินทร์ คุณณัฐธีร์ คุณณัฐพัชร พีระธำรงสิทธิ์ คุณศิวาภรณ์ ก่อกิจสัมมากุล
คุณมิชาดา สมประกิจ คุณเพชร เสริมทรัพย์ 2,500 บาท
104. คุณแม่จรรยา เมืองไทยและลูกหลาน นายสุตไผ่ เมืองไทยและครอบครัว 2,500 บาท
105. คุณณัฏฐา จรัสวุฒิเดช และ คุณจุฑารัตน์ ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
106. ลูกหลานพ่อพิมพ์ แม่เสงี่ยม ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
107. นายสุทธิพงษ์ ประสานพิมพ์ 500 บาท
108. คุณวีระพงศ์ เขียรสงค์ คุณเสาวลักษณ์ เทพสุริวงค์ 2,500 บาท
109. นายมน ยีรัมย์ นางวรรณ โททัสสะ 2,500 บาท
110. แม่ยวนใจ ศุูนย์ดำ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
111. พ่อเอี่ยม และแม่กิม สมตระกูล 2,500 บาท
112. คุณสุวิทย์ สมตระกูล 2,500 บาท
113. คุณเมตตา สมตระกูล 2,500 บาท
114. คุณภาวพิศุทธิ์ สมตระกูล 2,500 บาท
115. คุณอนุกุล นุชตะยะ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
116. คุณนิตยา ไพฑูรย์ นายรัตนศักดิ์ ไพฑูรย์ 2,500 บาท
117. ร.ต.ต.ประสาธ อินทร คุณสมพร อินทร ร.ต.อ.หญิงสุภาภรณ์ อินทร 2,500 บาท
118. นางสาวธัญพร เกษมณี นางสาวณัฐกฤตา แก้วสวัสดิ์ นายกิตติภักดิ์
นายอชิชนัน ด.ญ.ปณิติกา ปัญญาทวีเชียร 500 บาท
119. คุณพรพิมล สถาพรพิทักษ์ 2,500 บาท
120. คุณอรอนงค์ สมตระกูล 2,500 บาท
121. ศ.อัญชลี ตันต์ศุภศิริ อุทิศให้แก่คุณตรีจักร ตันต์ศุภศิริ 20,500 บาท

122. คุณกิตติยา จิตตะญาณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
123. คุณนวรรตน์ จันทร์รางศู	500 บาท
124. นายวีระพล ประสานพิมพ์ นางสาวทิพากร นายทองพูล นางสาวารายู นายเกษมสันต์ นางพรมณี หาญหัก นายพลวัฒน์ คูสกุล	2,500 บาท
125. คุณแม่สุณี เจนการ และครอบครัว	2,500 บาท
126. คุณพรทิพย์ - จรูญศักดิ์ เจียมชนะ และครอบครัว	2,500 บาท
127. คุณธวัช สมตระกูล และกัลยาณมิตร	2,500 บาท
128. ร้าน อ.โชคชัย และลูกค้า	5,000 บาท
129. ครอบครัวคุณยายอำนวยการ สีดาดล คุณจันทร์เพ็ญ มณีจันทร์ คุณศิริพันธ์ คุณฝนทิพย์ คุณกัญญณัฐ คุณวิริยา สีดาดล	2,500 บาท
130. คุณสุประวีณ์ ภาโสภะ พร้อมครอบครัว อุทิศบุญกุศลให้พ่อสา ภาโสภะ	5,000 บาท
131. คุณมนตรี ศรีวิกุล พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
132. คุณแม่เรณู แก้วกลาง พร้อมบุตรหลาน	3,000 บาท
133. นางภาวนา วงศ์สุติน นายจิระ วงศ์สุติน และนายเจมส์ วงศ์สุติน	3,023 บาท
134. แม่ลูกชิ้น ปาลิตา ธนัชพร ฐิติวัฒน์ ธนโชติ แผลมคม	2,500 บาท
135. น.ส.เกวลิน นางกัญจน์ณิชา นายเรืองฤทธิ์ ธรรมสอน นายภูมินันท์ บุญสร้าง	2,500 บาท
136. นายกฤษดา นางชนิดา น.ส.ชนมน์นิตดา ด.ญ.กิริษา โอซารส น.ส.จิรารัตน์ สนธิรักษ์	2,500 บาท
137. นายสุเมธ นางวรรณภา นายวิรัช เมฆอนันต์ธวัช และครอบครัว	4,000 บาท
138. หจก.เพ็ญสนองกรุป นายเพ็ญ แก้วหอม นางทองพูน แก้วหอม นางประกาย ดงวัง นายพิทยา ดงวัง	2,500 บาท
139. นายสุกุล พงศ์สว่างพร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
140. คุณพ่อ รุ่งสิทธิ์ เอื้ออำนวยการ คุณแม่พรทิพย์ เอื้ออำนวยการ และครอบครัว	5,000 บาท
141. นายสุชาติ นางปราณี นางฉวีวรรณ น.ส. อัญชลี น.ส. วราภรณ์ หุณะบุญ น.ส. สายฝน ทรงทิพย์	2,500 บาท
142. คุณพิกุล สาริยา	2,500 บาท
143. คุณน้อย (นางฟ้า)	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สอนธรรมจักร สุนทร ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแพร่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4